ΚΑΝΕΝΑΣ ΦΑΣΙΣΜΟΣ, ΚΑΜΙΑ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ, ΤΑ ΠΑΝΤΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΡΧΙΑ!!!

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
Αριθμός Φύλλου 103
ΜΑΡΤΙΟΣ 2011
1,5 ΕΥΡΩ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

Όταν επαναστάσεις και εξεγέρσεις γίνονται για να αλλάξει διαχειριστή η εξουσία, ο ασυμβίβαστος, ανιδιοτελής, δημιουργικός, αντιεξουσιαστικός και αντικρατικός αγώνας φέρνει την ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

και αντικρατικός αγώνας φέρνει την ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ... ...ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

από τον Κύκλο Σύνταξης

Σύντροφοι/συντρόφισσες και φίλες/οι,

Κλιμακωτές και συνεχόμενες είναι οι κινητοποιήσεις, οι πορείες, οι συγκρούσεις και τα εξεγερτικά γεγονότα στην Τυνησία, την Αίγυπτο, τη Λιβύη αλλά και στις υπόλοιπες περιοχές της Β. Αφρικής. Όπως και σε κάθε ανάλογη περίπτωση τα γεγονότα δεν είναι μονοσήμαντα. Το είδος και η μορφή των κινητοποιήσεων δεν έχουν τον χαρακτήρα που προσπαθούν να προσδώσουν οι πλευρές που επιδιώκουν να αποκτήσουν οφέλη από την προπαγάνδα υπέρ ή κατά της μιας ή της άλλης πλευράς.

Επειδή, αυτό που συνήθως υπάρχει πίσω από κάθε τέτοιο γεγονός είναι πολυσύνθετο.

Είναι οι φτωχοί και καταπιεσμένοι, αυτός ο ευκολόπιστος και κατατρεγμένος κόσμος που πιστεύει πως θα ελευθερωθεί αλλά που βρίσκεται πολύ σύντομα δεμένος με πιο ισχυρές αλυσίδες, σε πολλές περιπτώσεις λιγότερο φανερές από τις προηγούμενες.

Είναι οι ευνοημένοι από το καθεστώς που ήδη υπάρχει, αλλά έχοντας κυριευθεί από την εξουσιαστική απληστία σπεύδουν να προδώσουν, να συκοφαντήσουν, να δολοφονήσουν, να υπηρετήσουν συμφέροντα πιο ισχυρών, δουλοπρεπείς μέσα στους ομοίους τους.

Είναι οι τυχοδιώκτες, οι λαοπλάνοι, οι κερδοσκόποι, οι εκβιαστές, οι συμμορίτες, τα απόβλητα που διατρέχουν τους υπόνομους του κράτους, ένας παχύρευστος και δυσώδης εσμός που ξεπηδά μετατρέποντας το δίκιο σε άδικο, αρπάζοντας το πάθος των ανθρώπων για ελευθερία και μετατρέποντάς το σε κέρδος, εξουσιαστική βία και ερήμωση ψυχών και σωμάτων, αφήνοντας λίγα ψίχουλα και αρπάζοντας τα καρβέλια ενός φούρνου, που παραμένει στα χέρια αδίστακτων εξουσιαστών.

Είναι οι συνειδητά εγωπαθείς και εκ των πραγμάτων εχθροί των καταπιεσμένων, που θα προσπαθή-

«Τι να την κάνεις τη ζωή χωρίς το πράσινο λάβαρο;»
(Μουαμάρ Καντάφι)

Πρόκειται για μια ξεχωριστή διεθνή διάκριση που, όμως, δεν διέλαθε, ίσως από μετριοφροσύνη των ίδιων των διακριθέντων. Ο Οίκος των Παπανδρέου συμπεριλαμβάνεται από το 2011 στα επίσημα ρεκόρ Γκίνες! Η Μαργαρίτα Παπανδρέου, κόρη του Γιωργάκη είναι η μοναδική σε όλο τον πλανήτη που έχει προπάππο, παππού και πατέρα, πρωθυπουργό! Αποκτά, λοιπόν, ιδιαίτερη σημασία η εξαιρετικά επίκαιρη πρόταση του ελληνικού κράτους -μέσα στα πλαίσια της ΕΕ- για ίδρυση Ινστιτούτου Δημοκρατίας στην Κρήτη που θα στοχεύει στην επιμόρφωση των Αράβων στα δημοκρατικά ιδεώδη.

Ας μας επιτραπεί, αλλά όλες οι επιθέσεις των εχθρών του Οίκου των Παπανδρέου για δήθεν προνομιακές σχέσεις με τον «τρελό» της Λιβύης ή με τον Χόσνι Μουμπάρακ, ξεχειλίζουν από χαιρεκακία.

Σίγουρα ο Ανδρέας Παπανδρέου κατάκλεψε το πολιτικό πρόγραμμα του Καντάφι εισάγοντας στην ελληνική κοινωνία πρωτοφανείς ανοησίες, όπως τις «λαϊκές επιτροπές», τις «αυτοδιαχειρίσεις» και τις «άμεσες δημοκρατίες». «Πρασινοφρουροί» ήταν το όνομα της φρουράς του Καντάφι, πρασινοφρουροί και οι επίλεκτοι πασοκιστές. Ο σημερινός πρόε-

Ο Γιωργάκης, όμως, επισκέφτηκε τον Καντάφι, τον Ιούνιο του 2010, από ανάγκη και μόνο για τα πεντοδόλαρα του. Ξέρει, όμως, ότι ο Μουαμάρ Καντάφι τρελαίνεται με τις φωτογραφίες του Μουαμάρ Καντάφι. (Ο ιδιότροπος συνταγματάρχης αναφέρεται στον εαυτό του πάντα σε τρίτο ενικό). Γι' αυτό το λόγο κουβάλησε και το οικογενειακό άλμπουμ των Παπανδρέου στο τσαντίρι του Καντάφι και ιδιαίτερα μια μεγάλη φωτογραφία με τον Φρανσουά Μιτεράν, τον Ανδρέα Παπανδρέου και τον ίδιο τον Καντάφι. Ο Καντάφι που υποφέρει από ανίατο ναρκισσισμό, προτού προλάβει κανείς να τον σταματήσει, έγραψε πάνω στη φωτογραφία ένα ορνιθοσκάλισμα και την κατέστρεψε. Αυτό, όμως, ήταν αρκετό για να καλλιεργηθεί η απατηλή εντύπωση ότι ο Γιωργάκης ήθελε αυτόγραφο.

Οι δύο πλευρές υπέγραψαν μνημόνιο συνεργασίας αξίας εκατοντάδων εκατομμυρίων ευρώ με τρίμηνο(!) χρονοδιάγραμμα εφαρμογής. Κανείς όμως δεν έμαθε τι τους έταξε ο Παμπούκης. Τον μεταλλευτικό πλούτο της χώρας; Τη ΔΕΗ; Το Ελληνικό; Τον Αστακό; Πάντως ο πρωθυπουργός της Λιβύης κ. Μαχμούντι αστειεύτηκε, λέγοντας ότι αν δεν είναι θετικά τα αποτελέσματα θα πετάξουν στη θάλασσα τους δύο αρμόδιους υπουργούς κκ. Παμπούκη και Ζλέτνι. Όλοι γέλασαν και πιο πολύ από όλους ο Παμπούκης, η ανάγκη βλέπετε… Αφού ναυάγησε και αυτή η επενδυτική προσπάθεια, δεν είναι σωστό να πετάξουμε τον Παμπούκη στη θάλασσα; Ασφαλώς μπορεί να πάρει την πρωτοβουλία και να πέσει από μόνος του.

Παρεμπιπτόντως, αν γίνει εξέγερση και στο Κατάρ και ανατραπεί ο πολυχρονεμένος Εμίρης του, που θα βρει να πουλήσει το Ελληνικό;

Έχουν αφηνιάσει οι πράσινες

φτηκε τη Σπιναλόγκα στις 26 Φεβρουαρίου για να παρακολουθήσει, σύμφωνα με δημοσίευμα, την ...εκτέλεση του έργου ηλεκτροφωτισμού της Σπιναλόγκας. Προφανώς δεν έκανε τόσο μακρύ ταξίδι για να πατήσει ένα κουμπί.

Δεν είναι η πρώτη φορά που οι πασοκιστές μπερδεύονται με πολύ άσχημο τρόπο σε αυτό το επιτυχημένο σήριαλ. Πριν λίγο καιρό διέκοψαν πραξικοπηματικά την μετάδοση για να απευθύνει διάγγελμα ο Γιωργάκης στους δεκάδες χιλιάδες τηλεθεατές της σειράς, ώστε να τον ψηφίσουν στις δημοτικές εκλογές. Τα αποτελέσματα ήταν τα ακριβώς αντίθετα, όλοι έπαθαν αμόκ θυμού και τον μαύρισαν παραδειγματικά. Τα μαυρόψυχα και εκδικητικά ανθρωπάκια επανέρχονται δριμύτερα αποφασίζοντας την εκποίηση της ίδιας της Σπιναλόγκας και αν δεν τα καταφέρουν και εκεί, λογαριάζουν να διώξουν τους ηθοποιούς και να παίξουν οι ίδιοι στο σήριαλ. Όχι, δεν είναι τόσο κακοί. Όλα τα κάνουν για ένα μικρό χειροκρότημα, για μια τόση δα αναγνώριση.

Η ζωή, όμως, δεν είναι σήριαλ. Το κράτος, όλο και περισσότερο, μοιάζει με πτώμα σε τυμπανιαία κατάσταση. Όλοι ξέρουν ότι κάποια στιγμή το κουφάρι θα σκάσει μολύνοντας το περιβάλλον με ανείπωτη δυσοσμία, μάλιστα κάποιοι βάζουν στοίχημα συγκεκριμένες ημερομηνίες. Είναι εκπληκτικό αυτό που συμβαίνει, έχουν παραλύσει οι περισσότερες κρατικές λειτουργίες, αφού όλοι περιμένουν ότι θα γίνει εξέγερση και ότι θα πάνε οι κόποι τους χαμένοι. Ο Γιωργάκης, ειδικά, τα έχει φορτώσει όλα στον κόκορα, δηλώνει ότι θέλει πολύ να διαδηλώσει ενάντια στον εαυτό του και φεύγει για διακοπές ως τα τέλη Μαρτίου που θα υπογράφει η σωτηρία (;) του χρεωκοπημένου ελληνικού κράτους από τη εξίσου χρεωκοπημένη

Κλιμακώσεις και συνεχόμενες είναι οι κινητοποιήσεις, οι πορείες, οι συγκρούσεις και τα εξεγερτικά γεγονότα στην Τυνησία, την Αίγυπτο, τη Λιβύη αλλά και στις υπόλοιπες περιοχές της Β. Αφρικής. Όπως και σε κάθε ανάλογη περίπτωση τα γεγονότα δεν είναι μονοσήμαντα. Το είδος και η μορφή των κινητοποιήσεων δεν έχουν τον χαρακτήρα που προσπαθούν να προσδώσουν οι πλευρές που επιδιώκουν να αποκτήσουν οφέλη από την προπαγάνδα υπέρ ή κατά της μιας ή της άλλης πλευράς.

Επειδή, αυτό που συνήθως υπάρχει πίσω από κάθε τέτοιο γεγονός είναι πολυσύνθετο.

Είναι οι φτωχοί και καταπιεσμένοι, αυτός ο ευκολόπιστος και κατατρεγμένος κόσμος που πιστεύει πως θα ελευθερωθεί αλλά που βρίσκεται πολύ σύντομα δεμένος με πιο ισχυρές αλυσίδες, σε πολλές περιπτώσεις λιγότερο φανερές από τις προηγούμενες.

Είναι οι ευνοημένοι από το καθεστώς που ήδη υπάρχει, αλλά έχοντας κυριευθεί από την εξουσιαστική απληστία σπεύδουν να προδώσουν, να συκοφαντήσουν, να δολοφονήσουν, να υπηρετήσουν συμφέροντα πιο ισχυρών, δουλοπρεπείς μέσα στους ομοίους τους.

Είναι οι τυχοδιώκτες, οι λαοπλάνοι, οι κερδοσκόποι, οι εκβιαστές, οι συμμορίτες, τα απόβλητα που διατρέχουν τους υπόνομους του κράτους, ένας παχύρευστος και δυσώδης εσμός που ξεπηδά μετατρέποντας το δίκιο σε άδικο, αρπάζοντας το πάθος των ανθρώπων για ελευθερία και μετατρέποντάς το σε κέρδος, εξουσιαστική βία και ερήμωση ψυχών και σωμάτων, αφήνοντας λίγα ψίχουλα και αρπάζοντας τα καρβέλια ενός φούρνου, που παραμένει στα χέρια αδίστακτων εξουσιαστών.

Είναι οι συνειδητά εγωπαθείς και εκ των πραγμάτων εχθροί των καταπιεσμένων, που θα προσπαθήσουν να αποτρέψουν το ξέσπασμα των εξεγέρσεων. Αυτοί που θα αποδείξουν πως το δις και τρις εξαμαρτείν μπορεί να μην είναι γνώρισμα του σοφού, είναι σίγουρα όμως έργα του πονηρού, του κακόβουλου, του κακόπιστου -και όχι μόνον.

Είναι οι εγκάθετοι της κυριαρχίας, που προσπαθούν να εκτρέψουν τα εξεγερτικά γεγονότα προς όφελος των πατρώνων τους.

Είναι, τέλος, οι ίδιοι οι κυρίαρχοι του πλανήτη, που όταν δουν πως τα σχέδια και τα συμφέροντά τους βρίσκονται σε κίνδυνο, επιστρατεύουν τη βία των όπλων τους, ξεδιάντροποι, απάνθρωποι και ξεγυμνωμένοι από τα όποια επιχρίσματα.

Παρ' όλα αυτά, θα εξακολουθήσουμε να βρισκόμαστε δίπλα στους κατατρεγμένους, επειδή με όλους

«Τι να την κάνεις τη ζωή χωρίς το πράσινο λάβαρο;»
(Μουαμάρ Καντάφι)

Πρόκειται για μια ξεχωριστή διεθνή διάκριση που, όμως, δεν διέλαθε, ίσως από μετριοφροσύνη των ίδιων των διακριθέντων. Ο Οίκος των Παπανδρέου συμπεριλαμβάνεται από το 2011 στα επίσημα ρεκόρ Γκίνες! Η Μαργαρίτα Παπανδρέου, κόρη του Γιωργάκη είναι η μοναδική σε όλο τον πλανήτη που έχει προπάππο, παππού και πατέρα, πρωθυπουργό! Αποκτά, λοιπόν, ιδιαίτερη σημασία η εξαιρετικά επίκαιρη πρόταση του ελληνικού κράτους -μέσα στα πλαίσια της ΕΕ- για ίδρυση Ινστιτούτου Δημοκρατίας στην Κρήτη που θα στοχεύει στην επιμόρφωση των Αράβων στα δημοκρατικά ιδεώδη.

Ας μας επιτραπεί, αλλά όλες οι επιθέσεις των εχθρών του Οίκου των Παπανδρέου για δήθεν προνομιακές σχέσεις με τον «τρελό» της Λιβύης ή με τον Χόσνι Μουμπάρακ, ξεχειλίζουν από χαιρεκακία.

Σίγουρα ο Ανδρέας Παπανδρέου κατάκλεψε το πολιτικό πρόγραμμα του Καντάφι εισάγοντας στην ελληνική κοινωνία πρωτοφανείς ανοησίες, όπως τις «λαϊκές επιτροπές», τις «αυτοδιαχειρίσεις» και τις «άμεσες δημοκρατίες». «Πρασινοφρουροί» ήταν το όνομα της φρουράς του Καντάφι, πρασινοφρουροί και οι επίλεκτοι πασοκιστές. Ο σημερινός πρόεδρος της δημοκρατίας είχε μεταβεί ως «ειδικός απεσταλμένος» δεκάδες φορές στη Λιβύη. Είναι, πάντως, μυστήριο που μετά από τόση όσμωση κανείς δεν έμαθε να λέει σωστά το όνομα του Αδελφού Συνταγματάρχη. ΓΚΑΝΤΑΦΙ, λοιπόν και όχι «Καντάφι». Με την προσθήκη ενός «γιώτα», αυτό το τέρας με το βαμμένο μαλλί, το απλανές βλέμμα, τις χρυσές επωμίδες, και τη μυγοσκοτώστρα μεταμορφώνεται σε υπέροχο παραδοσιακό γλυκό.

κουβάλησε και το οικογενειακό άλμπουμ των Παπανδρέου στο τσαντίρι του Καντάφι και ιδιαίτερα μια μεγάλη φωτογραφία με τον Φρανσουά Μιτεράν, τον Ανδρέα Παπανδρέου και τον ίδιο τον Καντάφι. Ο Καντάφι που υποφέρει από ανίατο ναρκισσισμό, προτού προλάβει κανείς να τον σταματήσει, έγραψε πάνω στη φωτογραφία ένα ορνιθοσκάλισμα και την κατέστρεψε. Αυτό, όμως, ήταν αρκετό για να καλλιεργηθεί η απατηλή εντύπωση ότι ο Γιωργάκης ήθελε αυτόγραφο.

Οι δύο πλευρές υπέγραψαν μνημόνιο συνεργασίας αξίας εκατοντάδων εκατομμυρίων ευρώ με τρίμηνο(!) χρονοδιάγραμμα εφαρμογής. Κανείς όμως δεν έμαθε τι τους έταξε ο Παμπούκης. Τον μεταλλευτικό πλούτο της χώρας; Τη ΔΕΗ; Το Ελληνικό; Τον Αστακό; Πάντως ο πρωθυπουργός της Λιβύης κ. Μαχμούντι αστειεύτηκε, λέγοντας ότι αν δεν είναι θετικά τα αποτελέσματα θα πετάξουν στη θάλασσα τους δύο αρμόδιους υπουργούς κκ. Παμπούκη και Ζλέτνι. Όλοι γέλασαν και πιο πολύ από όλους ο Παμπούκης, η ανάγκη βλέπετε… Αφού ναυάγησε και αυτή η επενδυτική προσπάθεια, δεν είναι σωστό να πετάξουμε τον Παμπούκη στη θάλασσα; Ασφαλώς μπορεί να πάρει την πρωτοβουλία και να πέσει από μόνος του.

Παρεμπιπτόντως, αν γίνει εξέγερση και στο Κατάρ και ανατραπεί ο πολυχρονεμένος Εμίρης του, που θα βρει να πουλήσει το Ελληνικό;

Έχουν αφηνιάσει οι πράσινες βδέλλες και τώρα έβαλαν στο μάτι και την Σπιναλόγκα. Ναι, το πασίγνωστο νησάκι με το λεπροκομείο, που έγινε διεθνώς γνωστό από το «μπεστ-σέλλερ» και την ομώνυμη τηλεοπτική σειρά. Δεν το σκέφτηκαν και πολύ οι αχαΐρευτοι, θα το πουλήσουν! Αν μάλιστα υπήρχε ακόμα λέπρα και λεπροί, θα έπιανε καλύτερη τιμή. Αλλά καλύτερα ας μην τους δίνουμε ιδέες… Ο υπουργός πολιτισμού, Πολ Τζερουλάνος μετά από μακρά περίοδο αδράνειας, επισκέ-

μενο σήριαλ. Πριν λίγο καιρό διέκοψαν πραξικοπηματικά την μετάδοση για να απευθύνει διάγγελμα ο Γιωργάκης στους δεκάδες χιλιάδες τηλεθεατές της σειράς, ώστε να τον ψηφίσουν στις δημοτικές εκλογές. Τα αποτελέσματα ήταν τα ακριβώς αντίθετα, όλοι έπαθαν αμόκ θυμού και τον μαύρισαν παραδειγματικά. Τα μαυρόψυχα και εκδικητικά ανθρωπάκια επανέρχονται δριμύτερα αποφασίζοντας την εκποίηση της ίδιας της Σπιναλόγκας και αν δεν τα καταφέρουν και εκεί, λογαριάζουν να διώξουν τους ηθοποιούς και να παίξουν οι ίδιοι στο σήριαλ. Όχι, δεν είναι τόσο κακοί. Όλα τα κάνουν για ένα μικρό χειροκρότημα, για μια τόση δα αναγνώριση.

Η ζωή, όμως, δεν είναι σήριαλ. Το κράτος, όλο και περισσότερο, μοιάζει με πτώμα σε τυμπανιαία κατάσταση. Όλοι ξέρουν ότι κάποια στιγμή το κουφάρι θα σκάσει μολύνοντας το περιβάλλον με ανείπωτη δυσοσμία, μάλιστα κάποιοι βάζουν στοίχημα συγκεκριμένες ημερομηνίες. Είναι εκπληκτικό αυτό που συμβαίνει, έχουν παραλύσει οι περισσότερες κρατικές λειτουργίες, αφού όλοι περιμένουν ότι θα γίνει εξέγερση και ότι θα πάνε οι κόποι τους χαμένοι. Ο Γιωργάκης, ειδικά, τα έχει φορτώσει όλα στον κόκορα, δηλώνει ότι θέλει πολύ να διαδηλώσει ενάντια στον εαυτό του και να φύγει για διακοπές ως τα τέλη Μαρτίου που θα υπογραφεί η σωτηρία (;) του χρεωκοπημένου ελληνικού κράτους από τη εξίσου χρεωκοπημένη Ευρωζώνη.

Την ίδια στιγμή προσπαθούν να τρομάξουν τον κόσμο με τα ξύλινα σπαθάκια τους, νομοθετούν ποινές με το τσουβάλι για φοροδιαφυγή ασήμαντων ποσών και κάνουν φριχτές γκριμάτσες στους «τζαμπατζήδες». Τίποτα από αυτά δεν θα εφαρμοστεί.

Συγγνώμη, αλλά αυτά δεν είναι σοβαρά πράγματα.

Γιατί ο Γιωργάκης δεν ρίχνει μια ματιά στην Ιταλία;

Η γειτονική Ιταλία είναι μια χώρα που (λογικά) δεν θα αποφύγει τη χρεωκοπία, έχει ασύλληπτο αριθμό μεταναστών (θα προστεθούν ακόμα περισσότεροι λόγω της αραβικής ε-

Σύντροφοι/σσες και φίλοι/ες,

Η προσπάθεια, ώστε να μη «θάβεται» η ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ, στους

τους.

Είναι οι τυχοδιώκτες, οι λαοπλάνοι, οι κερδοσκόποι, οι εκβιαστές, οι συμμορίτες, τα απόβλητα που διατρέχουν τους υπόνομους του κράτους, ένας παχύρευστος και δυσώδης εσμός που ξεπηδά μετατρέποντας το δίκιο σε άδικο, αρπάζοντας το πάθος των ανθρώπων για ελευθερία και μετατρέποντάς το σε κέρδος, εξουσιαστική βία και ερήμωση ψυχών και σωμάτων, αφήνοντας λίγα ψίχουλα και αρπάζοντας τα καρβέλια ενός φούρνου, που παραμένει στα χέρια αδίστακτων εξουσιαστών.

Είναι οι συνειδητά εγωπαθείς και εκ των πραγμάτων εχθροί των καταπιεσμένων, που θα προσπαθήσουν να αποτρέψουν το ξέσπασμα των εξεγέρσεων. Αυτοί που θα αποδείξουν πως το δις και τρις εξαμαρτείν μπορεί να μην είναι γνώρισμα του σοφού, είναι σίγουρα όμως έργα του πονηρού, του κακόβουλου, του κακόπιστου -και όχι μόνον.

Είναι οι εγκάθετοι της κυριαρχίας, που προσπαθούν να εκτρέψουν τα εξεγερτικά γεγονότα προς όφελος των πατρώνων τους.

Είναι, τέλος, οι ίδιοι οι κυρίαρχοι του πλανήτη, που όταν δουν πως τα σχέδια και τα συμφέροντά τους βρίσκονται σε κίνδυνο, επιστρατεύουν τη βία των όπλων τους, ξεδιάντροποι, απάνθρωποι και ξεγυμνωμένοι από τα όποια επιχρίσματα.

Παρ' όλα αυτά, θα εξακολουθήσουμε να βρισκόμαστε δίπλα στους κατατρεγμένους, επειδή με όλους τους υπόλοιπους δεν μας ενώνει το όνειρο της ελευθερίας και της επαναδημιουργίας του κλεμμένου και λεηλατημένου επίγειου παράδεισου.

Θα είμαστε μαζί τους επειδή αυτοί οι ευκολόπιστοι μπορούν να παραμείνουν ανιδιοτελείς και να διορθώνουν τα λάθη τους.

Παραμένουμε δίπλα τους, όσο μακριά κι αν βρίσκονται, γιατί ξέρουμε πως μπορούν να μάθουν και να ξεπεράσουν όλες τις αδυναμίες –αντικειμενικές και υποκειμενικές– που υπάρχουν. Επειδή πιστεύουμε πως στο τέλος θα ξεπεράσουν τα εμπόδια και θα ελευθερωθούν, συμβάλλοντας στη συνολικότερη απελευθέρωση του πλανήτη. Ακόμα κι αν χρειαστεί ο κόσμος να κάνει αρκετούς ακόμα κύκλους...

Μάρτιος 2011

πιθέσεις των εχθρών του Οίκου των Παπανδρέου για δήθεν προνομιακές σχέσεις με τον «τρελό» της Λιβύης ή με τον Χόσνι Μουμπάρακ, ξεχειλίζουν από χαιρεκακία.

Σίγουρα ο Ανδρέας Παπανδρέου κατάκλεψε το πολιτικό πρόγραμμα του Καντάφι εισάγοντας στην ελληνική κοινωνία πρωτοφανείς ανοησίες, όπως τις «λαϊκές επιτροπές», τις «αυτοδιαχειρίσεις» και τις «άμεσες δημοκρατίες». «Πρασινοφρουροί» ήταν το όνομα της φρουράς του Καντάφι, πρασινοφρουροί και οι επίλεκτοι πασοκιστές. Ο σημερινός πρόεδρος της δημοκρατίας είχε μεταβεί ως «ειδικός απεσταλμένος» δεκάδες φορές στη Λιβύη. Είναι, πάντως, μυστήριο που μετά από τόση όσμωση κανείς δεν έμαθε να λέει σωστά το όνομα του Αδελφού Συνταγματάρχη. ΓΚΑΝΤΑΦΙ, λοιπόν και όχι «Καντάφι». Με την προσθήκη ενός «γιώτα», αυτό το τέρας με το βαμμένο μαλλί, το απλανές βλέμμα, τις χρυσές επωμίδες, και τη μυγοσκοτώστρα μεταμορφώνεται σε υπέροχο παραδοσιακό γλυκό.

τάξουν στη θάλασσα τους δύο αρμόδιους υπουργούς κκ. Παμπούκη και Ζλέτνι. Όλοι γέλασαν και πιο πολύ από όλους ο Παμπούκης, η ανάγκη βλέπετε... Αφού ναυάγησε και αυτή η επενδυτική προσπάθεια, δεν είναι σωστό να πετάξουμε τον Παμπούκη στη θάλασσα; Ασφαλώς μπορεί να πάρει την πρωτοβουλία και να πέσει από μόνος του.

Παρεμπιπτόντως, αν γίνει εξέγερση και στο Κατάρ και ανατραπεί ο πολυχρονεμένος Εμίρης του, που θα βρει να πουλήσει το Ελληνικό;

Έχουν αφηνιάσει οι πράσινες βδέλλες και τώρα έβαλαν στο μάτι και την Σπιναλόγκα. Ναι, το πασίγνωστο νησάκι με το λεπροκομείο, που έγινε διεθνώς γνωστό από το «μπεστ-σέλλερ» και την ομώνυμη τηλεοπτική σειρά. Δεν το σκέφτηκαν και πολύ οι αχαΐρευτοι, θα το πουλήσουν! Αν μάλιστα υπήρχε ακόμα λέπρα και λεπροί, θα έπιανε καλύτερη τιμή. Αλλά καλύτερα ας μην τους δίνουμε ιδέες... Ο υπουργός πολιτισμού, Πολ Τζερουλάνος μετά από μακρά περίοδο αδράνειας, επισκέ-

σοδημία, μάλιστα κάποιοι βάζουν στοίχημα συγκεκριμένες ημερομηνίες. Είναι εκπληκτικό αυτό που συμβαίνει, έχουν παραλύσει οι περισσότερες κρατικές λειτουργίες, αφού όλοι περιμένουν ότι θα γίνει εξέγερση και ότι θα πάνε οι κόποι τους χαμένοι. Ο Γιωργάκης, ειδικά, τα έχει φορτώσει όλα στον κόκορα, δηλώνει ότι θέλει πολύ να διαδηλώσει ενάντια στον εαυτό του και φεύγει για διακοπές ως τα τέλη Μαρτίου που θα υπογραφεί η σωτηρία (;) του χρεωκοπημένου ελληνικού κράτους από τη εξίσου χρεωκοπημένη Ευρωζώνη.

Την ίδια στιγμή προσπαθούν να τρομάξουν τον κόσμο με τα ξύλινα σπαθάκια τους, νομοθετούν ποινές με το τσουβάλι για φοροδιαφυγή ασήμαντων ποσών και κάνουν φριχτές γκριμάτσες στους «τζαμπατζήδες». Τίποτα από αυτά δεν θα εφαρμοστεί.

Συγγνώμη, αλλά αυτά δεν είναι σοβαρά πράγματα.

Γιατί ο Γιωργάκης δεν ρίχνει μια ματιά στην Ιταλία;

Η γειτονική Ιταλία είναι μια χώρα που (λογικά) δεν θα αποφύγει τη χρεωκοπία, έχει ασύλληπτο αριθμό μεταναστών (θα προστεθούν ακόμα περισσότεροι λόγω της αραβικής επανάστασης) και επιπλέον υποβόσκει η απόσχιση του βορρά από το νότο.

«Μετά το δείπνο, ο Μπερλουσκόνι είπε «τώρα θα κάνουμε «μπούγκα-μπούγκα»». Μία γυναίκα χόρεψε χορό της κοιλιάς, μια άλλη κυκλοφορούσε μόνο με τα εσώρουχα, ενώ μίαΒραζιλιάνα με εσώρουχο στριγκ χόρευε «μια σκληρή εκδοχή της σάμπας». «Και τα άλλα κορίτσια χόρευαν δείχνοντας τα στήθη και τα οπίσθιά τους, και όλες πήγαιναν κοντά στον πρωθυπουργό ο οποίος τις άγγιζε στα επίμαχα σημεία». Η Μαροκινή Ρούμπι ισχυρίστηκε ότι έλαβε 7.000 ευρώ μετά από πάρτι στο σπίτι του Μπερλουσκόνι, αλλά αρ-

Σύντροφοι/σσες και φίλοι/ες,

Η προσπάθεια, ώστε να μη «θάβεται» η ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ, στους πάγκους και τις αποθήκες των εφημεριδοπωλών και των διανομέων, είναι διαρκής.

Σε σχέση με αυτό το ζήτημα θέλουμε, για μια ακόμη φορά, να σας ευχαριστήσουμε για την έμπρακτη αλληλεγγύη σας.

Από την πρώτο φύλλο και μέχρι σήμερα, μετά την επιστροφή του κάθε φύλλου από το πρακτορείο, γίνεται διανομή χιλιάδων αντιτύπων χωρίς αντίτιμο σε διάφορα κεντρικά σημεία, πλατείες, χώρους όπου γίνονται εκδηλώσεις κ.λπ. Αυτή είνα μια πάγια πρακτική που θα συνεχίσουμε να την τηρούμε.

Επίσης, όσοι/ες έχουν κάποια σκέψη ή πρόταση που μπορεί να συμβάλλει θετικά στη μορφή και την ύλη της εφημερίδας, μπορούν να επικοινωνήσουν μαζί μας στο τηλέφωνο

69 73 79 92 07

ή μέσω του email: diadromi@revolution.gr

Η Πολιτική Βία είναι πάντοτε Φασιστική;

Πρόσφατα, η κυκλοφορία ενός βιβλίου με το προκλητικό τίτλο: «η πολιτική βία είναι πάντοτε φασιστική» (εκδ. Διάπυρον) μας κέντρισε το ενδιαφέρον. Έτσι έγραφε στο εξώφυλλο και αρκετοί —αριστεροί, οικολόγοι, αντιρρησίες, αναρχικοί, αυτόνομοι— συμμετέχουν στην έκδοση με κείμενά τους.

Ο τίτλος, ασφαλώς, δεν θα ήταν καθόλου αξιοσημείωτος, εάν η πολιτική βία συνδεόταν με την εξουσία-θεσμοθετημένης ή έστω θεσμοποιημένης μορφής. Αντί αυτού συναντάμε προσεγγίσεις και απόψεις που με επίκεντρο τη βία εμφανίζονται αντικρουόμενες, συγκεχυμένες και παράλληλα χρησιμοποιούνται ορισμένα ιστορικά παραδείγματα, τα οποία θεωρούμε ότι αποκρύπτουν, ορισμένα σημεία των γεγονότων. Για την έννοια της βίας, έχουν γραφεί πάμπολλες σελίδες αλλά παρ' όλα αυτά είναι ένα από τα θέματα που πολύ συχνά δημιουργεί αντιπαραθέσεις μέσα στα πλαίσια του κοινωνικού ανταγωνισμού, τις περισσότερες φορές μέσα από ατέρμονες και απέραντες τοποθετήσεις. Θεωρούμε ότι τα πράγματα γίνονται πιο απλά όταν με σαφήνεια καταγράφουμε τις απόψεις μας, ανεξαρτήτως εάν, πόσους και ποιούς θα δυσαρεστήσουμε. Για παράδειγμα, η άποψη και θέση ορισμένων ότι τάσσονται ενάντια σε κάθε μορφής βία, από όπου και αν προέρχεται, είτε είναι κρατική είτε είναι «κινηματική», παρ' ότι διαφωνούμε με την προσέγγιση της, είναι ξεκάθαρη και σαφής και αποτελεί την έκφραση της μη βίας όπως έχει διατυπωθεί από κομμάτι των αντιρρησιών συνείδησης.

Όταν όμως αρχίζουν οι αναλύσεις του «ναι μεν αλλά» ή «την εποχή εκείνη δικαιο-

ημένων εικόνων. Απέναντι σε αυτό, η βία των καταπιεσμένων εκφράζεται είτε ατομικά είτε συλλογικά, με πολύμορφες δράσεις και ενέργειες.

Η κοινωνική βία, για παράδειγμα, αποτελεί μια συλλογική αντίδραση που, όμως, δεν πρέπει να συνδέεται ή να συγχέεται με την αναρχική βία, αφού άλλωστε και αυτή

τρα, είτε με το πιστόλι, είτε με τη βόμβα είτε με όποιον άλλο τρόπο) *είναι διαφόρων διαβαθμίσεων νεοναζί. Και όσοι σιωπούμε απέναντι σε τούτη την πολιτική βία*, είτε περιμένοντας να δούμε αν αυτοί που την άσκησαν είναι οι «δικοί μας» «καλοί» δολοφόνοι ή οι «κακοί άλλοι», είτε θεωρώντας πως με τη σιωπή μας υπηρετούμε την

βία του εξουσιαστή με τη βία του εξουσιαζόμενου; Στα πλαίσια της εξουσιαζόμενης κοινωνίας διαμορφώνονται πάμπολλα δίπολα ιεραρχικών σχέσεων, όπως αφεντικό - εργάτης, δάσκαλος - μαθητής, άνδρας / φαλλοκράτης - γυναίκα κλπ. που αποτυπώνουν ανάγλυφα στοιχεία δομών της κρατικής κοινωνικής οντότητας. Βάσει λοιπόν της παραπάνω αντίληψης περί φασιστικής βίας, εάν ένας άνδρας / φαλλοκράτης ασκεί διαφόρων μορφών βία στο υποκείμενο, οφείλουμε να εξισώσουμε την ενδεχόμενη αντίδραση της καταπιεσμένης με εκείνη του καταπιεστή (εκτός και εάν το προσωπικό δεν είναι και πολιτικό, και συνεπώς η ενδοσυζυγική βία δεν μας αφορά!).

Μπορούμε να αντιληφθούμε εύκολα, μονάχα με τη συνδρομή της αναδρομικότητας των βιωμένων καταστάσεων που συντελούνται καθημερινά γύρω μας, ότι η βία που δεχόμαστε, άλλοι περισσότερο και άλλοι λιγότερο, είναι διαρκώς υπαρκτή. Οι εκφάνσεις της και οι προβολές της είναι άλλοτε εμφανείς και άλλοτε δυσδιάκριτες. Όμως είναι παντού παρούσες γιατί συμβαδίζουν στενά και με τις εξουσιαστικές σχέσεις και συμπεριφορές.

«Πράγματι έρχονται στιγμές που η χρήση βίας δείχνει μονόδρομος», δευτερολογεί ο **Τριαρίδης** *σε άλλο σημείο του βιβλίου, «η αποτρεπτική βία οφείλει να είναι πάντοτε η λιγότερη δυνατή και εκφράζεται μέσα από κοινωνικά θεσμισμένα και δημοκρατικά ελεγχόμενα όργανα (και τέτοιο θα έπρεπε να είναι η αστυνομία - και όχι ο προφανής βραχίονας της κρατικής καταστολής που είναι σήμερα) και σίγουρα όχι από αυτόκλητους σωτήρες που αυτοδικούν για τη δική τους υποκειμενική αλήθεια*

γοι, αντιρρησίες, αναρχικοί, αυτόνομοι— συμμετέχουν στην έκδοση με κείμενά τους.

Ο τίτλος, ασφαλώς, δεν θα ήταν καθόλου αξιοσημείωτος, εάν η πολιτική βία συνδεόταν με την εξουσία-θεσμοθετημένης ή έστω θεσμοποιημένης μορφής. Αντί αυτού συναντάμε προσεγγίσεις και απόψεις που με επίκεντρο τη βία εμφανίζονται αντικρουόμενες, συγκεχυμένες και παράλληλα χρησιμοποιούνται ορισμένα ιστορικά παραδείγματα, τα οποία θεωρούμε ότι αποκρύπτουν, ορισμένα σημεία των γεγονότων. Για την έννοια της βίας, έχουν γραφεί πάμπολλες σελίδες αλλά παρ' όλα αυτά είναι ένα από τα θέματα που πολύ συχνά δημιουργεί αντιπαραθέσεις μέσα στα πλαίσια του κοινωνικού ανταγωνισμού, τις περισσότερες φορές μέσα από ατέρμονες και απέραντες τοποθετήσεις. Θεωρούμε ότι τα πράγματα γίνονται πιο απλά όταν με σαφήνεια καταγράφουμε τις απόψεις μας, ανεξαρτήτως εάν, πόσους και ποιούς θα δυσαρεστήσουμε. Για παράδειγμα, η άποψη και θέση ορισμένων ότι τάσσονται ενάντια σε κάθε μορφής βία, από όπου και αν προέρχεται, είτε είναι κρατική είτε είναι «κινηματική», παρ' ότι διαφωνούμε με την προσέγγιση της, είναι ξεκάθαρη και σαφής και αποτελεί την έκφραση της μη βίας όπως έχει διατυπωθεί από κομμάτι των αντιρρησιών συνείδησης.

Όταν όμως αρχίζουν οι αναλύσεις του «ναι μεν αλλά» ή «την εποχή εκείνη δικαιολογούνταν...» τότε το πιθανότερο είναι ότι κάποιοι θέλουν είτε να αποσιωπήσουν γεγονότα είτε να φωτίζουν άπλετα ένα μόνο μέρος της επιφάνειας της πραγματικότητας, βίαιης ή αντι-βίαιης. Δυο μέτρα και δυο σταθμά δεν χωρούν. Διαφορετικά χρησιμοποιούνται τεχνικές πολιτικής εξαπάτησης. Αυτή η βία είναι καλή ή η άλλη είναι κακή. Για εμάς, λοιπόν, η βία στον κοινωνικό χώρο πηγάζει και αποτελεί αποκλειστικό προνόμιο της κάθε εξουσίας —κρατικής επί το πλείστον— που μέσα από ένα σύνθετο πλέγμα επιβολής κατορθώνει να κυριαρχεί και να επηρεάζει, να διαμορφώνει και να χειραγωγεί τις ζωές μας. Δεν εμφανίζεται μόνο σε σωματική-καταστασιακή μορφή αλλά ψυχολογική, λεκτικά, σεξουαλικά κ.ά. μέσω απέραντων θεσμοποιημένων εικόνων. Απέναντι σε αυτό, η βία των καταπιεσμένων εκφράζεται είτε ατομικά είτε συλλογικά, με πολύμορφες δράσεις και ενέργειες.

Η κοινωνική βία, για παράδειγμα, αποτελεί μια συλλογική αντίδραση που, όμως, δεν πρέπει να συνδέεται ή να συγχέεται με την αναρχική βία, αφού άλλωστε και αυτή αποτελεί ένα μόνο μέρος της αναρχικής δράσης στην κατεύθυνση πάντα της απελευθερωτικής προοπτικής. Η βία σε καμία περίπτωση δεν μπορεί να αποτελεί για τους αναρχικούς αυτοσκοπό δράσης, αλλά ένα επιπρόσθετο μέσο ενταγμένο και αυτό στην πληθώρα τόσων άλλων αναγκαίων και απαραίτητων μέσων του κοινωνικού αγώνα. Υπό αυτό το πρίσμα η μηδενιστική βία και η εσχατολογική επιχειρηματολογία, που την συνοδεύει αποτελεί σίγουρα ξένο σώμα στην αναρχική δράση και η οποία δίνει «τροφή» και αφορμές για να επιτεθούν διάφοροι στην κοινωνική βία.

Γράφει, λοιπόν, ο Θανάσης Τριαρίδης: ***«Η πολιτική βία είναι πάντοτε φασιστική, από όπου κι αν προέρχεται. Όσοι την ασκούν (είτε με το ρόπαλο, είτε με την πέτρα, είτε με το πιστόλι, είτε με τη βόμβα είτε με οποιον άλλο τρόπο) είναι διαφόρων διαβαθμίσεων νεοναζί. Και όσοι σιωπούμε απέναντι σε τούτη την πολιτική βία, είτε περιμένοντας να δούμε αν αυτοί που την άσκησαν είναι οι «δικοί μας» «καλοί» δολοφόνοι ή οι «κακοί άλλοι», είτε θεωρώντας πως με τη σιωπή μας υπηρετούμε την ηθική τάξη της «ανώτερης ιδεολογίας» μας, είμαστε αδιαβάθμητοι συνένοχοι».***

Οι γραμμές αυτές και άλλες παρόμοιες γράφτηκαν με αφορμή τόσο της δολοφονίας των υπαλλήλων της Μαρφίν στη Σταδίου όσο και του 15χρονου Αφγανού στα Πατήσια μετά από έκρηξη βόμβας. Και τα δυο γεγονότα, πράγματι προϊόντα μηδενιστικής αντίληψης και αποτρόπαια από κάθε άποψη, χρησιμοποιούνται από ορισμένους για να επιτεθούν στην βία, γενικά, συλλήβδην και αόριστα. Κατ' αρχήν, με ποια λογική (ορθολογική ή μη) εξομοιώνεται το πέταγμα μιας πέτρας με τη χρήση ενός όπλου ή μιας βόμβας, ως προς την δυναμική της προκληθείσας ενέργειας και της απόδοσης χαρακτηρισμού; Γιατί και ποιος εξυπηρετείται με το να εξισώνεται η

πώνουν ανάγλυφα στοιχεία δομών της κρατικής κοινωνικής οντότητας. Βάσει λοιπόν της παραπάνω αντίληψης περί φασιστικής βίας, εάν ένας άνδρας / φαλλοκράτης ασκεί διαφόρων μορφών βία στο υποκείμενο, οφείλουμε να εξισώσουμε την ενδεχόμενη αντίδραση της καταπιεσμένης με εκείνη του καταπιεστή (εκτός και εάν το προσωπικό δεν είναι και πολιτικό, και συνεπώς η ενδοσυζυγική βία δεν μας αφορά!).

Μπορούμε να αντιληφθούμε εύκολα, μονάχα με τη συνδρομή της αναδρομικότητας των βιωμένων καταστάσεων που συντελούνται καθημερινά γύρω μας, ότι η βία που δεχόμαστε, άλλοι περισσότερο και άλλοι λιγότερο, είναι διαρκώς υπαρκτή. Οι εκφάνσεις της και οι προβολές της είναι άλλοτε εμφανείς και άλλοτε δυσδιάκριτες. Όμως είναι παντού παρούσες γιατί συμβαδίζουν στενά και με τις εξουσιαστικές σχέσεις και συμπεριφορές.

«Πράγματι έρχονται στιγμές που η χρήση βίας δείχνει μονόδρομος», δευτερολογεί ο **Τριαρίδης** *σε άλλο σημείο του βιβλίου, «η αποτρεπτική βία οφείλει να είναι πάντοτε η λιγότερη δυνατή και εκφράζεται μέσα από κοινωνικά θεσμισμένα και δημοκρατικά ελεγχόμενα όργανα (και τέτοιο θα έπρεπε να είναι η αστυνομία - και όχι ο προφανής βραχίονας της κρατικής καταστολής που είναι σήμερα) και σίγουρα όχι από αυτόκλητους σωτήρες που αυτοδικούν για τη δική τους υποκειμενική αλήθεια, διεκδικώντας να επιβάλουν τη δική τους σωτηρία ή τον δικό τους όλεθρο»*. Εδώ πράγματι κάποιοι λεκτικοί υπερβατισμοί ή δεν είναι πλήρως αντιληπτοί από τον δότη ή συγχέονται ώστε να μην παράγεται κανένα αποτέλεσμα και γόνιμος προβληματισμός.

Τα πράγματα, θεωρούμε, ότι είναι απλά. Όταν διατυπώνεται η θέση ότι «η πολιτική βία είναι πάντοτε φασιστική» δεν χωράνε εξαιρέσεις και μονόδρομοι. Γιατί τότε πράττεται το κλασικό **παράδοξο του Επιμενίδη του Κρητικού** γνωστό και ως «το παράδοξο του ψεύτη», ότι «όλοι οι κρητικοί είναι ψεύτες». Αν είναι αλήθεια ότι όλοι οι κρητικοί είναι ψεύτες, τότε ο Επιμενί-

συνέχεια στη σελίδα 4

νήθηκε ότι είχε σεξουαλικές σχέσεις με τον πρωθυπουργό. Ο Μπερλουσκόνι δηλώνει ότι δεν έχει αγοράσει ποτέ σεξουα-

μέρειες τα τεκταινόμενα με τον «Καβαλιέρε».

Οι γυναικείες οργανώσεις αντέδρασαν

βιο και να πληρώσει για τις νέες παρεκτροπές του.

Όταν ο Μπερλουσκόνι ήθελε να ξεκά-

τον Καντάφι. Σαν ήρωες παλιάς κωμωδίας της «Τσινετσιτά», ο Μουαμάρ Καντάφι, με καρφιτσωμένη στο πέτο του μια παμπάλαι-

ότι τα πράγματα γίνονται πιο απλά όταν με σαφήνεια καταγράφουμε τις απόψεις μας, ανεξαρτήτως εάν, πόσους και ποιους θα δυσαρεστήσουμε. Για παράδειγμα, η άποψη και θέση ορισμένων ότι τάσσονται ενάντια σε κάθε μορφής βία, από όπου και αν προέρχεται, είτε είναι κρατική είτε είναι «κινηματική», παρ' ότι διαφωνούμε με την προσέγγιση της, είναι ξεκάθαρη και σαφής και αποτελεί την έκφραση της μη βίας όπως έχει διατυπωθεί από κομμάτι των αντιρρησιών συνείδησης.

Όταν όμως αρχίζουν οι αναλύσεις του «ναι μεν αλλά» ή «την εποχή εκείνη δικαιολογούνταν...» τότε το πιθανότερο είναι ότι κάποιοι θέλουν είτε να αποσιωπήσουν γεγονότα είτε να φωτίζουν άπλετα ένα μόνο μέρος της επιφάνειας της πραγματικότητας, βίαιης ή αντι-βίαιης. Δυο μέτρα και δυο σταθμά δεν χωρούν. Διαφορετικά χρησιμοποιούνται τεχνικές πολιτικής εξαπάτησης. Αυτή η βία είναι καλή ή η άλλη είναι κακή. Για εμάς, λοιπόν, η βία στον κοινωνικό χώρο πηγάζει και αποτελεί αποκλειστικό προνόμιο της κάθε εξουσίας — κρατικής επί το πλείστον— που μέσα από ένα σύνθετο πλέγμα επιβολής κατορθώνει να κυριαρχεί και να επηρεάζει, να διαμορφώνει και να χειραγωγεί τις ζωές μας. Δεν εμφανίζεται μόνο σε σωματική-κατασταλτική μορφή αλλά ψυχολογικά, λεκτικά, σεξουαλικά κ.ά. μέσω απέραντων θεσμοποι-

ημένων εικόνων. Απέναντι σε αυτό, η βία των καταπιεσμένων εκφράζεται είτε ατομικά είτε συλλογικά, με πολύμορφες δράσεις και ενέργειες.

Η κοινωνική βία, για παράδειγμα, αποτελεί μια συλλογική αντίδραση που, όμως, δεν πρέπει να συνδέεται ή να συγχέεται με την αναρχική βία, αφού άλλωστε και αυτή αποτελεί ένα μόνο μέρος της αναρχικής δράσης στην κατεύθυνση πάντα της απελευθερωτικής προοπτικής. Η βία σε καμία περίπτωση δεν μπορεί να αποτελεί για τους αναρχικούς αυτοσκοπό δράσης, αλλά ένα επιπρόσθετο μέσο ενταγμένο και αυτό στην πληθώρα τόσων άλλων αναγκαίων και απαραίτητων μέσων του κοινωνικού αγώνα. Υπό αυτό το πρίσμα η μηδενιστική βία και η εσχατολογική επιχειρηματολογία, που την συνοδεύει αποτελεί σίγουρα ξένο σώμα στην αναρχική δράση και η οποία δίνει «τροφή» και αφορμές για να επιτεθούν διάφοροι στην κοινωνική βία.

Γράφει, λοιπόν, ο Θανάσης Τριαρίδης: ***«Η πολιτική βία είναι πάντοτε φασιστική, από όπου κι αν προέρχεται. Όσοι την ασκούν*** **(είτε με το ρόπαλο, είτε με την πέτρα, είτε με το πιστόλι, είτε με τη βόμβα είτε με όποιον άλλο τρόπο)** ***είναι διαφόρων διαβαθμίσεων νεοναζί. Και όσοι σιωπούμε απέναντι σε τούτη την πολιτική βία,*** **είτε περιμένοντας να δούμε αν αυτοί που την άσκησαν είναι οι «δικοί μας» «καλοί» δολοφόνοι ή οι «κακοί άλλοι», είτε θεωρώντας πως με τη σιωπή μας υπηρετούμε την ηθική τάξη της «ανώτερης ιδεολογίας» μας,** ***είμαστε αδιαβάθμητοι συνένοχοι».***

Οι γραμμές αυτές και άλλες παρόμοιες γράφτηκαν με αφορμή τόσο της δολοφονίας των υπαλλήλων της Μαρφίν στη Σταδίου όσο και του 15χρονου Αφγανού στα Πατήσια μετά από έκρηξη βόμβας. Και τα δυο γεγονότα, πράγματι προϊόντα μηδενιστικής αντίληψης και αποτρόπαια από κάθε άποψη, χρησιμοποιούνται από ορισμένους για να επιτεθούν στην βία, γενικά, συλλήβδην και αόριστα. Κατ' αρχήν, με ποια λογική (ορθολογική ή μη) εξομοιώνεται το πέταγμα μιας πέτρας με τη χρήση ενός όπλου ή μιας βόμβας, ως προς την δυναμική της προκληθείσας ενέργειας και της απόδοσης χαρακτηρισμού; Γιατί και ποιος εξυπηρετείται με το να εξισώνεται η

συμβαδίζουν στενά και με τις εξουσιαστικές σχέσεις και συμπεριφορές.

«Πράγματι έρχονται στιγμές που η χρήση βίας δείχνει μονόδρομος», δευτερολογεί ο **Τριαρίδης** *σε άλλο σημείο του βιβλίου, «η αποτρεπτική βία οφείλει να είναι πάντοτε η λιγότερη δυνατή και εκφράζεται μέσα από κοινωνικά θεσμισμένα και δημοκρατικά ελεγχόμενα όργανα (και τέτοιο θα έπρεπε να είναι η αστυνομία - και όχι ο προφανής βραχίονας της κρατικής καταστολής που είναι σήμερα) και σίγουρα όχι από αυτόκλητους σωτήρες που αυτοδικούν για τη δική τους υποκειμενική αλήθεια, διεκδικώντας να επιβάλουν τη δική τους σωτηρία ή τον δικό τους όλεθρο».* Εδώ πράγματι κάποιοι λεκτικοί υπερβατισμοί ή δεν είναι πλήρως αντιληπτοί από τον δότη ή συγχέονται ώστε να μην παράγεται κανένα αποτέλεσμα και γόνιμος προβληματισμός.

Τα πράγματα, θεωρούμε, ότι είναι απλά. Όταν διατυπώνεται η θέση ότι «η πολιτική βία είναι πάντοτε φασιστική» δεν χωράνε εξαιρέσεις και μονόδρομοι. Γιατί τότε πράττεται το κλασικό **παράδοξο του Επιμενίδη του Κρητικού** γνωστό και ως «το παράδοξο του ψεύτη», ότι «όλοι οι κρητικοί είναι ψεύτες». Αν είναι αλήθεια ότι όλοι οι κρητικοί είναι ψεύτες, τότε ο Επιμενί-

συνέχεια στη σελίδα 4

νήθηκε ότι είχε σεξουαλικές σχέσεις με τον πρωθυπουργό. Ο Μπερλουσκόνι δηλώνει ότι δεν έχει αγοράσει ποτέ σεξουαλικές υπηρεσίες, χάρισε όμως πολυτελή αυτοκίνητα αξίας 300.000 ευρώ στις νεαρές συνοδούς του που, σύμφωνα με το κατηγορητήριο, κάποιες ήταν ανήλικες (17 ετών). Η υπόθεση βγήκε στη δημοσιότητα από μια «συνοδό» που της είχε υποσχεθεί ένα AUDI R8 και το ξέχασε!

Αμέσως ξέσπασε σάλος στην Ιταλία, τα πάντα ξεχάστηκαν και οι οθόνες ξεχείλισαν από ζουμερές μελαχρινές καλλονές που περιέγραφαν με καθηλωτικές λεπτομέρειες τα τεκταινόμενα με τον «Καβαλιέρε».

Οι γυναικείες οργανώσεις αντέδρασαν ακαριαία και οργάνωσαν συλλαλητήρια διαμαρτυρίας για τις ακολασίες του Σίλβιο, σε όλες τις πόλεις της Ιταλίας. Κάπου ένα εκατομμύριο ιταλίδες διαδήλωσαν με σφιγμένες τις γροθιές και αλίμονο του αν έπεφτε στα χέρια τους! Καθώς τα όργια περιλάμβαναν και ανήλικες, η ιταλική δικαιοσύνη παρενέβη και όρισε τρεις γυναίκες δικαστικούς. Στα πόδια της Κάρμεν, της Τζούλια και της Ουρσουλίνα θα υποχρεωθεί να συρθεί ο ακόλαστος γερο-Σίλβιο και να πληρώσει για τις νέες παρεκτροπές του.

Όταν ο Μπερλουσκόνι ήθελε να ξεσκάσει λιγάκι, καλούσε κάθε χρόνο το φιλαράκο του, τον «τρελό» της Λιβύης με τις 40 παρθένες καλλονές και τα 30 καθαρόαιμα αραβικά άλογα, να στήσει το αντίσκηνο του στο μεγαλύτερο πάρκο της Ρώμης, στο οποίο δεσπόζει η Βίλα Ντόρια Παμφίλι και να δώσει διάλεξη σε 500 πληρωμένα μοντέλα για τις αξίες του Ισλάμ! Σύμφωνα με πληροφορίες, τρείς από τις ωραιότερες Ιταλίδες της μάζωξης ασπάστηκαν αμέσως το Ισλάμ και φυσικά έφυγαν μαζί με τον Καντάφι. Σαν ήρωες παλιάς κωμωδίας της «Τσινετσιτά», ο Μουαμάρ Καντάφι, με καρφιτσωμένη στο πέτο του μια παμπάλαιη σαρακοφαγωμένη φωτογραφία του βεδουίνου αγωνιστή Ομάρ Μουχτάρ -το λιοντάρι της ερήμου- σιδηροδέσμιου ανάμεσα σε ιταλούς στρατιώτες, φιλιέται σταυρωτά με τον νεανίζοντα Σίλβιο Μπερλουσκόνι.

Τώρα όλα αυτά γίνονται σκόνη στον άνεμο...

Λεόν

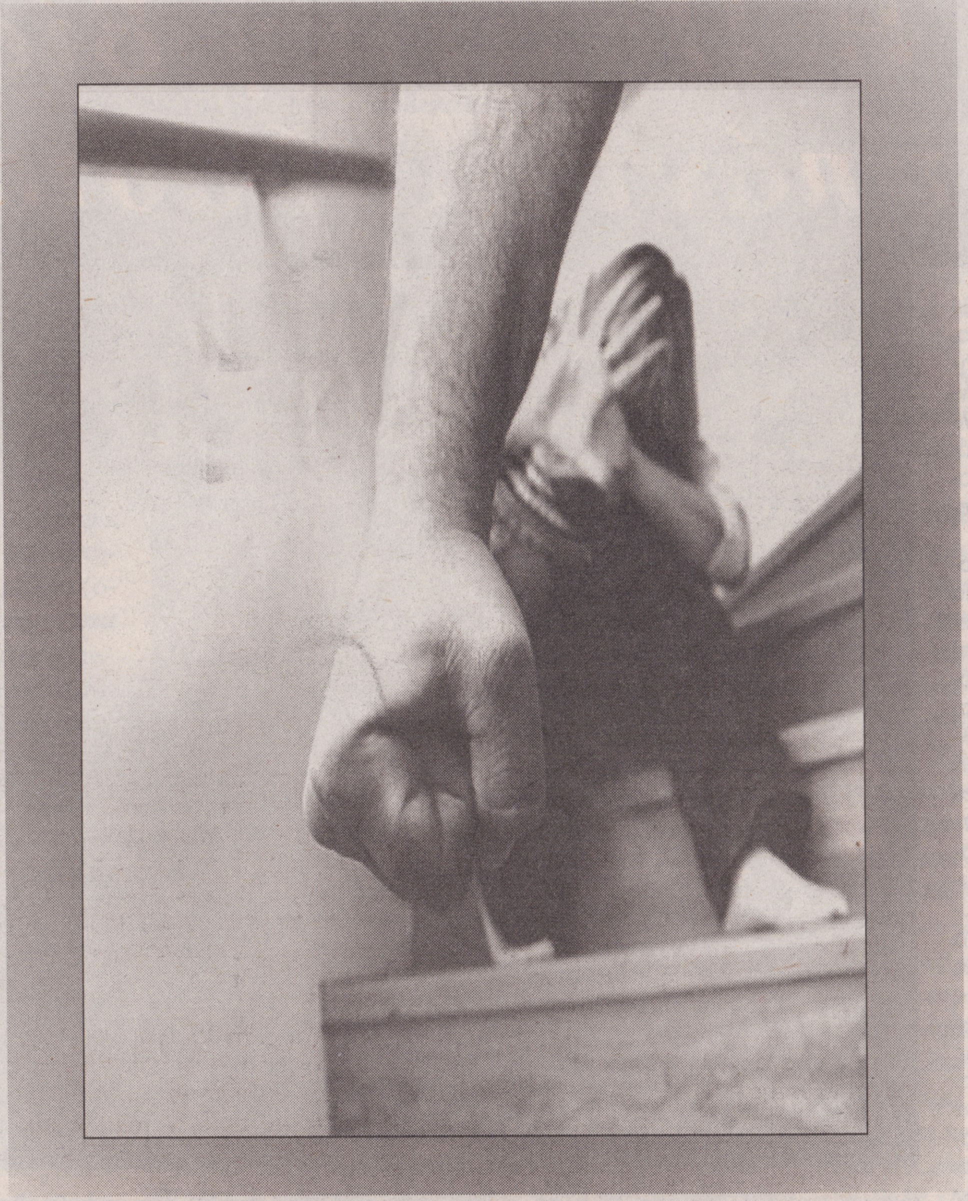
Η ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΠΑΝΕΛΛΑΔΙΚΑ, ΚΑΘΕ ΠΡΩΤΗ ΤΟΥ ΜΗΝΑ

συνέχεια από τη σελίδα 3

δης, καθότι κρητικός, ψεύδεται με τη δήλωσή του. Πότε λέει την αλήθεια; Όταν ψεύδεται. Πότε ψεύδεται; Όταν λέει την αλήθεια! Οι κατά το δοκούν και κατ' επιλογή ερμηνείες και αναλύσεις ποτέ δεν ωφέλησαν, επί μακρόν, κανέναν και δη τον κοινωνικό αγώνα. Αλλά, δυστυχώς, αυτό είναι το αποτέλεσμα γενικεύσεων και ισοπεδωτικών αντιλήψεων, που επικαλούνται κιόλας τη χρήση δημοκρατικών οργάνων για να νομιμοποιηθεί η χρήση αυτού που πρωτύτερα είχε χαρακτηριστεί φασιστική.

Από την άλλη θα συμφωνήσουμε ότι *«η ιστορία απέδειξε πως καμιά αντιπρόταση που δομήθηκε πάνω στη βία (υπογραμμίσεις δικές μας) δεν οδήγησε σε οποιαδήποτε κοινωνική/δικαιωματική κατάκτηση ή πολιτική χειραφέτηση - ίσα-ίσα προσέφερε πρώτης τάξεως άλλοθι στην εξουσία, στην κλιμακούμενη αυθαιρεσία της και τους κάθε λογής ολοκληρωτισμούς της»* ούτε όμως και η μη βία απέφερε στο ανθρώπινο είδος ευτυχέστερες μέρες όπου η ιεραρχία ήταν παρούσα. Άλλωστε, «**σκοπός της αναρχικής βίας, αλλά και της εν γένει απελευθερωτικής, δεν είναι οι τεράστιες καταστροφές και οι σωροί πτωμάτων από το αντίπαλο στρατόπεδο**. Σκοπός —εκτός από την έμπρακτη συμβολή, ώστε να μπορέσει στη συνέχεια ο κόσμος να ξεπεράσει με τη δική του δυναμική τα εμπόδια που του βάζουν οι εξουσιαστές-εκμεταλλευτές— **είναι η επιτυχής έκβαση μιας μάχης**. Αυτό συμβαίνει επειδή η αναρχική θεώρηση και πρακτική δεν διακατέχεται από το σύνδρομο της βίας, ούτε προσδοκά την δημιουργία ενός ανεξούσιου κόσμου, κύρια με τη χρήση της αναρχικής βίας».(Συσπείρωση Αναρχικών, Διαδρομή Ελευθερίας φ.95, Ιούλιος 2010).

Σε άλλο σημείο του βιβλίου ο **Αλέκος Γεωργόπουλος**, γράφει αναφορικά με την εξέγερση του Πολυτεχνείου 1973: *«Από μια ειρωνεία της τύχης, όμως, η κορυφαία πράξη αντίστασης του ελληνικού λαού ήταν μια μαζική* ***μη βίαιη*** *εκδήλωση πολλών «μεγατόνων», με λουλούδια, αντιστασιακά συνθήματα, μαζικότατη συμπαράσταση που μετατράπηκε σε αλληλεγγύη από δε-*

κτονία, όπου δεν επέζησε ούτε ένας άνδρας ενήλικας. Το μέσο λήψης μιας απόφασης δεν είναι δυνατό να εξωραΐζει το μέσο επίτευξης και υλοποίησής της. Όπως ο σκοπός δεν αγιάζει τα μέσα, έτσι και τα μέσα δεν καθαγιάζουν το σκοπό.

«Μη βίαιες παρεμβάσεις γίνονται κυριο-

καθεστώτα. Η επίκληση της πάγιας και διαρκούς αρχής τής μη βίας, είπαμε και στην αρχή ότι δεν μας βρίσκει σύμφωνους αλλά είναι μια ξεκάθαρη στάση. Δεν ισχύει το ίδιο όμως για εκείνους που καταφέρονται ενάντια στην κοινωνική βία αλλοιώνοντας στοιχεία από καταστάσεις, γεγονό-

σιστική καμία εξέγερση δεν έπρεπε να γίνει: ούτε εκεί ούτε στην Ισπανία το '36 ούτε πουθενά.

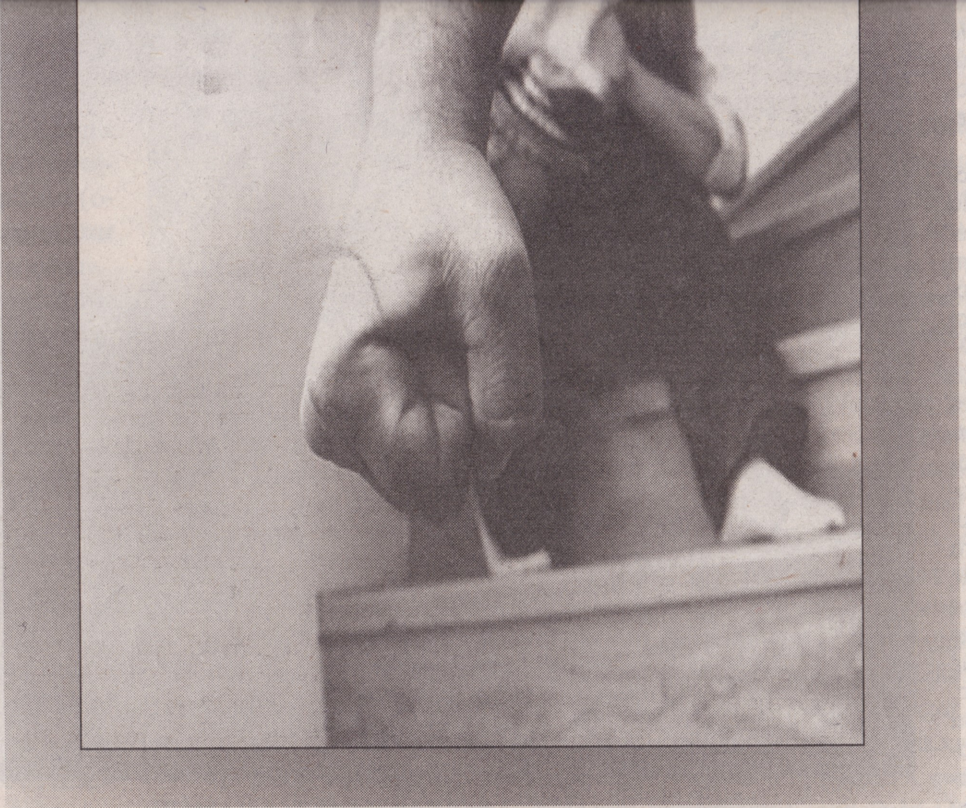
Επίσης, η απόδοση μιας κατάστασης ως εξέγερση για παράδειγμα, πραγματοποιείται είτε μετά το πέρας είτε σε μεταγενέστερο στάδιο από τις αρχικές συγκρούσεις. Οι πρώτες ομάδες φοιτητών και άλλων ατόμων που συγκρούστηκαν με την αστυνομία το Μάη του '68 δεν μπορούσαν να γνωρίζουν ούτε την ένταση των εξεγερτικών γεγονότων ούτε την έκταση αυτών. Εκ των υστέρων αποτέλεσαν μέρος μια εξέγερσης, και συνεπώς έγινε αποδεκτή η βίαιη στάση τους. Αυτό επισημαίνεται γιατί πολλοί αποδέχονται τη κοινωνική βία μόνο σε ιστορικές εξεγερτικές στιγμές, που όμως κρίνονται με τη στατικότητα και την ασφάλεια του παρελθόντος και του πεπερασμένου γεγονότος. Δηλαδή, βάσει της ανάλυσης των κριτικών της βίας, που αποδέχονται τη κοινωνική βία, αυτός που στη ζώσα κατάσταση ήταν «μπαχαλάκιας», μεταγενέστερα και εκ του αποτελέσματος είναι ένας εξεγερμένος.

Τέλος, οι **Γιάννης Κορομηλάς, Κώστας Μπακόπουλος, Θανάσης Πολλάτος, Παναγιώτης Σιαβελής (μέλη της ομάδας Αυτονομία ή Βαρβαρότητα) γράφουν**: *«Κανένας δεν έκανε τίποτα όμως. Κανένας από όσους συμμετέχουμε στις διαδηλώσεις δεν ανέλαβε το βάρος να διαχωρίσει τη θέση του με αυστηρότητα, όλοι πορευόμαστε μαζί με αυτούς τους μικρούς ναζί γιατί θεωρούμε ότι βρισκόμαστε στο ίδιο στρατόπεδο, πως είναι «παραστρατημένοι σύντροφοι», πως δεν πρέπει «να κάνουμε δήλωση νομιμοφροσύνης στο κράτος», πως «το κράτος είναι ο μόνος τρομοκράτης», πως οι ρίζες του Κακού βρίσκονται αλλού, πως «φταίει ο Βγενόπουλος που δεν είχε βάλει ρολά» και άλλες μπούρδες που κρύβουν κάτω από το χαλί τις δικές μας ευθύνες».*

Προφανώς τα συγκεκριμένα άτομα δεν αντιλήφθηκαν ότι λίγες ώρες μετά το δολοφονικό εμπρησμό της Μαρφίν υπήρξαν ανακοινώσεις, από συλλογικότητες που πλαισιώνουν την Αναρχική Αρχειοθήκη, με σαφείς καταγγελίες και ξεκάθαρη θέση.

Από την άλλη θα συμφωνήσουμε ότι «*η ιστορία απέδειξε πως καμιά αντιπρόταση που δομήθηκε πάνω στη βία (υπογραμμίσεις δικές μας) δεν οδήγησε σε οποιαδήποτε κοινωνική/δικαιωματική κατάκτηση ή πολιτική χειραφέτηση - ίσα-ίσα προσέφερε πρώτης τάξεως άλλοθι στην εξουσία, στην κλιμακούμενη αυθαιρεσία της και τους κάθε λογής ολοκληρωτισμούς της*» ούτε όμως και η μη βία απέφερε στο ανθρώπινο είδος ευτυχέστερες μέρες όπου η ιεραρχία ήταν παρούσα. Άλλωστε, «**σκοπός της αναρχικής βίας, αλλά και της εν γένει απελευθερωτικής, δεν είναι οι τεράστιες καταστροφές και οι σωροί πτωμάτων από το αντίπαλο στρατόπεδο**. Σκοπός —εκτός από την έμπρακτη συμβολή, ώστε να μπορέσει στη συνέχεια ο κόσμος να ξεπεράσει με τη δική του δυναμική τα εμπόδια που του βάζουν οι εξουσιαστές-εκμεταλλευτές— **είναι η επιτυχής έκβαση μιας μάχης**. Αυτό συμβαίνει επειδή η αναρχική θεώρηση και πρακτική δεν διακατέχεται από το σύνδρομο της βίας, ούτε προσδοκά την δημιουργία ενός ανεξούσιου κόσμου, κύρια με τη χρήση της αναρχικής βίας».(Συσπείρωση Αναρχικών, Διαδρομή Ελευθερίας φ.95, Ιούλιος 2010).

Σε άλλο σημείο του βιβλίου ο **Αλέκος Γεωργόπουλος**, γράφει αναφορικά με την εξέγερση του Πολυτεχνείου 1973: «*Από μια ειρωνεία της τύχης, όμως, η κορυφαία πράξη αντίστασης του ελληνικού λαού ήταν μια μαζική* ***μη βίαιη*** *εκδήλωση πολλών «μεγατόνων», με λουλούδια, αντιστασιακά συνθήματα, μαζικότατη συμπαράσταση που μετατράπηκε σε αλληλεγγύη από δεκάδες χιλιάδες κόσμο και με έναν ραδιοφωνικό σταθμό που διασάλπισε τα αντιστασιακά μηνύματα με πρωτοφανή εμβέλεια για τα δεδομένα της εποχής*». Μέγα ψέμα. Αυτή απλά είναι η ετήσια επετειακή τηλεοπτική μεταφορά των γεγονότων, που δυστυχώς αναπαράγεται άθελα ή όχι, από κάποιους βγάζοντας ταυτόχρονα και συμπεράσματα. Οι συγκρούσεις με τις αστυνομικές δυνάμεις τις τρείς μέρες του Νοέμβρη '73 ήταν σφοδρές με πολλούς τραυματίες και νεκρούς και λάμβανε χώρα σε μεγάλη απόσταση από το Πολυτεχνείο (Μακρυγιάννη, Σταδίου, Αχαρνών κ.ά.) με το στήσιμο δεκάδων οδοφραγμάτων. Το τέχνασμα που χρησιμοποιείται, με τη χρήση προκαθορισμένου αποτελέσματος και την έκφραση μέσου που μας βολεύει, είναι κάτι που συχνά γίνεται στην φιλοσοφία αλλά στην ιστορία ενέχει κίνδυνο έκθεσης

κτονία, όπου δεν επέζησε ούτε ένας άνδρας ενήλικας. Το μέσο λήψης μιας απόφασης δεν είναι δυνατό να εξωραΐζει το μέσο επίτευξης και υλοποίησής της. Όπως ο σκοπός δεν αγιάζει τα μέσα, έτσι και τα μέσα δεν καθαγιάζουν το σκοπό.

«*Μη βίαιες παρεμβάσεις γίνονται κυριολεκτικά κάτω από τη μύτη μας στην καθημερινή ζωή, αποδεικνυόμενες εξαιρετικά αποτελεσματικές, όπως π.χ. η πρόσφατη κινητοποίηση επαγγελματιών και ενεργών κατοίκων που κατάφεραν να απαλλάξουν την πλατεία Εξαρχείων από τους διακινητές ναρκωτικών –κάτι που δεν το είχαν καταφέρει τα ΜΑΤ εδώ και 25 χρόνια– αλλά και η μαζική άρνηση εκατοντάδων χιλιάδων ΙΧ-δων να πληρώσουν τα διόδια σε εταιρείες που κατά πάσα πιθανότητα δεν έχουν νόμιμες συμβάσεις*». Για την «απαλλαγή» της πλατείας από τους διακινητές και τη μεταφορά τρία στενά πιο κάτω έχουν γραφτεί αρκετά πράγματα και εδώ και αλλού, αλλά ένα είναι το σίγουρο ότι τίποτα δεν έχει γίνει αναίμακτα. Επειδή η βία που ασκήθηκε όχι μόνο αναίμακτη δεν ήταν αν θυμηθεί κάποιος τα σπασμένα κεφάλια χρηστών και μικροδιακινητών, στο όνομα της δήθεν κάθαρσης από πρεζέμπορους

καθεστώτα. Η επίκληση της πάγιας και διαρκούς αρχής τής μη βίας, είπαμε και στην αρχή ότι δεν μας βρίσκει σύμφωνους αλλά είναι μια ξεκάθαρη στάση. Δεν ισχύει το ίδιο όμως για εκείνους που καταφέρονται ενάντια στην κοινωνική βία αλλοιώνοντας στοιχεία από καταστάσεις, γεγονότα και συμβάντα. Έχει ειπωθεί ότι η κοινωνική βία είναι αναποτελεσματική και ουσιαστικά την επιστρέφει με περισσότερη καταστολή το κράτος. Πράγματι πολλές φορές η κοινωνική βία παρότι είχε (άλλοτε σαφή και άλλοτε απροσδιόριστα) απελευθερωτικά χαρακτηριστικά είτε ηττήθηκε με περισσότερη καταστολή είτε κατασκεύασε ένα νέο εξουσιαστικό καθεστώς με περισσότερο δημοκρατικό ή σοσιαλιστικό πρόσωπο. Δηλαδή η εξέγερση νόμισε ότι νίκησε αλλά στην ουσία ηττήθηκε, αν εξετάσομε το γεγονός από αναρχική οπτική. Πρέπει να γνωρίζουμε σε αυτή τη περίπτωση ότι παρ' ότι, για εμάς τους αναρχικούς, η βία ασκείται μόνο με απελευθερωτική προοπτική, δεν ισχύει το ίδιο για άλλα κομμάτια αγωνιζόμενων ανθρώπων, που εξεγέρθηκαν για την δημοκρατία και το κομμουνισμό. Το να λέμε ότι η βία που ασκήθηκε είναι αναποτελεσματική επειδή

βίαιη στάση τους. Αυτό επισημαίνεται γιατί πολλοί αποδέχονται τη κοινωνική βία μόνο σε ιστορικές εξεγερτικές στιγμές, που όμως κρίνονται με τη στατικότητα και την ασφάλεια του παρελθόντος και του πεπερασμένου γεγονότος. Δηλαδή, βάσει της ανάλυσης των κριτικών της βίας, που αποδέχονται τη κοινωνική βία, αυτός που στη ζώσα κατάσταση ήταν «μπαχαλάκιας», μεταγενέστερα και εκ του αποτελέσματος είναι ένας εξεγερμένος.

Τέλος, οι **Γιάννης Κορομηλάς, Κώστας Μπακόπουλος, Θανάσης Πολλάτος, Παναγιώτης Σιαβελής (μέλη της ομάδας Αυτονομία ή Βαρβαρότητα) γράφουν**: «*Κανένας δεν έκανε τίποτα όμως. Κανένας από όσους συμμετέχουμε στις διαδηλώσεις δεν ανέλαβε το βάρος να διαχωρίσει τη θέση του με αυστηρότητα, όλοι πορευόμαστε μαζί με αυτούς τους μικρούς ναζί γιατί θεωρούμε ότι βρισκόμαστε στο ίδιο στρατόπεδο, πως είναι «παραστρατημένοι σύντροφοι», πως δεν πρέπει «να κάνουμε δήλωση νομιμοφροσύνης στο κράτος», πως «το κράτος είναι ο μόνος τρομοκράτης», πως οι ρίζες του Κακού βρίσκονται αλλού, πως «φταίει ο Βγενόπουλος που δεν είχε βάλει ρολά» και άλλες μπούρδες που κρύβουν κάτω από το χαλί τις δικές μας ευθύνες*».

Προφανώς τα συγκεκριμένα άτομα δεν αντιλήφθηκαν ότι λίγες ώρες μετά το δολοφονικό εμπρησμό της Μαρφίν υπήρξαν ανακοινώσεις, από συλλογικότητες που πλαισιώνουν την Αναρχική Αρχειοθήκη, με σαφείς καταγγελίες και ξεκάθαρη θέση. Όπως, επίσης, ότι και για προγενέστερα συμβάντα που έχουν λάβει χώρα σε πορείες και εκδηλώσεις όλα τα χρόνια της παρουσίας μας στο δρόμο, δεν έχουμε κρυφτεί πίσω από το δάκτυλο μας. Είτε αφορά αγελαίες επιθέσεις σε συντρόφους στα Προπύλαια, είτε επίθεση με μολότοφ σε αριστεριστές στην πύλη της Στουρνάρα, είτε ξυλοκοπώντας «πρεζάκια» στη πλατεία, είτε πουλώντας μπραβιλίκι στο όνομα της αναρχίας, είτε κρατώντας ομήρους και βασανίζοντάς τους, στο Πάντειο πανεπιστήμιο...

Έχουμε κουραστεί να γράφουμε μέσα από τη ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ για τις επιπτώσεις της μηδενιστικής βίας, που σκορπά μισανθρωπία και κατασκευάζει αδιέξοδα. Αλλά δεν έχουμε κουραστεί να επαναλαμβάνουμε ότι η βία μπορεί να γίνει εξουσιαστική ακόμα και αν φέρει «αντιεξουσιαστικό» μαντήλι ή μανδύα, όπως και

πρακτική δεν διακατέχεται από το σύνδρομο της βίας, ούτε προσδοκά την δημιουργία ενός ανεξούσιου κόσμου, κύρια με τη χρήση της αναρχικής βίας».(Συσπείρωση Αναρχικών, Διαδρομή Ελευθερίας φ.95, Ιούλιος 2010).

Σε άλλο σημείο του βιβλίου ο **Αλέκος Γεωργόπουλος**, γράφει αναφορικά με την εξέγερση του Πολυτεχνείου 1973: *«Από μια ειρωνεία της τύχης, όμως, η κορυφαία πράξη αντίστασης του ελληνικού λαού ήταν μια μαζική **μη βίαιη** εκδήλωση πολλών «μεγατόνων», με λουλούδια, αντιστασιακά συνθήματα, μαζικότατη συμπαράσταση που μετατράπηκε σε αλληλεγγύη από δεκάδες χιλιάδες κόσμο και με έναν ραδιοφωνικό σταθμό που διασάλπισε τα αντιστασιακά μηνύματα με πρωτοφανή εμβέλεια για τα δεδομένα της εποχής»*. Μέγα ψέμα. Αυτή απλά είναι η ετήσια επετειακή τηλεοπτική μεταφορά των γεγονότων, που δυστυχώς αναπαράγεται άθελα ή όχι, από κάποιους βγάζοντας ταυτόχρονα και συμπεράσματα. Οι συγκρούσεις με τις αστυνομικές δυνάμεις τις τρείς μέρες του Νοέμβρη '73 ήταν σφοδρές με πολλούς τραυματίες και νεκρούς και λάμβανε χώρα σε μεγάλη απόσταση από το Πολυτεχνείο (Μακρυγιάννη, Σταδίου, Αχαρνών κ.ά.) με το στήσιμο δεκάδων οδοφραγμάτων. Το τέχνασμα που χρησιμοποιείται, με τη χρήση προκαθορισμένου αποτελέσματος και την έκφραση μέσου που μας βολεύει, είναι κάτι που συχνά γίνεται στην φιλοσοφία αλλά στην ιστορία ενέχει κίνδυνο έκθεσης στην αλήθεια.

Και συνεχίζει παρακάτω: *«η βίαιη πάλη είναι επίσης αντιδημοκρατική, διότι οι συνθήκες μυστικότητας κάτω από τις οποίες λειτουργούν οι βίαιες ομάδες αποκλείουν τη συμμετοχή στη λήψη των αποφάσεων όχι μόνο της πλειοψηφίας του πληθυσμού, αλλά και αυτών των ίδιων των μελών τους»*. Δηλαδή για να το καταλάβουμε καλύτερα. Το πρόβλημα είναι η άσκηση βίας ή ότι δεν παίρνεται η απόφαση με δημοκρατικές διαδικασίες; Εάν, δηλαδή, μέσω δημοψηφίσματος πλειοψηφούσε η άποψη για βία/πόλεμο κλπ δεν υπάρχει καμία αντίρρηση; Μα, και η σφαγή των Μηλίων από τους Αθηναίους δημοκρατική ήταν, πέρα για πέρα και πραγμάτωσε μια απόλυτη γενοκτονία, όπου δεν επέζησε ούτε ένας άνδρας ενήλικας. Το μέσο λήψης μιας απόφασης δεν είναι δυνατό να εξωραΐζει το μέσο επίτευξης και υλοποίησής της. Όπως ο σκοπός δεν αγιάζει τα μέσα, έτσι και τα μέσα δεν καθαγιάζουν το σκοπό.

«Μη βίαιες παρεμβάσεις γίνονται κυριολεκτικά κάτω από τη μύτη μας στην καθημερινή ζωή, αποδεικνυόμενες εξαιρετικά αποτελεσματικές, όπως π.χ. η πρόσφατη κινητοποίηση επαγγελματιών και ενεργών κατοίκων που κατάφεραν να απαλλάξουν την πλατεία Εξαρχείων από τους διακινητές ναρκωτικών –κάτι που δεν το είχαν καταφέρει τα ΜΑΤ εδώ και 25 χρόνια– αλλά και η μαζική άρνηση εκατοντάδων χιλιάδων ΙΧ-δων να πληρώσουν τα διόδια σε εταιρείες που κατά πάσα πιθανότητα δεν έχουν νόμιμες συμβάσεις». Για την «απαλλαγή» της πλατείας από τους διακινητές και τη μεταφορά τρία στενά πιο κάτω έχουν γραφτεί αρκετά πράγματα και εδώ και αλλού, αλλά ένα είναι το σίγουρο ότι τίποτα δεν έχει γίνει αναίμακτα. Επειδή η βία που ασκήθηκε όχι μόνο αναίμακτη δεν ήταν αν θυμηθεί κάποιος τα σπασμένα κεφάλια χρηστών και μικροδιακινητών, στο όνομα της δήθεν κάθαρσης από πρεζέμπορους, αλλά και ψυχολογική η οποία εκδηλώθηκε και με την διαπόμπευση χρηστών...

Όσον αφορά το θέμα των διοδίων, η άρνηση πληρωμής και το σήκωμα της μπάρας από τον ίδιο τον οδηγό, δεν αποτελεί κατ' εμάς «μη βίαιη παρέμβαση» αλλά αντίθετα συνειδητή, δημιουργική, βίαιη ανυπακοή. Είναι μια άσκηση βίας όχι καταστροφικής, δεν σπάω τίποτα-δεν καταστρέφω, αλλά δημιουργικής αντίστασης με την άσκηση τόσης βίας όσης μου χρειάζεται ώστε να μην πληρώσω τα επιβαλλόμενα από το κράτος διόδια.

Η παγκόσμια ανθρώπινη ιστορία βρίθει εκατοντάδων εξεγέρσεων και αντιστάσεων απέναντι σε μισητά και καταπιεστικά καθεστώτα. Η επίκληση της πάγιας και διαρκούς αρχής τής μη βίας, είπαμε και στην αρχή ότι δεν μας βρίσκει σύμφωνους αλλά είναι μια ξεκάθαρη στάση. Δεν ισχύει το ίδιο όμως για εκείνους που καταφέρονται ενάντια στην κοινωνική βία αλλοιώνοντας στοιχεία από καταστάσεις, γεγονότα και συμβάντα. Έχει ειπωθεί ότι η κοινωνική βία είναι αναποτελεσματική και ουσιαστικά την επιστρέφει με περισσότερη καταστολή το κράτος. Πράγματι πολλές φορές η κοινωνική βία παρότι είχε (άλλοτε σαφή και άλλοτε απροσδιόριστα) απελευθερωτικά χαρακτηριστικά είτε ηττήθηκε με περισσότερη καταστολή είτε κατασκεύασε ένα νέο εξουσιαστικό καθεστώς με περισσότερο δημοκρατικό ή σοσιαλιστικό πρόσωπο. Δηλαδή η εξέγερση νόμισε ότι νίκησε αλλά στην ουσία ηττήθηκε, αν εξετάσομε το γεγονός από αναρχική οπτική. Πρέπει να γνωρίζουμε σε αυτή τη περίπτωση ότι παρ' ότι, για εμάς τους αναρχικούς, η βία ασκείται μόνο με απελευθερωτική προοπτική, δεν ισχύει το ίδιο για άλλα κομμάτια αγωνιζόμενων ανθρώπων, που εξεγέρθηκαν για την δημοκρατία και το κομμουνισμό. Το να λέμε ότι η βία που ασκήθηκε είναι αναποτελεσματική επειδή, δεν ήταν απελευθερωτική αφορά μόνο την κριτική ως προς το πρόταγμα και όχι ως προς το μέσο. Δηλαδή, στο Πολυτεχνείο του '73 η παρουσία των αναρχικών ήταν υπαρκτή, αλλά ελάχιστη ποσοτικά σε σχέση με τις αριστερές ομάδες και οργανώσεις που ζητούσαν δημοκρατία. Αυτή ήθελαν και με βίαιο τρόπο την απαιτούσαν.

Αντίστοιχα στην Ουγγαρία το '56 και στην Τσεχοσλοβακία το '68 απέναντι στα σοσιαλιστικά καθεστώτα, η βία είχε την τάση αποδέσμευσης από την κόκκινη τυραννία της μαμάς Σοβιετικής Ένωσης, που τελικά τις κατέπνιξε στο αίμα. Με βάση την αρχή της μη βίας ή, το χειρότερο, της άποψης ότι *η πολιτική βία είναι πάντοτε φαντροφοι», πως δεν πρέπει «να κάνουμε δήλωση νομιμοφροσύνης στο κράτος», πως «το κράτος είναι ο μόνος τρομοκράτης», πως οι ρίζες του Κακού βρίσκονται αλλού, πως «φταίει ο Βγενόπουλος που δεν είχε βάλει ρολά» και άλλες μπούρδες που κρύβουν κάτω από το χαλί τις δικές μας ευθύνες»*.

Προφανώς τα συγκεκριμένα άτομα δεν αντιλήφθηκαν ότι λίγες ώρες μετά το δολοφονικό εμπρησμό της Μαρφίν υπήρξαν ανακοινώσεις, από συλλογικότητες που πλαισιώνουν την Αναρχική Αρχειοθήκη, με σαφείς καταγγελίες και ξεκάθαρη θέση. Όπως, επίσης, ότι και για προγενέστερα συμβάντα που έχουν λάβει χώρα σε πορείες και εκδηλώσεις όλα τα χρόνια της παρουσίας μας στο δρόμο, δεν έχουμε κρυφτεί πίσω από το δάκτυλο μας. Είτε αφορά αγελαίες επιθέσεις σε συντρόφους στα Προπύλαια, είτε επίθεση με μολότοφ σε αριστεριστές στην πύλη της Στουρνάρα, είτε ξυλοκοπώντας «πρεζάκια» στη πλατεία, είτε πουλώντας μπραβιλίκι στο όνομα της αναρχίας, είτε κρατώντας ομήρους και βασανίζοντάς τους, στο Πάντειο πανεπιστήμιο...

Έχουμε κουραστεί να γράφουμε μέσα από τη ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ για τις επιπτώσεις της μηδενιστικής βίας, που σκορπά μισανθρωπία και κατασκευάζει αδιέξοδα. Αλλά δεν έχουμε κουραστεί να επαναλαμβάνουμε ότι η βία μπορεί να γίνει εξουσιαστική ακόμα και αν φέρει «αντιεξουσιαστικό» μαντήλι ή μανδύα, όπως και το να παραποιείς ή να αποκρύπτεις την αλήθεια είναι μια φασιστική πράξη. Το τσουβάλιασμα, με την ανυπόστατη διατύπωση «κανένας δεν έκανε τίποτα», είναι μια ολοκληρωτική αντίληψη που προσπαθεί να απενοχοποιήσει αυτούς που την φέρουν. Έχει τη λογική ότι «επειδή εμείς τόσο καιρό το βουλώναμε, το βουλώνατε όλοι». Στην εποχή της ιντερνετικής δικτύωσης που όλα είναι σε θέαση, μπορεί να διαπιστώσει κανείς εύκολα, τα πάντα. Γιατί σημασία δεν έχει μονάχα αν πήρες θέση σε κάτι, είναι και σε ποια χρονική στιγμή τη πήρες, χωρίς ζυγαριές και εκκωφαντικές «σιωπές».

Αναρχικός Πυρήνας Χαλκίδας

ΕΡΓΑΤΙΚΕΣ ΟΡΓΑΝΩΣΕΙΣ

Το κείμενο γράφτηκε στα 1925, από τον Λουίτζι Γκαλεάνι. Το δημοσιεύουμε διατηρώντας το πνεύμα και τις διατυπώσεις του συγγραφέα.

Έχει περάσει σχεδόν ένας αιώνας από τότε και σίγουρα πέρα από την ιστορική του σημασία, αυτό που μπορούμε να διατηρήσουμε ως παρακαταθήκη δεν είναι κάποιες αντιλήψεις, που έχουν την καταγωγή τους στο Μαρξισμό και το Λενινισμό («μάζες», «τάξεις», «αστοί», τεχνικές προσέγγισης κ.λπ.), αλλά αντίθετα, η εμμονή στη διατήρηση τής ανεξάρτητης στάσης και δράσης και της συνεχούς ενδυνάμωσης και ανάδειξης των αναρχικών απόψεων και πρακτικών απέναντι στις ρεφορμιστικές και αφομοιωτικές διαδικασίες που υπόσχονται οι εργατικές οργανώσεις (και όχι μόνο αυτές, θα μπορούσαμε να συμπληρώσουμε).

Εννοείται, πως αν την εποχή που γράφτηκε αυτό το κείμενο χρειάζονταν «δεσμεύσεις» και «επιφυλάξεις», στις σημερινές συνθήκες δεν τίθεται καν λόγος συμμετοχής των αναρχικών σε τέτοιου είδους οργανώσεις και πολύ περισσότερο στη κατασκευή τέτοιων οργανώσεων, πρωτοβάθμιων, δευτεροβάθμιων κ.λπ. Αυτό στο οποίο προτρέπουν οι τωρινές καταστάσεις είναι η δημιουργία αυτοδύναμων αναρχικών ομάδων με ξεκαθαρισμένες και ανοιχτά διατυπωμένες απόψεις και στόχους που επιδιώκουν την ΑΝΑΡΧΙΑ κι όχι τον αναρχισμό ή αριστερά συμφύρματα.

Ας δούμε, τώρα, τι γράφει ο Γκαλεάνι.

Οι αναρχικοί και το εργατικό κίνημα κινούνται σε δυο παράλληλες γραμμές και αυτές είναι γεωμετρικά αποδεδειγμένο ότι δεν συναντιούνται.

Επειδή οι καλοί μας οι αστοί, ακόμα και αυτοί που προσποιούνται ότι η φιλανθρωπία εξαγοράζει την τοκογλυφία, δεν θα σταματήσουν ποτέ να είναι εκμεταλλευτές ή να επιστρέψουν αυτά που άδικα κατέχουν, **οι αναρχικοί, ακόμη και αυτοί που απεχθάνονται τη βία και την αιματοχυσία,**

εμπειρία. Δεν αμφισβητεί την ιδιοκτησία, πόσο μάλλον να την απορρίψει, επιθυμεί μόνο να είναι λιγότερο άπληστη. Δεν απορρίπτει τον άρχοντα, επιθυμεί μόνο αυτός να είναι καλύτερος. Δεν απορρίπτει το Κράτος, το νόμο, τις τοπικές αρχές και την αστυνομία, θέλει μόνο ένα Κράτος-πατέρα, δίκαιους νόμους, τίμιες τοπικές αρχές και μια πιο ανθρωπιστική αστυνομία.

Εμείς, σαν αναρχικοί, δεν διαφωνούμε στο αν η ιδιοκτησία είναι άπληστη ή όχι, αν το Κράτος είναι πατερναλιστικό ή αυταρχικό, αν οι νόμοι είναι δίκαιοι ή άδικοι, αν τα δικαστήρια είναι μεροληπτικά ή αμερόληπτα, αν η αστυνομία είναι επιεικής ή κτηνώδης. **Όταν μιλάμε για ιδιοκτησία, Κράτος, άρχοντες, κυβερνήσεις, νόμους, δικαστήρια και αστυνομία, λέμε μόνο ότι δεν θέλουμε κανένα από αυτά**. Επιδιώκουμε με πάθος, υπομονή και πίστη, μια κοινωνία ασυμβίβαστη ως προς αυτά τα τερατουργήματα, ενώ ταυτόχρονα με ό,τι

δε βρει τη βάση και την προστασία της στην ελευθερία και την ευημερία των ανθρώπων γύρω μας. Αν η ελευθερία είναι γνώση και η ευημερία, αλληλεγγύη, τότε η επιμορφωτική εργασία που πρέπει να γίνει ανάμεσα στους προλετάριους, οργανωμένους ή όχι, εμφανίζεται σαν επιτακτική ανάγκη που δεν μπορεί να καθυστερήσει.

«Θα ήσασταν διατεθειμένοι να συμμετάσχετε σε τέτοιες οργανώσεις; Το να παραμένετε εκτός αυτών αποτρέπει από το να ασκήσετε επιρροή ή και κάποια δράση.»

«Σίγουρα!» θα πρέπει να ενταχθούμε σε εργατικές οργανώσεις, **όποτε το θεωρούμε χρήσιμο για τον αγώνα μας και όποτε είναι εφικτό να το κάνουμε, κάτω από καλά διασαφηνισμένες δεσμεύσεις και επιφυλάξεις**.

Δέσμευση νούμερο ένα! Όπως είμαστε αναρχικοί εκτός οργάνωσης, έτσι θα παραμείνουμε αναρχικοί και μέσα σ' αυτή. Ένα το κρατούμενο! Δεν θα πρέπει να εί-

τούς τρόπους, επαγρύπνησης και κριτικής, τη ματαιοδοξία τέτοιων επιδιώξεων, την ματαιότητα τέτοιων προσπαθειών και τα απογοητευτικά αποτελέσματα τους. **Αντίθετα, επισημαίνουμε ανυποχώρητα την πλήρη και καθολική χειραφέτηση που μπορεί γρήγορα και εύκολα να επιτευχθεί με άλλους τρόπους και μέσα**.

Το αποτέλεσμα κάθε αγκιτάτσιας, κάθε συνδικαλιστικού αγώνα, **επιβεβαιώνει την πρόβλεψη και την αμεροληψία της κριτικής μας**. Ακόμα και αν δεν είναι εύκολο να ελπίζουμε ότι μια εργατική οργάνωση μπορεί να ακολουθήσει σύντομα τις προτάσεις μας, ωστόσο μπορούμε να πιστεύουμε ότι οι περισσότερο ευφυείς και σταθεροί μεταξύ των μελών της θα τείνουν να ευνοήσουν την αποψή μας. Θα αποτελέσουν, έτσι, ένα πυρήνα έτοιμο να αγωνιστεί με πάθος στους αγώνες τού μέλλοντος, προσελκύοντας τους συναδέλφους τους να ταρακουνήσουν την εξουσία των ηγετών των συνδικάτων τους.

Αν μπείτε σε μια εργατική οργάνωση με ιδέες σαν την παραπάνω και είστε διατιθέμενοι να την κρατήσετε, με την πρώτη ευκαιρία θα «απελαθείτε» σαν προβοκάτορας.

Γι' αυτό, όσοι από τους συντρόφους μας που αναλαμβάνουν το έργο αυτό, πρέπει να διακατέχονται από σοβαρότητα, ταπεινότητα, συνέπεια και μεγάλη υπομονή, έτσι ώστε να κερδίσουν πρώτα τη συμπάθεια, μετά την εκτίμηση και τέλος την εμπιστοσύνη των καλύτερων συναδέλφων τους. Πρέπει να είναι στη πρώτη γραμμή, όπου υπάρχει κίνδυνος και πάντα στην τελευταία, όποτε υπάρχει φιλοδοξία ή προσωπικό συμφέρον. Ακόμα πρέπει να είναι σκληροί αντίπαλοι, όποτε αντιμετωπίζουν συμφωνίες και συμβιβασμούς, ασύμβατους με την πίστη και την αξιοπρέπειά τους σαν εργάτες και επαναστάτες.

Και αν αποτύχουν, αν τα μαζέψουν και φύγουν, δε θα λυπηθούμε. Θα έχουν σπείρει τους καλούς σπόρους της ανεξαρτησίας, της συνείδησης και του θάρρους. Θα ανακαλούμε το έργο τους, όποτε οι ηγέτες αμφιταλαντεύονται ή ελίσσο-

ΟΡΓΑΝΩΣΕΙΣ

δυνάμωσης και ανάδειξης των αναρχικών απόψεων και πρακτικών απέναντι στις ρεφορμιστικές και αφομοιωτικές διαδικασίες που υπόσχονται οι εργατικές οργανώσεις (και όχι μόνο αυτές, θα μπορούσαμε να συμπληρώσουμε).

Εννοείται, πως αν την εποχή που γράφτηκε αυτό το κείμενο χρειάζονταν «δεσμεύσεις» και «επιφυλάξεις», στις σημερινές συνθήκες δεν τίθεται καν λόγος συμμετοχής των αναρχικών σε τέτοιου είδους οργανώσεις και πολύ περισσότερο στη κατασκευή τέτοιων οργανώσεων, πρωτοβάθμιων, δευτεροβάθμιων κ.λπ. Αυτό στο οποίο προτρέπουν οι τωρινές καταστάσεις είναι η δημιουργία αυτοδύναμων αναρχικών ομάδων με ξεκαθαρισμένες και ανοιχτά διατυπωμένες απόψεις και στόχους που επιδιώκουν την ΑΝΑΡΧΙΑ κι όχι τον αναρχισμό ή αριστερά συμφύρματα.

Ας δούμε, τώρα, τι γράφει ο Γκαλεάνι.

Οι αναρχικοί και το εργατικό κίνημα κινούνται σε δυο παράλληλες γραμμές και αυτές είναι γεωμετρικά αποδεδειγμένο ότι δεν συναντιούνται.

Επειδή οι καλοί μας οι αστοί, ακόμα και αυτοί που προσποιούνται ότι η φιλανθρωπία εξαγοράζει την τοκογλυφία, δεν θα σταματήσουν ποτέ να είναι εκμεταλλευτές ή να επιστρέψουν αυτά που άδικα κατέχουν, **οι αναρχικοί, ακόμη και αυτοί που απεχθάνονται τη βία και την αιματοχυσία, είναι υποχρεωμένοι να συμπεράνουν ότι η αποκαθήλωση της άρχουσας τάξης θα πρέπει να επιτευχθεί με μια βίαιη κοινωνική επανάσταση**. Να αφοσιωθούν σε αυτό, επιδιώκοντας να προετοιμάσουν το προλεταριάτο με κάθε μέσο εκπαίδευσης, αναρχικής προπαγάνδας και δράσης που έχουν στη διάθεσή τους.

Μη ξεχνάμε και μην αυταπατόμαστε! Το προλεταριάτο είναι ακόμα μια μάζα, δεν είναι τάξη. Αν ήταν τάξη, εάν είχε μια καθαρή, πλήρως συνειδητοποιημένη γνώση των δικαιωμάτων του, του ρόλου του και της δύναμής του, η επανάσταση για την ισότητα θα ήταν ένα κομμάτι του παρελθόντος, απελευθερώνοντάς μας από τη μελαγχολία και τους πικρούς μας συλλογισμούς.

Η πλειοψηφία των μαζών είναι αστική, όχι εκ γενετής αλλά εθιμική, **όχι από καταγωγή αλλά από συνήθεια, πρόληψη,**

εμπειρία. Δεν αμφισβητεί την ιδιοκτησία, πόσο μάλλον να την απορρίψει, επιθυμεί μόνο να είναι λιγότερο άπληστη. Δεν απορρίπτει τον άρχοντα, επιθυμεί μόνο αυτός να είναι καλύτερος. Δεν απορρίπτει το Κράτος, το νόμο, τις τοπικές αρχές και την αστυνομία, θέλει μόνο ένα Κράτος-πατέρα, δίκαιους νόμους, τίμιες τοπικές αρχές και μια πιο ανθρωπιστική αστυνομία.

Εμείς, σαν αναρχικοί, δεν διαφωνούμε στο αν η ιδιοκτησία είναι άπληστη ή όχι, αν το Κράτος είναι πατερναλιστικό ή αυταρχικό, αν οι νόμοι είναι δίκαιοι ή άδικοι, αν τα δικαστήρια είναι μεροληπτικά ή αμερόληπτα, αν η αστυνομία είναι επιεικής ή κτηνώδης. **Όταν μιλάμε για ιδιοκτησία, Κράτος, άρχοντες, κυβερνήσεις, νόμους, δικαστήρια και αστυνομία, λέμε μόνο ότι δεν θέλουμε κανένα από αυτά**. Επιδιώκουμε με πάθος, υπομονή και πίστη, μια κοινωνία ασυμβίβαστη ως προς αυτά τα τερατουργήματα, ενώ ταυτόχρονα με ό,τι μέσα μπορούμε να διαθέσουμε, αγωνιζόμαστε και αμφισβητούμε τα αυθαίρετα και άθλια καθήκοντά τους, συχνά θυσιάζοντας την ελευθερία μας, την ευημερία μας ακόμη και τους αγαπημένους μας για πολλά χρόνια, μερικές φορές και για πάντα. Όπως μπορείτε να δείτε, ακολουθούμε διαφορετικούς δρόμους και είναι απίθανο ότι κάποτε θα συναντηθούμε

Ωστόσο, οι εργατικές οργανώσεις είναι γεγονός, υπάρχουν. Ακόμα και αν είναι σκουριασμένες και ο τυφλός συντηρητισμός τους αποτελεί εμπόδιο και πολλές φορές και κίνδυνο, αξίζουν τη μελέτη και την προσοχή μας.

Αν βρεθούμε απέναντι σε ένα ανίδεο παιδί, μια ευσεβή γυναικά ή έναν ξεροκέφαλο που δεν βλέπει ή δε θέλει να δει, δεν αντιδρούμε με χλευασμό ή περιφρόνηση για την ανωριμότητα του ενός, την αφέλεια των άλλων ή την τύφλωση των

δε βρει τη βάση και την προστασία της στην ελευθερία και την ευημερία των ανθρώπων γύρω μας. Αν η ελευθερία είναι γνώση και η ευημερία, αλληλεγγύη, τότε η επιμορφωτική εργασία που πρέπει να γίνει ανάμεσα στους προλετάριους, οργανωμένους ή όχι, εμφανίζεται σαν επιτακτική ανάγκη που δεν μπορεί να καθυστερήσει.

«*Θα ήσασταν διατεθειμένοι να συμμετάσχετε σε τέτοιες οργανώσεις; Το να παραμένετε εκτός αυτών αποτρέπει από το να ασκήσετε επιρροή ή και κάποια δράση.*»

«*Σίγουρα!*» θα πρέπει να ενταχθούμε σε εργατικές οργανώσεις, **όποτε το θεωρούμε χρήσιμο για τον αγώνα μας και όποτε είναι εφικτό να το κάνουμε, κάτω από καλά διασαφηνισμένες δεσμεύσεις και επιφυλάξεις**.

Δέσμευση νούμερο ένα! Όπως είμαστε αναρχικοί εκτός οργάνωσης, έτσι θα παραμείνουμε αναρχικοί και μέσα σ' αυτή. Ένα το κρατούμενο! Δεν θα πρέπει να είμαστε κομμάτι της ηγεσίας, πρέπει να ερχόμαστε σε αντιπαράθεση και ποτέ να μην έχουμε ευθύνη για τη δραστηριότητα του συνδικάτου. Αυτό είναι για μας μια στοιχειώδης θέση συνέπειας.

Έχει παγιωθεί πλέον, ότι οι εργατικές οργανώσεις, που διευθύνονται από συντηρητικούς, ακόμα και οι «κόκκινες» από τους λεγόμενους «επαναστάτες συνδικαλιστές», αναγνωρίζουν και συναινούν στο υπάρχον πολιτικό σύστημα σε όλες τις εκδηλώσεις του. Περιορίζουν τις απαιτήσεις τους σε άμεσες και μερικές βελτιώσεις, υψηλότερους μισθούς, λιγότερες ώρες, συντάξεις, προνόμια ανέργων, κοινωνική ασφάλιση, εργατικούς νόμους γυναικών και ανηλίκων, επιθεωρήσεις εργοστασίων κ.ο.κ.

Τα παραπάνω είναι και ο κύριος λόγος που οι εργατικές οργανώσεις ιδρύθηκαν και είναι ξεκάθαρο ότι ένας αναρχικός

τάσεις μας, ωστόσο μπορούμε να πιστεύουμε ότι οι περισσότερο ευφυείς και σταθεροί μεταξύ των μελών της θα τείνουν να ευνοήσουν την αποψή μας. Θα αποτελέσουν, έτσι, ένα πυρήνα έτοιμο να αγωνιστεί με πάθος στους αγώνες τού μέλλοντος, προσελκύοντας τους συναδέλφους τους να ταρακουνήσουν την εξουσία των ηγετών των συνδικάτων τους.

Αν μπείτε σε μια εργατική οργάνωση με ιδέες σαν την παραπάνω και είστε διατιθέμενοι να την κρατήσετε, με την πρώτη ευκαιρία θα «απελαθείτε» σαν προβοκάτορας.

Γι' αυτό, όσοι από τους συντρόφους μας που αναλαμβάνουν το έργο αυτό, πρέπει να διακατέχονται από σοβαρότητα, ταπεινότητα, συνέπεια και μεγάλη υπομονή, έτσι ώστε να κερδίσουν πρώτα τη συμπάθεια, μετά την εκτίμηση και τέλος την εμπιστοσύνη των καλύτερων συναδέλφων τους. Πρέπει να είναι στη πρώτη γραμμή, όπου υπάρχει κίνδυνος και πάντα στην τελευταία, όποτε υπάρχει φιλοδοξία ή προσωπικό συμφέρον. Ακόμα πρέπει να είναι σκληροί αντίπαλοι, όποτε αντιμετωπίζουν συμφωνίες και συμβιβασμούς, ασύμβατους με την πίστη και την αξιοπρέπειά τους σαν εργάτες και επαναστάτες.

Και αν αποτύχουν, αν τα μαζέψουν και φύγουν, δε θα λυπηθούμε. Θα έχουν σπείρει τους καλούς σπόρους της ανεξαρτησίας, της συνείδησης και του θάρρους. Θα ανακαλύψουμε το έργο τους, όποτε οι ηγέτες αμφιταλαντεύονται ή ελίσσονται, όπου ένας σκληρός και άκαρπος αγώνας ακολουθείται από πόνο και απογοήτευση, όπου η έκβαση της μάχης καταλήγει σε καταστροφή ελλείψει τόλμης και αυταπάρνησης.

Η συμπάθεια και η εμπιστοσύνη, που ξεπερνούν το προσωπικό όφελος, στη δράση και στο ιδανικό που τα ενέπνευσε, η συμπάθεια και η εμπιστοσύνη στην επαναστατική δράση και στο ιδανικό της Αναρχίας, η συμπάθεια και η εμπιστοσύνη που στο τέλος θα καταλήξει να τους διαμορφώσει μέσα από παθιασμένη και επίμονη συνεργασία. Δεν είναι αυτό που πρέπει να περιμένουμε από τη μετριοπαθή αλλά σοβαρή δουλειά της προπαγάνδας, της εκπαίδευσης και του επαναπροσδιορισμού των δομών;

Παρ' όλα αυτά, δεν έχουμε δογματικές επιδιώξεις. Με όλη την ειλικρίνεια, έχουμε πει αυτό που σκεφτόμαστε για ένα αμ-

Ας δούμε, τώρα, τι γράφει ο Γκαλεάνι.

Οι αναρχικοί και το εργατικό κίνημα κινούνται σε δυο παράλληλες γραμμές και αυτές είναι γεωμετρικά αποδεδειγμένο ότι δεν συναντιούνται.

Επειδή οι καλοί μας οι αστοί, ακόμα και αυτοί που προσποιούνται ότι η φιλανθρωπία εξαγοράζει την τοκογλυφία, δεν θα σταματήσουν ποτέ να είναι εκμεταλλευτές ή να επιστρέψουν αυτά που άδικα κατέχουν, **οι αναρχικοί, ακόμη και αυτοί που απεχθάνονται τη βία και την αιματοχυσία, είναι υποχρεωμένοι να συμπεράνουν ότι η αποκαθήλωση της άρχουσας τάξης θα πρέπει να επιτευχθεί με μια βίαιη κοινωνική επανάσταση**. Να αφοσιωθούν σε αυτό, επιδιώκοντας να προετοιμάσουν το προλεταριάτο με κάθε μέσο εκπαίδευσης, αναρχικής προπαγάνδας και δράσης που έχουν στη διάθεσή τους.

Μη ξεχνάμε και μην αυταπατόμαστε! Το προλεταριάτο είναι ακόμα μια μάζα, δεν είναι τάξη. Αν ήταν τάξη, εάν είχε μια καθαρή, πλήρως συνειδητοποιημένη γνώση των δικαιωμάτων του, του ρόλου του και της δύναμής του, η επανάσταση για την ισότητα θα ήταν ένα κομμάτι του παρελθόντος, απελευθερώνοντάς μας από τη μελαγχολία και τους πικρούς μας συλλογισμούς.

Η πλειοψηφία των μαζών είναι αστική, όχι εκ γενετής αλλά εθιμική, **όχι από καταγωγή αλλά από συνήθεια, πρόληψη, προκατάληψη και συμφέρον**. Αισθάνεται τα συμφέροντά της να είναι συνδεδεμένα και εξαρτώμενα από τους άρχοντες της, οι οποίοι προνοούν να παρέχουν δουλειά και μισθούς. Και για τη δουλειά, τη ζωή και την ασφάλεια, η μεγάλη μάζα είναι ευγνώμων στον άρχοντα της που πάντα υπήρχε και για πάντα θα υπάρχει, ευλογημένος για να παρέχει θεσμούς, νόμους και αστυνομία να την υπεράσπιση και την προστασία της.

Με άλλα λόγια, ενώ οι αναρχικοί κάνουν μια αιχμηρή, αυστηρή διάγνωση και βυθίζουν βαθιά το νυστέρι για να αφαιρέσουν τη κύρια πηγή δυσφορίας από τη ρίζα της... η μεγάλη μάζα στηρίζεται στην μία.

Εμείς, σαν αναρχικοί, δεν διαφωνούμε στο αν η ιδιοκτησία είναι άπληστη ή όχι, αν το Κράτος είναι πατερναλιστικό ή αυταρχικό, αν οι νόμοι είναι δίκαιοι ή άδικοι, αν τα δικαστήρια είναι μεροληπτικά ή αμερόληπτα, αν η αστυνομία είναι επιεικής ή κτηνώδης. **Όταν μιλάμε για ιδιοκτησία, Κράτος, άρχοντες, κυβερνήσεις, νόμους, δικαστήρια και αστυνομία, λέμε μόνο ότι δεν θέλουμε κανένα από αυτά.** Επιδιώκουμε με πάθος, υπομονή και πίστη, μια κοινωνία ασυμβίβαστη ως προς αυτά τα τερατουργήματα, ενώ ταυτόχρονα με ό,τι μέσα μπορούμε να διαθέσουμε, αγωνιζόμαστε και αμφισβητούμε τα αυθαίρετα και άθλια καθηκόντά τους, συχνά θυσιάζοντας την ελευθερία μας, την ευημερία μας ακόμη και τους αγαπημένους μας για πολλά χρόνια, μερικές φορές και για πάντα. Όπως μπορείτε να δείτε, ακολουθούμε διαφορετικούς δρόμους και είναι απίθανο ότι κάποτε θα συναντηθούμε

Ωστόσο, οι εργατικές οργανώσεις είναι γεγονός, υπάρχουν. Ακόμα και αν είναι σκουριασμένες και ο τυφλός συντηρητισμός τους αποτελεί εμπόδιο και πολλές φορές και κίνδυνο, αξίζουν τη μελέτη και την προσοχή μας.

Αν βρεθούμε απέναντι σε ένα ανίδεο παιδί, μια ευσεβή γυναικά ή έναν ξεροκέφαλο που δεν βλέπει ή δε θέλει να δει, δεν αντιδρούμε με χλευασμό ή περιφρόνηση για την ανωριμότητα του ενός, την αφέλεια των άλλων ή την τύφλωση των πολλών.

Τους συμπεριφερόμαστε με ευγένεια και φροντίζουμε να τους βοηθήσουμε, γιατί είμαστε περήφανοι **που θα αποκαλύψουμε ένα λαμπερό μέταλλο κάτω από ένα τραχύ και σκουριασμένο περίβλημα**, για να μετατρέψουμε ένα πρωτόγονο ον, σε ένα άτομο με άξιες, ατομικά και κοινωνικά, επειδή ξέρουμε, ότι απ' όλα όσα έχουμε επιλέξει, είναι πολύ σημαντικό να μην παραμελήσουμε καμία ενέργεια που μπορεί να συμβάλει στη επιτυχία του ιδανικού μας και τελικά επειδή ξέρουμε ότι η ελευθερία μας, η ασφάλεια και η ατομική ευημερία, θα είναι πρόσκαιρη και εφήμερη -ακόμη και σε μια ισότιμη κοινωνία- αν

«Θα ήσασταν διατεθειμένοι να συμμετάσχετε σε τέτοιες οργανώσεις; Το να παραμένετε εκτός αυτών αποτρέπει από το να ασκήσετε επιρροή ή και κάποια δράση.»

«Σίγουρα!» θα πρέπει να ενταχθούμε σε εργατικές οργανώσεις, **όποτε το θεωρούμε χρήσιμο για τον αγώνα μας και όποτε είναι εφικτό να το κάνουμε, κάτω από καλά διασαφηνισμένες δεσμεύσεις και επιφυλάξεις**.

Δέσμευση νούμερο ένα! Όπως είμαστε αναρχικοί εκτός οργάνωσης, έτσι θα παραμείνουμε αναρχικοί και μέσα σ' αυτή. Ένα το κρατούμενο! Δεν θα πρέπει να είμαστε κομμάτι της ηγεσίας, πρέπει να ερχόμαστε σε αντιπαράθεση και ποτέ να μην έχουμε ευθύνη για τη δραστηριότητα του συνδικάτου. Αυτό είναι για μας μια στοιχειώδης θέση συνέπειας.

Έχει παγιωθεί πλέον, ότι οι εργατικές οργανώσεις, που διευθύνονται από συντηρητικούς, ακόμα και οι «κόκκινες» από τους λεγόμενους «επαναστάτες συνδικαλιστές», αναγνωρίζουν και συναινούν στο υπάρχον πολιτικό σύστημα σε όλες τις εκδηλώσεις του. Περιορίζουν τις απαιτήσεις τους σε άμεσες και μερικές βελτιώσεις, υψηλότερους μισθούς, λιγότερες ώρες, συντάξεις, προνόμια ανέργων, κοινωνική ασφάλιση, εργατικούς νόμους γυναικών και ανηλίκων, επιθεωρήσεις εργοστασίων κ.ο.κ.

Τα παραπάνω είναι και ο κύριος λόγος που οι εργατικές οργανώσεις ιδρύθηκαν και είναι ξεκάθαρο ότι ένας αναρχικός δεν μπορεί να αποδεχθεί τέτοιες επιδιώξεις. Ξέρει ότι κάθε κατάκτηση τέτοιων βελτιώσεων είναι απατηλή και ανυπόστατη, καθώς το αυξανόμενο κόστος διατροφής, στέγης και ένδυσης τον αναγκάζει να πληρώσει περισσότερα για να ζήσει απ' όσα κερδίζει σαν παραγωγός. Κανένας σύντροφός μας, επομένως, δεν μπορεί να αναλάβει τη διαχείριση μιας τέτοιας οργάνωσης χωρίς να αρνηθεί τα αναρχικά και επαναστατικά του φρονήματα, χωρίς να ευθυγραμμιστεί με το ρεφορμιστικό πλήθος, **προσποιούμενος την αιχμή του δόρατός του.**

Η θέση μας βρίσκεται στον αντίποδα, αποκαλύπτοντας με όλους τους δυνα-

τη γραμμή, όπου υπάρχει κίνδυνος και πάντα στην τελευταία, όποτε υπάρχει φιλοδοξία ή προσωπικό συμφέρον. Ακόμα πρέπει να είναι σκληροί αντίπαλοι, όποτε αντιμετωπίζουν συμφωνίες και συμβιβασμούς, ασύμβατους με την πίστη και την αξιοπρέπειά τους σαν εργάτες και επαναστάτες.

Και αν αποτύχουν, αν τα μαζέψουν και φύγουν, δε θα λυπηθούμε. Θα έχουν σπείρει τους καλούς σπόρους της ανεξαρτησίας, της συνείδησης και του θάρρους. Θα ανακαλούμε το έργο τους· όποτε οι ηγέτες αμφιταλαντεύονται ή ελίσσονται, όπου ένας σκληρός και άκαρπος αγώνας ακολουθείται από πόνο και απογοήτευση, όπου η έκβαση της μάχης καταλήγει σε καταστροφή ελλείψει τόλμης και αυταπάρνησης.

Η συμπάθεια και η εμπιστοσύνη, που ξεπερνούν το προσωπικό όφελος, στη δράση και στο ιδανικό που τα ενέπνευσε, η συμπάθεια και η εμπιστοσύνη στην επαναστατική δράση και στο ιδανικό της Αναρχίας, η συμπάθεια και η εμπιστοσύνη που στο τέλος θα καταλήξει να τους διαμορφώσει μέσα από παθιασμένη και επίμονη συνεργασία. Δεν είναι αυτό που πρέπει να περιμένουμε από τη μετριοπαθή αλλά σοβαρή δουλειά της προπαγάνδας, της εκπαίδευσης και του επαναπροσδιορισμού των δομών;

Παρ' όλα αυτά, δεν έχουμε δογματικές επιδιώξεις. Με όλη την ειλικρίνεια, έχουμε πει αυτό που σκεφτόμαστε για ένα αμφιλεγόμενο θέμα, έχοντας επίγνωση του γεγονότος ότι έχει τη συναίνεση ενός μεγάλου αριθμού συντρόφων -και θα το εκφράσουμε με κάθε ειλικρίνεια- χωρίς μίσος ή περιφρόνηση. Επί πλέον, το μίσος και η περιφρόνηση θα εκτοπιστούν, αφού η δράση, είτε με, είτε χωρίς εργατικές οργανώσεις, δεν θα συνεπάγεται πλεονεκτήματα ή μειονεκτήματα. Όλοι θα πρέπει να επιλέξουν τους τρόπους, τα μέσα και το πεδίο δράσης πού ανταποκρίνονται περισσότερο στις ικανότητες και τις προτιμήσεις τους.

Luigi Galleani - 1925

Μετάφραση Π.

ΣΚΑΝΔΑΛΑ» ΑΛΑ ΙΤΑΛΙΚΑ, ΤΟ «ΓΥΝΑΙΚΕΙΟ» ΖΗΤΗΜΑ ΚΑΙ Η ΗΘΙΚΗ ΤΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ...

«Η Αγία Έδρα παρακολουθεί την ιταλική επικαιρότητα με μεγάλη προσοχή και ανησυχία. Η Καθολική Εκκλησία καλεί, όλους όσους έχουν αναλάβει θέσεις ευθύνης στον πολιτικό, δικαστικό και διοικητικό τομέα, να αναλάβουν την δέσμευση για μία πιο εύρωστη ηθική στάση, με αίσθηση δικαιοσύνης και νομιμότητας», τόνισε ο υπεύθυνος της διπλωματίας του Βατικανού, υπουργός Εξωτερικών του Βατικανού, καρδινάλιος Ταρτσίζιο Μπερτόνε με αφορμή τα ερωτικά «σκάνδαλα» του ιταλού πρωθυπουργού Σίλβιο Μπερλουσκόνι. Διακριτικός ο καρδινάλιος, αφού ο φόβος φυλάει τα έρμα, με τις μνήμες αρκετά νωπές από την στήριξη και την κάλυψη που έδιδε για χρόνια το Βατικανό σε παπάδες-βιαστές ανηλίκων.

Ακόμα πιο ενδιαφέρουσες είναι οι δηλώσεις του Καρδιναλίου Angelo Bagnasco, ο οποίος κατά τη συνεδρίαση της Διάσκεψης των Επισκόπων της Ρωμαιοκαθολικής Εκκλησίας, μεταξύ άλλων, έκανε λόγο για νοσηρή πολιτική ζωή της Ιταλίας και καυτηρίασε τις μη εγκρατείς δημόσιες συμπεριφορές πολιτικών ανδρών: *«Η ζωή σε μια δημοκρατική χώρα αποτελεί συνισταμένη απαραίτητων και διακριτικών ισορροπιών, προϋποθέτει αυτοέλεγχο, αυτοσυγκράτηση και αυτοπεριορισμό εντός κάποιων ανυπέρβλητων ορίων που συνθέτουν μια θεμιτή κοινωνική συμπεριφορά»*.

Ολοκληρώνοντας μάλιστα την ομιλία του, ο Καρδινάλιος υπογράμμισε ότι *«πληθαίνουν οι ειδήσεις που σχετίζονται με συμπεριφορές, οι οποίες αντίκεινται στο δημόσιο αίσθημα και οι οποίες δεν συνάδουν με την εγκράτεια και την ορθότητα»*... Ο Walter Veltroni (πρώην μέλος της κομμουνιστικής νεολαίας, πρώην αντιπρόεδρος της κυβέρνησης Πρόντι και νυν αρχηγός του νεοσύστατου κεντροαριστερού δημοκρατικού κόμματος), σχολίασε ότι ο Καρδινάλιος Bagnasco δεν έθιξε μόνο το σκάνδαλο Ρούμπι, αλλά και σοβαρά ζητήματα, όπως π.χ. οι φοιτητικές διαμαρτυρίες, υπονοώντας ότι η κυβέρνηση της χώρας έχει και άλλα ζητήματα να αντιμετωπίσει πέραν της «προσωπικής ζωής» του

ούτε καν ενός στοιχειώδους προοδευτισμού.

Δεν βρίσκεται -την παρούσα στιγμήμέσα στις προθέσεις μας να αναλύσουμε τόσο τις διαστάσεις του «σκανδάλου» Μπερλουσκόνι, οι οποίες και αφορούν, όπως σε όλες τις παρόμοιες περιπτώσεις, πάνω κάτω μια διαμεσολαβημένη από τα ΜΜΕ σύγκρουση πολιτικών, οικονομικών και γενικότερα εξουσιαστικών συμφερόντων, συμπεριλαμβανομένης της ιδιαίτερης θέσης που έχει η θρησκευτική εξουσία μέσω του Βατικανού. Ούτε σκοπός μας είναι να κατακρίνουμε την υποκρισία τουλάχιστον όσων αγανάκτησαν γιατί είδαν να «καταρρακώνεται» το όποιο «δεσμευτικό» ηθικό πλαίσιο που παραβιάστηκε ή δεν παραβιάστηκε. Με αφορμή, όμως, την κινητοποίηση ενός τέτοιου πλήθους γυναικών, που εκτός άλλων πολιτικών σκοπιμοτήτων «προσβλήθηκαν» από την συμπεριφορά του απόλυτου άρχοντα του ιταλικού κράτους, αλλά και την παρέμβαση, αξιωματούχων της καθολικής εκκλησίας, που έσπευσαν να νουθετήσουν, θα κάνουμε κάποιες σκέψεις.

Σε ένα έργο του που γράφτηκε την περίοδο του Μεσαίωνα, ο μοναχός Φρανθίσκο Φαρφάν (Σαλαμάνκα 1585, Τρία βιβλία ενάντια στο αμάρτημα των ερωτικών σχέσεων εκτός γάμου), διατυπώνει την άποψη ότι η έλλειψη αγνότητας μεταξύ των αγάμων είναι θανάσιμο αμάρτημα σύμφωνα με το θείο, το φυσικό και τον

την διαφθορά», που προσθέτονταν στις ι-

«κλασική κληρονομιά» θα μπούμε και ε-

ΤΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ...

λού πρωθυπουργού Σίλβιο Μπερλουσκόνι. Διακριτικός ο καρδινάλιος, αφού ο φόβος φυλάει τα έρμα, με τις μνήμες αρκετά νωπές από την στήριξη και την κάλυψη που έδιδε για χρόνια το Βατικανό σε παπάδες-βιαστές ανηλίκων.

Ακόμα πιο ενδιαφέρουσες είναι οι δηλώσεις του Καρδιναλίου Angelo Bagnasco, ο οποίος κατά τη συνεδρίαση της Διάσκεψης των Επισκόπων της Ρωμαιοκαθολικής Εκκλησίας, μεταξύ άλλων, έκανε λόγο για νοσηρή πολιτική ζωή της Ιταλίας και καυτηρίασε τις μη εγκρατείς δημόσιες συμπεριφορές πολιτικών ανδρών: «*Η ζωή σε μια δημοκρατική χώρα αποτελεί συνισταμένη απαραίτητων και διακριτικών ισορροπιών, προϋποθέτει αυτοέλεγχο, αυτοσυγκράτηση και αυτοπεριορισμό εντός κάποιων ανυπέρβλητων ορίων που συνθέτουν μια θεμιτή κοινωνική συμπεριφορά*».

Ολοκληρώνοντας μάλιστα την ομιλία του, ο Καρδινάλιος υπογράμμισε ότι «*πληθαίνουν οι ειδήσεις που σχετίζονται με συμπεριφορές, οι οποίες αντίκεινται στο δημόσιο αίσθημα και οι οποίες δεν συνάδουν με την εγκράτεια και την ορθότητα*»... Ο Walter Veltroni (πρώην μέλος της κομμουνιστικής νεολαίας, πρώην αντιπρόεδρος της κυβέρνησης Πρόντι και νυν αρχηγός του νεοσύστατου κεντροαριστερού δημοκρατικού κόμματος), σχολίασε ότι ο Καρδινάλιος Bagnasco δεν έθιξε μόνο το σκάνδαλο Ρούμπι, αλλά και σοβαρά ζητήματα, όπως π.χ. οι φοιτητικές διαμαρτυρίες, υπονοώντας ότι η κυβέρνηση της χώρας έχει και άλλα ζητήματα να αντιμετωπίσει πέραν της «προσωπικής ζωής» του Σίλβιο Μπερλουσκόνι.

Στις 30 Ιανουαρίου δεκάδες χιλιάδες γυναίκες διαδήλωσαν στο Μιλάνο σε μια κινητοποίηση που διοργανώθηκε από αριστερά συνδικάτα, γυναικείες οργανώσεις, κόμματα της κεντροαριστεράς και οργανώσεις για τα δικαιώματα των ομοφυλόφιλων, εκδήλωσαν δε την συμπαράσταση τους στους εισαγγελείς του Μιλάνου που στρέφονται κατά του Μπερλουσκόνι (δίωξη για στήριξη εκπόρνευσης ανήλικης). Χαρακτηριστική ήταν η δήλωση της διευθύντριας της εφημερίδας «Ουνιτά», Κοντσίτα Ντε Γκρεγκόριο, η οποία δήλωσε μεταξύ άλλων ότι «*πρέπει να στείλουμε σαφές μήνυμα, στις νεαρές συμπατριώτισσές μας, ότι το να εκδίδεσαι δεν είναι ο μόνος τρόπος για να κάνεις καριέρα*». Στο ίδιο μήκος κύματος και οι δηλώσεις της προέδρου του «Δημοκρατικού Κόμμα-

ούτε καν ενός στοιχειώδους προοδευτισμού.

Δεν βρίσκεται -την παρούσα στιγμή- μέσα στις προθέσεις μας να αναλύσουμε τόσο τις διαστάσεις του «σκανδάλου» Μπερλουσκόνι, οι οποίες και αφορούν, όπως σε όλες τις παρόμοιες περιπτώσεις, πάνω κάτω μια διαμεσολαβημένη από τα ΜΜΕ σύγκρουση πολιτικών, οικονομικών και γενικότερα εξουσιαστικών συμφερόντων, συμπεριλαμβανομένης της ιδιαίτερης θέσης που έχει η θρησκευτική εξουσία μέσω του Βατικανού. Ούτε σκοπός μας είναι να κατακρίνουμε την υποκρισία τουλάχιστον όσων αγανάκτησαν γιατί είδαν να «καταρρακώνεται» το οποίο «δεσμευτικό» ηθικό πλαίσιο που παραβιάστηκε ή δεν παραβιάστηκε. Με αφορμή, όμως, την κινητοποίηση ενός τέτοιου πλήθους γυναικών, που εκτός άλλων πολιτικών σκοπιμοτήτων «προσβλήθηκαν» από την συμπεριφορά του απόλυτου άρχοντα του ιταλικού κράτους, αλλά και την παρέμβαση, αξιωματούχων της καθολικής εκκλησίας, που έσπευσαν να νουθετήσουν, θα κάνουμε κάποιες σκέψεις.

Σε ένα έργο του που γράφτηκε την περίοδο του Μεσαίωνα, ο μοναχός Φρανθίσκο Φαρφάν (Σαλαμάνκα 1585, Τρία βιβλία ενάντια στο αμάρτημα των ερωτικών σχέσεων εκτός γάμου), διατυπώνει την άποψη ότι η έλλειψη αγνότητας μεταξύ των αγάμων είναι θανάσιμο αμάρτημα σύμφωνα με το θείο, το φυσικό και τον ανθρώπινο νόμο και δίνει απάντηση στους «λανθασμένους» ισχυρισμούς ότι δεν είναι. Ο Φαρφάν θεωρεί τις σχέσεις εκτός γάμου πράξη που, αν και θανάσιμο αμάρτημα, δεν έβλαπτε κανέναν άλλο παρά μόνο το άτομο που τη διέπραττε, υπό την προϋπόθεση, φυσικά, ότι η εμπλεκόμενη γυναίκα ήταν «ξεπεσμένη» ή «κοινή»: «Ο οίκος ανοχής για μια πόλη είναι κατά συνέπεια, ότι ο στάβλος και το αφοδευτήριο για το σπίτι. Όπως η πόλη φροντίζει να παραμένει καθαρή, συγκεντρώνοντας την κοπριά και τη βρομιά σε ένα συγκεκριμένο μέρος, έτσι και ο οίκος ανοχής λειτουργεί ως χώρος, όπου συγκεντρώνονται όλες οι βρομιές και οι ακολασίες της σάρκας, με τον ίδιο τρόπο που μαζεύονται τα σκουπίδια και η κοπριά της πόλης».

«Σκουπίδια» και «κοπριά», λοιπόν, οι

την διαφθορά», που προσθέτονταν στις ιστορίες των βιασμών και λεηλασιών εκ μέρους του στρατών που εισέβαλλαν ή υπερασπίζονταν την πόλη. Όσα κείμενα μάλιστα αφορούσαν την «συναναστροφή» του Χριστού με γυναίκες «ελευθέρων ηθών» παραβλέφθηκαν, ενώ προβλήθηκε η «σκληρή θέση» ότι σε «ένα κράτος του Θεού, η ανηθικότητα πρέπει να εξαλειφθεί σε όλα τα επίπεδα και ότι η πορνεία ήταν προϊόν του παπισμού».

Με άλλα λόγια και καθώς τα κράτη επέλεγαν ανάμεσα στα κυρίαρχα θρησκευτικά δόγματα, ανάλογη ήταν και η πολιτική αντιπαράθεση όσον αφορά την σεξουαλική συμπεριφορά και την πορνεία. Όσο για την Ιταλική Αναγέννηση, (και ενώ ήδη στην Βενετία οι πόρνες πολυτελείας, οι εταίρες, καταλάμβαναν μια περίοπτη θέση) «εξύμνησε την ευκαιρία, που θα είχαν οι

«κλασική κληρονομιά» θα μπούμε και εμείς στον πειρασμό να θυμίσουμε ορισμένα πράγματα. Στην μισή χιλιετία που κύλησε από τον Όμηρο ως τον Μέγα Αλέξανδρο μπορεί να βρει κάποιος, ό,τι δεν μπορεί πουθενά αλλού στην παγκόσμια ιστορία της κυριαρχίας, όσον αφορά τις «καλές γνώμες» για τις γυναίκες. Η απόρριψη και η απόλυτη περιφρόνηση των γυναικών είναι απλά συνεχής.

«*Αν την γυναίκα τη δημιούργησε ο Θεός, ξέρει αυτός, όπου και αν βρίσκεται, ότι είναι πρόξενος της μεγαλύτερης συμφοράς*», υποστήριζε ο Θουκυδίδης. «*Δεν υπάρχει στην γη πιο απαίσιο, πιο ξεδιάντροπο πλάσμα από την γυναίκα*», λέει ο Όμηρος στην Οδύσσεια. Στο σημαντικότερο έργο του Ησίοδου την Θεογονία, η εξιστόρηση για το πλάσιμο της γυναίκας καταλαμβάνει μεγάλη έκταση (στίχοι 570 έως

μπεριφορές, οι οποίες αντίκεινται στο δημόσιο αίσθημα και οι οποίες δεν συνάδουν με την εγκράτεια και την ορθότητα»... Ο Walter Veltroni (πρώην μέλος της κομμουνιστικής νεολαίας, πρώην αντιπρόεδρος της κυβέρνησης Πρόντι και νυν αρχηγός του νεοσύστατου κεντροαριστερού δημοκρατικού κόμματος), σχολίασε ότι ο Καρδινάλιος Bagnasco δεν έθιξε μόνο το σκάνδαλο Ρούμπι, αλλά και σοβαρά ζητήματα, όπως π.χ. οι φοιτητικές διαμαρτυρίες, υπονοώντας ότι η κυβέρνηση της χώρας έχει και άλλα ζητήματα να αντιμετωπίσει πέραν της «προσωπικής ζωής» του Σίλβιο Μπερλουσκόνι.

Στις 30 Ιανουαρίου δεκάδες χιλιάδες γυναίκες διαδήλωσαν στο Μιλάνο σε μια κινητοποίηση που διοργανώθηκε από αριστερά συνδικάτα, γυναικείες οργανώσεις, κόμματα της κεντροαριστεράς και οργανώσεις για τα δικαιώματα των ομοφυλόφιλων, εκδήλωσαν δε την συμπαράσταση τους στους εισαγγελείς του Μιλάνου που στρέφονται κατά του Μπερλουσκόνι (δίωξη για στήριξη εκπόρνευσης ανήλικης). Χαρακτηριστική ήταν η δήλωση της διευθύντριας της εφημερίδας «Ουνιτά», Κοντσίτα Ντε Γκρεγκόριο, η οποία δήλωσε μεταξύ άλλων ότι *«πρέπει να στείλουμε σαφές μήνυμα, στις νεαρές συμπατριώτισσές μας, ότι το να εκδίδεσαι δεν είναι ο μόνος τρόπος για να κάνεις καριέρα»*. Στο ίδιο μήκος κύματος και οι δηλώσεις της προέδρου του «Δημοκρατικού Κόμματος», Ρόζι Μπίντι, που υπογράμμισε σε μήνυμά της: «πρέπει να εκμεταλλευθούμε κάθε ευκαιρία για να καταστήσουμε σαφές ότι η πλειοψηφία των ιταλίδων δεν είναι στην διάθεση του Σίλβιο Μπερλουσκόνι».

Στις 14 Φεβρουαρίου πάνω από 1 εκατομμύριο γυναίκες διαδήλωσαν σε 234 ιταλικές πόλεις, ενώ η κυρίαρχη κατηγορία ενάντια στον Μπερλουσκόνι ήταν η προσβολή της γυναικείας υπόστασης και η ενίσχυση, εκ μέρους του, αναχρονιστικών φυλετικών στερεότυπων... Δεν είναι βέβαια δύσκολο να αποφανθεί κανείς ότι δεν μπορεί να ανακαλύψει σ' αυτά τα προτάγματα ίχνος, όχι βέβαια κάποια συνολικής απελευθερωτικής προοπτικής, ή ενός ορισμένου ριζοσπαστικού φεμινισμού, αλλά λιτικών σκοπιμοτήτων «προσβλήθηκαν» από την συμπεριφορά του απόλυτου άρχοντα του ιταλικού κράτους, αλλά και την παρέμβαση, αξιωματούχων της καθολικής εκκλησίας, που έσπευσαν να νουθετήσουν, θα κάνουμε κάποιες σκέψεις.

Σε ένα έργο του που γράφτηκε την περίοδο του Μεσαίωνα, ο μοναχός Φρανθίσκο Φαρφάν (Σαλαμάνκα 1585, Τρία βιβλία ενάντια στο αμάρτημα των ερωτικών σχέσεων εκτός γάμου), διατυπώνει την άποψη ότι η έλλειψη αγνότητας μεταξύ των αγάμων είναι θανάσιμο αμάρτημα σύμφωνα με το θείο, το φυσικό και τον ανθρώπινο νόμο και δίνει απάντηση στους «λανθασμένους» ισχυρισμούς ότι δεν είναι. Ο Φαρφάν θεωρεί τις σχέσεις εκτός γάμου πράξη που, αν και θανάσιμο αμάρτημα, δεν έβλαπτε κανέναν άλλο παρά μόνο το άτομο που τη διέπραττε, υπό την προϋπόθεση, φυσικά, ότι η εμπλεκόμενη γυναίκα ήταν «ξεπεσμένη» ή «κοινή»: «Ο οίκος ανοχής για μια πόλη είναι κατά συνέπεια, ότι ο στάβλος και το αφοδευτήριο για το σπίτι. Όπως η πόλη φροντίζει να παραμένει καθαρή, συγκεντρώνοντας την κοπριά και τη βρομιά σε ένα συγκεκριμένο μέρος, έτσι και ο οίκος ανοχής λειτουργεί ως χώρος, όπου συγκεντρώνονται όλες οι βρομιές και οι ακολασίες της σάρκας, με τον ίδιο τρόπο που μαζεύονται τα σκουπίδια και η κοπριά της πόλης».

«Σκουπίδια» και «κοπριά», λοιπόν, οι «ξεπεσμένες» και «κοινές» γυναίκες, «φορείς του Διαβόλου», που όμως «αποτρέπουν τα χειρότερα». Στον Μεσαίωνα, βέβαια, η θέση της προμεταρρυθμιστικής Εκκλησίας, όπως αποτυπώνεται από ορισμένους «Πατέρες», όπως ο «Άγιος» Αυγουστίνος είναι δεόντως ελαστική σε άλλες περιπτώσεις, αφού θεωρείται ότι ακόμη και οι «αγιότεροι» των ανδρών, που αναγνωρίζονταν ως «όργανα του Θεού», μπορεί κάποτε να ικανοποίησαν τις σεξουαλικές τους ορμές, αλλά μέσω της μετανοίας δεν θέτουν σε κίνδυνο την μακροπρόθεσμη «σωτηρία» τους.

Οι προτεστάντες μεταρρυθμιστές ανέφεραν την Ρώμη ως «Πόρνη της Βαβυλώνας, μητέρα όλων των πορνών», στηλιτεύοντας την «αδιαφορία των κληρικών, την χαλάρωση των ηθών, την πολυτέλεια και την διαφθορά», που προσθέτονταν στις ιστορίες των βιασμών και λεηλασιών εκ μέρους του στρατών που εισέβαλλαν ή υπερασπίζονταν την πόλη. Όσα κείμενα μάλιστα αφορούσαν την «συναναστροφή» του Χριστού με γυναίκες «ελευθέρων ηθών» παραβλέφθηκαν, ενώ προβλήθηκε η «σκληρή θέση» ότι σε «ένα κράτος του Θεού, η ανηθικότητα πρέπει να εξαλειφθεί σε όλα τα επίπεδα και ότι η πορνεία ήταν προϊόν του παπισμού».

Με άλλα λόγια και καθώς τα κράτη επέλεγαν ανάμεσα στα κυρίαρχα θρησκευτικά δόγματα, ανάλογη ήταν και η πολιτική αντιπαράθεση όσον αφορά την σεξουαλική συμπεριφορά και την πορνεία. Όσο για την Ιταλική Αναγέννηση, (και ενώ ήδη στην Βενετία οι πόρνες πολυτελείας, οι εταίρες, καταλάμβαναν μια περίοπτη θέση) «εξύμνησε την ευκαιρία, που θα είχαν οι μορφωμένοι άνδρες να πραγματώσουν όλες τις πνευματικές και σωματικές τους δυνατότητες, να απολαύσουν το ωραίο, να διευρύνουν τους πνευματικούς τους ορίζοντες, αντλώντας στοιχεία όχι μονάχα από την χριστιανική σκέψη, αλλά και από την κλασσική κληρονομιά στην οποία η πόρνη, η ερωμένη και το όμορφο αγόρι είχαν όλοι να παίξουν τον ρόλο τους...» (Ολουεν Χάφτον, Ιστορία των Γυναικών, Μετρέσες και κοινές πόρνες). Μέχρι το 1800 πρωτεύουσες της πορνείας δεν ήταν πλέον η Ρώμη ή η Βενετία, αλλά το Λονδίνο, το Παρίσι και το Άμστερνταμ, ενώ αυξάνεται η πορνεία φτωχών γυναικών, που συγκεντρώνονται στις μεγαλουπόλεις στις οποίες επίσης αυξάνεται το εμπόριο.

Όμως, μιας και αναφερθήκαμε στην «κλασική κληρονομιά» θα μπούμε και εμείς στον πειρασμό να θυμίσουμε ορισμένα πράγματα. Στην μισή χιλιετία που κύλησε από τον Όμηρο ως τον Μέγα Αλέξανδρο μπορεί να βρει κάποιος, ό,τι δεν μπορεί πουθενά αλλού στην παγκόσμια ιστορία της κυριαρχίας, όσον αφορά τις «καλές γνώμες» για τις γυναίκες. Η απόρριψη και η απόλυτη περιφρόνηση των γυναικών είναι απλά συνεχής.

«Αν την γυναίκα τη δημιούργησε ο Θεός, ξέρει αυτός, όπου και αν βρίσκεται, ότι είναι πρόξενος της μεγαλύτερης συμφοράς», υποστήριζε ο Θουκυδίδης. *«Δεν υπάρχει στην γη πιο απαίσιο, πιο ξεδιάντροπο πλάσμα από την γυναίκα»*, λέει ο Όμηρος στην Οδύσσεια. Στο σημαντικότερο έργο του Ησίοδου την Θεογονία, η εξιστόρηση για το πλάσιμο της γυναίκας καταλαμβάνει μεγάλη έκταση (στίχοι 570 έως 612). Εκεί, και αφού ο Ησίοδος υπαινιχτεί ότι η γυναίκα έφερε όλα τα κακά στον κόσμο, του δίνεται η ευκαιρία με την ιστορία της γέννησης της Πανδώρας να εκφράσει την «απεριόριστη εκτίμηση» του στις γυναίκες...

Έτσι ο Ησίοδος παρ' ότι αναγνωρίζει ότι ήταν χάρμα οφθαλμών, συμπληρώνει ότι δεν μπορεί να σκεφτεί τίποτα άλλο από το ότι ήταν γυναίκα και ως εκ τούτου προσωποποίηση του ολέθρου! Συνεχίζοντας διαβεβαιώνει ότι η γυναίκα είναι μια συμφορά, μια ωραία συμφορά ή μια καλοστημένη παγίδα που μέσα της πέφτουν οι άνδρες, ενώ ο Ερμής της δίνει «την αδιαντροπιά μιας σκύλας και την πονηριά», «το ψέμα, την απάτη και την γαλιφιά».

Ο Μένανδρος πάλι έλεγε: *«Φύτρο κακό*

είναι η γυναίκα στη ζωή, αλλά σαν αναγκαίο κακό την αγοράζουμε [...] Φορτίο δεινών είναι η γυναίκα για τον άνδρα [...] Από τις γυναίκες κρατούν τα βάσανα όλα, τα κακά». Από κοντά και ο Σημωνίδης: «Το μόνο που ξέρουν είναι να ντερλικώνουν, γι' αυτό είναι για τους άνδρες ο μεγαλύτερος μπελάς», ενώ ο μεγάλος θεραπευτής Ιπποκράτης είχε συμπεράνει ότι «*η γυναίκα χρειάζεται ένα σωφρονιστή, γιατί από την φύση της έχει μέσα της την αχαλινωσία, που, αν δεν ξεριζώνεται κάθε μέρα σαν τα δένδρα, θα φουντώσει σαν αγριοβότανο*».

Ο Σημωνίδης ο Αμοργινός υποστηρίζει ότι η γυναίκα είναι πονηρή σαν την αλεπού, περίεργη και αναιδής σαν την σκύλα, άστατη και αναξιόπιστη σαν την θάλασσα, λάγνα και έτοιμη να δοθεί στον καθένα σαν την γαϊδούρα, κλέφτρα και φιλήδονη σαν την γάτα, ματαιόδοξη σαν την φοράδα και ακόμα άσχημη σαν την μαϊμού, βρόμικη σαν γουρούνα.

Ο Ιππίας, μάλλον για να μην μείνει στο ελάχιστο πίσω, αποκαλεί την γυναίκα βόθρο, δειχνομούνα και καυλοσείστρα... Ο Αντιφάνης συμπλήρωνε ότι «μόνο σ' ένα πράγμα εμπιστεύομαι την γυναίκα: πως σαν πεθάνει δεν θα ξαναζήσει, σε τίποτε άλλο δεν εμπιστεύομαι την γυναίκα», ενώ ο Αριστοφάνης λέει: «...*δεν υπάρχει στην γη φάρα τόσο ξετσίπωτη όσο οι γυναίκες*».

τε κολακεία· δεν υπήρχε αυθαιρεσία, αλλά ούτε συγκαταβατικότητα. Οι αρετές ήταν η φιλία, η αξιοπιστία, η ειλικρίνεια, η παρρησία, αλλά και αυτές μόνο με την έννοια ότι κανένας δεν είχε συνείδηση ότι είναι δυνατό να υπάρξει διαφορετική στάση. Δεν ήταν ευτυχισμένος κόσμος, γιατί η ευτυχία μπορεί να νοηθεί μόνο σε αντίθεση της δυστυχίας, και η δυστυχία δεν είχε διεισδύσει ακόμη στην συνείδηση αυτής της σχεδόν ολότελα αδιαφοροποίητης communitas. Γι' αυτόν δεν υπήρχε ούτε εξουσία ούτε αρχομανία, ούτε τάξη ούτε υποταγή, ούτε διαταγές ούτε υπακοή». (Ernest Borneman, Η Πατριαρχία, Η Προέλευση).

Η «χαμένη εποχή» ήταν ένα όνειρο, μια ουτοπία απαντούν οι επιστήμονες, ένας «παράδεισος» διαβεβαιώνουν οι θρησκείες που χάθηκε εξαιτίας του «προπατορικού αμαρτήματος».

Ας «αμαρτάνουμε» λοιπόν συνεχώς με την ανάμνηση αυτής της «χαμένης εποχής», ας πολεμήσουμε και ας καταστρέψουμε κάθε εξουσία που βρίσκεται ανάμεσα μας...

Συσπείρωση Αναρχικών

Σύντροφοι/ισσες

και φίλες/φίλοι,

Επειδή τα εμπόδια στη διανομή της εφημερίδας σας συνεχίζουν να υπάρχουν, σε διάφορες περιοχές, από τους γνωστούς και μη εξαιρετέους «καλοθελητές» και με δεδομένη την παρότρυνση αρκετών από εσάς, από τώρα και στο εξής ενεργοποιούμε τη δυνατότητα να λαμβάνετε με συνδρομή την ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ.

Καθενας/καθεμία μπορεί να ορίσει τον αριθμό των φύλλων για τα οποία γίνεται συνδρομητής/τρια και να μας το γνωστοποιήσει,

Ο Αλέξανδρος ο Αφροδισιεύς θεωρούσε ανθρώπους μόνο τους άνδρες, ο ρήτορας Αριστείδης ισχυριζόταν ότι η γυναίκα είναι ατελέστερη από τον άνδρα, ο Αριστοτέλης την έβλεπε ως ατελή οργανισμό, ως ημιτελή και ανολοκλήρωτο άνθρωπο, ο Φίλων υποστήριζε ότι η γυναίκα από την φύση της είναι υποτακτική και «προορισμένη μάλλον για να πάσχει παρά να ενεργεί», ενώ ο Πλάτωνας θεωρεί το γυναικείο φύλο ασθενέστερο και πολύ πιο επίβουλο από το ανδρικό.

Θα κλείσουμε πάλι με τον Ησίοδο -που είναι η μεγαλύτερη και ανεξάντλητη πηγή- και συγκεκριμένα με ορισμένα λόγια του από τα Έργα και Ημέραι: «Πρώτα να αποκτήσεις ένα σπίτι, μια γυναίκα και ένα βόδι. Την γυναίκα να την αγοράσεις να μην εκδηλώσεων μίσους απέναντι στις γυναίκες, ενώ οι κατακτητικοί πόλεμοι που αφήναν πίσω τους χιλιάδες βιασμένες γυναίκες εμπέδωναν, ενίοτε, το κλίμα μίσους ανάμεσα στους κατακτητές και τις σκλάβες.

Τι έχει αλλάξει λοιπόν; Τι δεν μοιάζει με απαράλλαχτο τρόπο όσον αφορά τους τρόπους με τους οποίους η συγκροτημένη εξουσία όπου γης εδώ και περίπου 10.000 χρόνια επιβάλλει την εξουσία της; Η έκρηξη των νέων τεχνολογιών στα Μέσα Μαζικής Επικοινωνίας, η «παγκοσμιοποίηση», η βιοτεχνολογία, τα νέα οπλικά συστήματα, που προσφέρουν ή απειλούν με ολοκαύτωμα; Βρίσκεται εκεί η ουσία;

Ο άνθρωπος-εμπόρευμα παραμένει εδώ, το ίδιο και η γυναίκα-εμπόρευμα, τα παιδιά-στρατιώτες στην Αφρική, τα παιδιά που χρησιμοποιούνται ως βαποράκια ναρκωτικών στην Λατινική Αμερική, αλλά και αλλού. Οι φυλακισμένοι που είναι θαμμένοι, στην κυριολεξία, κάτω από τη γη σε γνωστά ή άγνωστα κολαστήρια, οι πολιτι-

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΧΡΟΝΟΣ 10ος, ΦΥΛΛΟ 103
ΜΑΡΤΙΟΣ 2011

ΕΚΔΟΣΗ: ΑΡΧΕΙΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ Α.Μ.Κ.
ΣΑΡΙΠΟΛΟΥ 8 – ΑΘΗΝΑ – Τ.Κ. 106 82

Υπεύθυνος Έκδοσης
Παναγιώτης Λιόλιος

Η ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ ΑΘΗΝΑΣ
ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΚΤΑ
ΔΕΥΤΕΡΑ και ΠΕΜΠΤΗ 5-7μμ
***

Ο Σημωνίδης ο Αμοργινός υποστηρίζει ότι η γυναίκα είναι πονηρή σαν την αλεπού, περίεργη και αναιδής σαν την σκύλα, άστατη και αναξιόπιστη σαν την θάλασσα, λάγνα και έτοιμη να δοθεί στον καθένα σαν την γαϊδούρα, κλέφτρα και φιλήδονη σαν την γάτα, ματαιόδοξη σαν την φοράδα και ακόμα άσχημη σαν την μαϊμού, βρόμικη σαν γουρούνα.

Ο Ιππίας, μάλλον για να μην μείνει στο ελάχιστο πίσω, αποκαλεί την γυναίκα βόθρο, δειχνομούνα και καυλοσείστρα... Ο Αντιφάνης συμπλήρωνε ότι «μόνο σ' ένα πράγμα εμπιστεύομαι την γυναίκα: πως σαν πεθάνει δεν θα ξαναζήσει, σε τίποτε άλλο δεν εμπιστεύομαι την γυναίκα», ενώ ο Αριστοφάνης λέει: «...*δεν υπάρχει στην γη φάρα τόσο ξετσίπωτη όσο οι γυναίκες*».

Ο Αλέξανδρος ο Αφροδισιεύς θεωρούσε ανθρώπους μόνο τους άνδρες, ο ρήτορας Αριστείδης ισχυριζόταν ότι η γυναίκα είναι ατελέστερη από τον άνδρα, ο Αριστοτέλης την έβλεπε ως ατελή οργανισμό, ως ημιτελή και ανολοκλήρωτο άνθρωπο, ο Φίλων υποστήριζε ότι η γυναίκα από την φύση της είναι υποτακτική και «προορισμένη μάλλον για να πάσχει παρά να ενεργεί», ενώ ο Πλάτωνας θεωρεί το γυναικείο φύλο ασθενέστερο και πολύ πιο επίβουλο από το ανδρικό.

Θα κλείσουμε πάλι με τον Ησίοδο -που είναι η μεγαλύτερη και ανεξάντλητη πηγή- και συγκεκριμένα με ορισμένα λόγια του από τα Έργα και Ημέραι: «Πρώτα να αποκτήσεις ένα σπίτι, μια γυναίκα και ένα βόδι. Την γυναίκα να την αγοράσεις να μην την παντρευτείς. Τότε θα μπορείς να την βάλεις να δουλεύει τ' αλέτρι, αν είναι ανάγκη». Στις ελληνικές πόλεις-κράτη η δουλεία δεν θεωρούνταν τιμωρία αλλά η φυσιολογική μοίρα του πιο αδύναμου, ενώ την θέση του υπόδουλου έπαιρναν και όσοι χρωστούσαν.

Υπό αυτό το καθεστώς, οι γυναίκες δεν είχαν πουθενά κάποιου είδους πολιτικά δικαιώματα. Ο Σόλων είχε απαγορεύσει με την απειλή αυστηρότατων νόμων τις σεξουαλικές επαφές ανάμεσα σε άρρενες δούλους και άρρενες πολίτες, που απαιτούνταν να περιορίζονται στους κύκλους των ευγενών, όπου ήταν και ευρέως διαδεδομένες. Μετά την εκπόρθηση μιας πόλης οι γυναίκες θεωρούνταν σκλάβες, ενώ το «ιερό» νησί Δήλος αποτελούσε το μεγαλύτερο δουλεμπορικό κέντρο, όπου οι υποψήφιοι αγοραστές ψαχούλευαν το «εμπό-

εκδηλώσεων μίσους απέναντι στις γυναίκες, ενώ οι κατακτητικοί πόλεμοι που αφήναν πίσω τους χιλιάδες βιασμένες γυναίκες εμπέδωναν, ενίοτε, το κλίμα μίσους ανάμεσα στους κατακτητές και τις σκλάβες.

Τι έχει αλλάξει λοιπόν; Τι δεν μοιάζει με απαράλλαχτο τρόπο όσον αφορά τους τρόπους με τους οποίους η συγκροτημένη εξουσία όπου γης εδώ και περίπου 10.000 χρόνια επιβάλλει την εξουσία της; Η έκρηξη των νέων τεχνολογιών στα Μέσα Μαζικής Επικοινωνίας, η «παγκοσμιοποίηση», η βιοτεχνολογία, τα νέα οπλικά συστήματα, που προσφέρουν ή απειλούν με ολοκαύτωμα; Βρίσκεται εκεί η ουσία;

Ο άνθρωπος-εμπόρευμα παραμένει εδώ, το ίδιο και η γυναίκα-εμπόρευμα, τα παιδιά-στρατιώτες στην Αφρική, τα παιδιά που χρησιμοποιούνται ως βαποράκια ναρκωτικών στην Λατινική Αμερική, αλλά και αλλού. Οι φυλακισμένοι που είναι θαμμένοι, στην κυριολεξία, κάτω από τη γη σε γνωστά ή άγνωστα κολαστήρια, οι πολιτισμένοι της Δύσης ή οι άρχοντες της Ανατολής, είναι και αυτοί εδώ. Το ίδιο ισχύει και για τις εκατοντάδες χιλιάδες σκλάβες, που οδηγήθηκαν ως πόρνες μετά το 1989 στις δυτικές μητροπόλεις σαν ένα είδους τρόπαιο. Ή μήπως δεν έχει αποδειχθεί ότι κάθε είδους πολιτικά δικαιώματα και «ελευθερίες» παραμένουν το καρότο για να αντέχουν οι υποτελείς το μαστίγιο, που δοκιμάζουν ανελλιπώς οι αφέντες τους στο πετσί τους;

«Αλλά ποιες ήταν οι αρετές εκείνης της χαμένης εποχής; Το παράξενο στους μύθους για την «χρυσή εποχή» είναι ότι δεν μιλούν για μια όλβια χώρα του πλούτου και της αφθονίας -πράγμα που θα μπορούσαμε να περιμένουμε, αν λάβουμε υπόψη μας τη μεγάλη φτώχεια των λαών της αρχαιότητας- παρά μόνον για έναν κόσμο λιτότητας: αχρονικό, σταθερό, άταραχο, χωρίς

γές *ούτε υπακοή»*. (Ernest Borneman, Η Πατριαρχία, Η Προέλευση).

Η «χαμένη εποχή» ήταν ένα όνειρο, μια ουτοπία απαντούν οι επιστήμονες, ένας «παράδεισος» διαβεβαιώνουν οι θρησκείες που χάθηκε εξαιτίας του «προπατορικού αμαρτήματος».

Ας «αμαρτάνουμε» λοιπόν συνεχώς με την ανάμνηση αυτής της «χαμένης εποχής», ας πολεμήσουμε και ας καταστρέψουμε κάθε εξουσία που βρίσκεται ανάμεσα μας...

Συσπείρωση Αναρχικών

Σύντροφοι/ισσες
και φίλες/φίλοι,

Επειδή τα εμπόδια στη διανομή της εφημερίδας σας συνεχίζουν να υπάρχουν, σε διάφορες περιοχές, από τους γνωστούς και μη εξαιρετέους «καλοθελητές» και με δεδομένη την παρότρυνση αρκετών από εσάς, από τώρα και στο εξής ενεργοποιούμε τη δυνατότητα να λαμβάνετε με συνδρομή την ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ.

Καθενας/καθεμία μπορεί να ορίσει τον αριθμό των φύλλων για τα οποία γίνεται συνδρομητής/τρια και να μας το γνωστοποιήσει,

μέσω email:
(diadromi@revolution.gr)

ή ταχυδρομικά:
(Τ.Θ. 30658, Τ.Κ. 10033, ΑΘΗΝΑ),

καταθέτοντας και το αντίστοιχο ποσό στον τραπεζικό λογαριασμό που αναγράφεται σε άλλη σελίδα

Μπορείτε, ακόμη, να στείλετε ταχυδρομική επιταγή στο όνομα:

Γιώργος Βλασσόπουλος
Τ.Θ. 30658, Τ.Κ. 10033, ΑΘΗΝΑ

Σε κάθε περίπτωση είναι

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΧΡΟΝΟΣ 10ος, ΦΥΛΛΟ 103
ΜΑΡΤΙΟΣ 2011

ΕΚΔΟΣΗ: ΑΡΧΕΙΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ Α.Μ.Κ.
ΣΑΡΙΠΟΛΟΥ 8 – ΑΘΗΝΑ – Τ.Κ. 106 82

Υπεύθυνος Έκδοσης
Παναγιώτης Λιόλιος

Η ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ ΑΘΗΝΑΣ
ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΚΤΑ
ΔΕΥΤΕΡΑ και ΠΕΜΠΤΗ 5-7μμ
***
Η ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
(Δελμούζου 3, πρώτη παράλληλος της Φιλίππου, από Αγίας Σοφίας)
ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΚΤΑ ΤΕΤΑΡΤΗ
5.30 - 8 το απόγευμα
και ΣΑΒΒΑΤΟ από 10.30πμ-2.00μμ
τηλέφωνο επικοινωνίας
69 92 23 12 86
***
Ο Κύκλος Σύνταξης της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ συναντιέται κάθε Τρίτη απόγευμα στις 7, στο χώρο της Αναρχικής Αρχειοθήκης Αθήνας Σαριπόλου 8, (δίπλα στο Αρχαιολογικό Μουσείο)
****
Η ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ μας διεύθυνση είναι: diadromi@revolution.gr,
& το τηλέφωνο επικοινωνίας

μη εξαιρετέους «καλοθελητές» και με δεδομένη την παρότρυνση αρκετών από εσάς, από τώρα και στο εξής ενεργοποιούμε τη δυνατότητα να λαμβάνετε με συνδρομή την ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ.

Καθενας/καθεμία μπορεί να ορίσει τον αριθμό των φύλλων για τα οποία γίνεται συνδρομητής/τρια και να μας το γνωστοποιήσει,

μέσω email:
(diadromi@revolution.gr)

ή ταχυδρομικά:
(Τ.Θ. 30658, Τ.Κ. 10033, ΑΘΗΝΑ),

καταθέτοντας και το αντίστοιχο ποσό στον τραπεζικό λογαριασμό που αναγράφεται σε άλλη σελίδα

Μπορείτε, ακόμη, να στείλετε ταχυδρομική επιταγή στο όνομα:

Γιώργος Βλασσόπουλος
Τ.Θ. 30658, Τ.Κ. 10033, ΑΘΗΝΑ

Σε κάθε περίπτωση είναι απαραίτητη η αναγραφή του αριθμού ή η επισύναψη αντίγραφου του παραστατικού της κατάθεσης στο λογαριασμό της ΕΤΕ, καθώς και τα ακριβή στοιχεία: **Όνομα, επώνυμο, διεύθυνση, ταχυδρομικός κώδικας και ένα τηλέφωνο για επικοινωνία.**

Συνδρομή Εσωτερικού (για 10 φύλλα): 20 ευρώ
Συνδρομή Ευρώπης (για 10 φύλλα): 30 ευρώ

είναι ατελέστερη από τον άνδρα, ο Αριστοτέλης την έβλεπε ως ατελή οργανισμό, ως ημιτελή και ανολοκλήρωτο άνθρωπο, ο Φίλων υποστήριζε ότι η γυναίκα από την φύση της είναι υποτακτική και «προορισμένη μάλλον για να πάσχει παρά να ενεργεί», ενώ ο Πλάτωνας θεωρεί το γυναικείο φύλο ασθενέστερο και πολύ πιο επίβουλο από το ανδρικό.

Θα κλείσουμε πάλι με τον Ησίοδο -που είναι η μεγαλύτερη και ανεξάντλητη πηγή- και συγκεκριμένα με ορισμένα λόγια του από τα Έργα και Ημέραι: «Πρώτα να αποκτήσεις ένα σπίτι, μια γυναίκα και ένα βόδι. Την γυναίκα να την αγοράσεις να μην την παντρευτείς. Τότε θα μπορείς να την βάλεις να δουλεύει τ' αλέτρι, αν είναι ανάγκη». Στις ελληνικές πόλεις-κράτη η δουλεία δεν θεωρούνταν τιμωρία αλλά η φυσιολογική μοίρα του πιο αδύναμου, ενώ την θέση του υπόδουλου έπαιρναν και όσοι χρωστούσαν.

Υπό αυτό το καθεστώς, οι γυναίκες δεν είχαν πουθενά κάποιου είδους πολιτικά δικαιώματα. Ο Σόλων είχε απαγορεύσει με την απειλή αυστηρότατων νόμων τις σεξουαλικές επαφές ανάμεσα σε άρρενες δούλους και άρρενες πολίτες, που απαιτούνταν να περιορίζονται στους κύκλους των ευγενών, όπου ήταν και ευρέως διαδεδομένες. Μετά την εκπόρθηση μιας πόλης οι γυναίκες θεωρούνταν σκλάβες, ενώ το «ιερό» νησί Δήλος αποτελούσε το μεγαλύτερο δουλεμπορικό κέντρο, όπου οι υποψήφιοι αγοραστές ψαχούλευαν το «εμπόρευμά» τους χειρότερα απ' ότι έλεγχαν τα μοσχάρια που σκόπευαν να αγοράσουν. Το «εμπόρευμα», πλέον, ήταν στην απόλυτη διάθεση του αγοραστή. Στον λόγο του κατά της εταίρας Νέαιρας ο ψευδο-Δημοσθένης λέει: *«Τις εταίρες τις έχουμε για την διασκέδασή μας, τις παλλακίδες για τις καθημερινές μας ανάγκες και τις συζύγους για την παραγωγή νόμιμων παιδιών».*

Κάθε άντρας που θεωρούσε ότι η γυναίκα του «κλάπηκε», δηλαδή ήταν εγκαλούμενη για μοιχεία, μπορούσε να την σκοτώσει ή να την χαρίσει σε άλλον. Η διαδεδομένη, όπως είπαμε, ομοφυλοφιλία στους κύκλους των ευγενών και των φιλοσόφων, αλλά και η εξ ίσου διαδεδομένη παιδεραστία έπαιξε καταλυτικό ρόλο στο πλήθος εξουσία όπου γης εδώ και περίπου 10.000 χρόνια επιβάλλει την εξουσία της; Η έκρηξη των νέων τεχνολογιών στα Μέσα Μαζικής Επικοινωνίας, η «παγκοσμιοποίηση», η βιοτεχνολογία, τα νέα οπλικά συστήματα, που προσφέρουν ή απειλούν με ολοκαύτωμα; Βρίσκεται εκεί η ουσία;

Ο άνθρωπος-εμπόρευμα παραμένει εδώ, το ίδιο και η γυναίκα-εμπόρευμα, τα παιδιά-στρατιώτες στην Αφρική, τα παιδιά που χρησιμοποιούνται ως βαποράκια ναρκωτικών στην Λατινική Αμερική, αλλά και αλλού. Οι φυλακισμένοι που είναι θαμμένοι, στην κυριολεξία, κάτω από τη γη σε γνωστά ή άγνωστα κολαστήρια, οι πολιτισμένοι της Δύσης ή οι άρχοντες της Ανατολής, είναι και αυτοί εδώ. Το ίδιο ισχύει και για τις εκατοντάδες χιλιάδες σκλάβες, που οδηγήθηκαν ως πόρνες μετά το 1989 στις δυτικές μητροπόλεις σαν ένα είδους τρόπαιο. Ή μήπως δεν έχει αποδειχθεί ότι κάθε είδους πολιτικά δικαιώματα και «ελευθερίες» παραμένουν το καρότο για να αντέχουν οι υποτελείς το μαστίγιο, που δοκιμάζουν ανελλιπώς οι αφέντες τους στο πετσί τους;

«Αλλά ποιες ήταν οι αρετές εκείνης της χαμένης εποχής; Το παράξενο στους μύθους για την "χρυσή εποχή" είναι ότι δεν μιλούν για μια όλβια χώρα του πλούτου και της αφθονίας -πράγμα που θα μπορούσαμε να περιμένουμε, αν λάβουμε υπόψη μας τη μεγάλη φτώχεια των λαών της αρχαιότητας- παρά μόνον για έναν κόσμο λιτότητας: αχρονικό, σταθερό, ατάραχο, χωρίς ανάγκες και απαιτήσεις, αλλά επίσης ήπιο και αξιοπρεπή. [...] Οι αρετές λοιπόν που περιγράφουν αυτοί οι μύθοι δεν είναι οι αρετές της προσωπικότητας -προσωπικότητα δεν υπήρχε ακόμα εκείνη την εποχή, γιατί η αμοιβαία εξάρτηση ήταν τόσο μεγάλη που κανένας δεν μπορούσε να συλλάβει την ιδέα της προσωπικής αυτοδυναμίας. Ήταν μια κοινωνία από ίσους, αλλά αυτοί οι ίσοι συνδέονταν μεταξύ τους τόσο στενά με δεσμούς αίματος, ώστε το «εγώ» δεν ξεχώριζε εντελώς από το «εσύ». Ήταν ένας κόσμος χωρίς τάξεις, κάστες και αξιώματα, αλλά και χωρίς φιλοπονία. [...] Δεν υπήρχε αλαζονεία, αλλά ούτε δουλοφροσύνη· δεν υπήρχε έπαρση, αλλά ούτε και υποτακτικότητα· δεν υπήρχε ξιπασιά, αλλά ού-

ΕΚΔΟΣΗ: ΑΡΧΕΙΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ Α.Μ.Κ.
ΣΑΡΙΠΟΛΟΥ 8 – ΑΘΗΝΑ – Τ.Κ. 106 82

Υπεύθυνος Έκδοσης
Παναγιώτης Λιόλιος

Η ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ ΑΘΗΝΑΣ
ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΚΤΑ
ΔΕΥΤΕΡΑ και ΠΕΜΠΤΗ 5-7μμ
***
Η ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
(Δελμούζου 3, πρώτη παράλληλος της Φιλίππου, από Αγίας Σοφίας)
ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΚΤΑ ΤΕΤΑΡΤΗ
5.30 - 8 το απόγευμα
και ΣΑΒΒΑΤΟ από 10.30πμ-2.00μμ
τηλέφωνο επικοινωνίας
69 92 23 12 86
***
Ο Κύκλος Σύνταξης
της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ
συναντιέται
κάθε Τρίτη απόγευμα στις 7, στο χώρο της Αναρχικής Αρχειοθήκης Αθήνας Σαριπόλου 8,
(δίπλα στο Αρχαιολογικό Μουσείο)
****
Η ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ μας διεύθυνση είναι:
diadromi@revolution.gr,
& το τηλέφωνο επικοινωνίας
69 73 79 92 07

Η ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΗ ΘΥΡΙΔΑ ΤΗΣ ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ ΑΛΛΑΞΕ
Η ΝΕΑ ΜΑΣ ΘΥΡΙΔΑ ΕΙΝΑΙ:
Τ.Θ. 30658, Τ.Κ. 10033, ΑΘΗΝΑ

Όσοι/ες στέλνετε ΣΥΣΤΗΜΕΝΕΣ επιστολές ή δέματα, σας υπενθυμίζουμε πως θα πρέπει να απευθύνονται στον Παναγιώτη Λιόλιο, ή στο Γιώργο Βλασσόπουλο

Αρ. Λογαριασμού Ενίσχυσης
(Εθνική Τράπεζα) 116/611-838-03
IBAN: GR77 0110 1160 0000 1166 1183 803

Αθήνα: Συγκρούσεις και καταστολή

Από νωρίς το πρωί, αστυνομικές δυνάμεις προστατεύουν το κτίριο της ΓΣΕΕ, έξω από το οποίο έχει στηθεί εξέδρα για την απεργιακή συγκέντρωση. Διμοιρίες των ΜΑΤ ελέγχουν την πύλη της Στουρνάρα καθώς και ομάδες ασφαλιτών που διακρίνονται σε όλη την ευρύτερη περιοχή. Υπάρχουν, επίσης, οι μηχανοκίνητες μονάδες ΔΕΛΤΑ και ΔΙΑΣ που περιπολούν συνεχώς στα Εξάρχεια, διασχίζοντας το δρόμο της πλατείας διαδοχικά στις **10:40** και στις **10:45**, αλλά και στο ευρύτερο κέντρο της Αθήνας, ελέγχοντας τσάντες περαστικών.

Πριν τις **11.30**, διαδηλωτές, που κατευθύνονται προς τον χώρο της συγκέντρωσης με πανό της Συνέλευσης Αναρχικών για την Κοινωνική Αυτοδιεύθυνση και των Πρωτοβάθμιων Σωματείων, εμποδίζονται πρόσκαιρα από διμοιρία των ΜΑΤ.

Περίπου στις **12.10**, δεκάδες διαδηλωτές κυνηγούν και απωθούν ομάδες ασφαλιτών που βρίσκονται στην Βασ. Ηρακλείου.

Στις **12.30**, το κεφάλι της πορείας του ΠΑΜΕ φθάνει στο Σύνταγμα με την ουρά να βρίσκεται στην Ομόνοια, μια πορεία δεκάδων χιλιάδων διαδηλωτών, που χωρίς χρονοτριβή εγκαταλείπει την πλατεία Συντάγματος. Άλλωστε, στις εξεγέρσεις, κατά την Παπαρήγα, δεν σπάζει ούτε ένα τζαμάκι...

Περίπου στις **12:40**, ξεκινά η δεύτερη πορεία στην οποία, επίσης, συμμετέχουν αρκετές δεκάδες χιλιάδες διαδηλωτών που, όμως, σε καμία περίπτωση δεν φθάνει στον όγκο εκείνη της 5ης Μάη, αλλά ούτε και εκείνη της 15ης Δεκέμβρη του 2010.

Στη συμβολή των οδών Πατησίων και Πανεπιστημίου (Χαυτεία) σημειώνονται μικροσυμπλοκές διαδηλωτών και διμοιριών των ΜΑΤ που κάνουν χρήση κρότου - λάμψης και δακρυγόνων.

Στις **13:15** και ενώ μπλοκ διαδηλωτών ήδη έχουν φθάσει στην περιοχή του Συ-

αποδεκατισμό της πορείας λόγω των πρόωρων αυτών συγκρούσεων, οι οποίες εξασθένησαν τη δυνατότητα μιας συμπαγούς και πολυπληθούς συγκέντρωσης, η οποία θα πρόσφερε την ευκαιρία για πολύπλευρες και δυναμικότερες καταστάσεις.]

Στις **13:25** βρίσκονται σε εξέλιξη συμπλοκές διαδηλωτών με τις δυνάμεις καταστολής. Πετιούνται πέτρες σε ομάδα της ΔΙΑΣ στη συμβολή των οδών Καραγεώργη Σερβίας και Σταδίου. Οι μπάτσοι ρίχνουν δακρυγόνα. Μετά από συγχρονισμένη επίθεση των διαδηλωτών οι ομάδες ΔΙΑΣ οπισθοχωρούν στην Ερμού, όπου και

Λ.Σ., η οποία και οδηγήθηκε στην είσοδο του κτίριο του Υπουργείου Οικονομικών όπου και επιχειρήθηκε να της «φορτωθεί» βόμβα μολότοφ, κάτι που αποφεύχθηκε χάρη στις έντονες διαμαρτυρίες τόσο της ιδίας όσο και άλλων παρευρισκόμενων.

Στις **13:32** εκτοξεύονται μολότοφ σε διμοιρίες στην πλευρά της Βουλής προς τη Βασιλίσσης Σοφίας. Η διμοιρία παραμένει στάσιμη, ενώ, περίπου πέντε λεπτά μετά, συλλαμβάνεται διαδηλωτής ύστερα από συνδυασμένη κίνηση διμοιριών.

Στις **13:37** διμοιρίες των ΜΑΤ με εκτεταμένη χρήση χημικών ωθούν το, συγκεχίζει να κινείται από Σταδίου προς Φιλελλήνων. Γίνεται επίθεση από τα ΜΑΤ με κρότου-λάμψης και χημικά στο σημείο της πορείας που βρίσκεται μπροστά στη πλατεία Συντάγματος. Ένα τμήμα των διαδηλωτών τρέχει δια μέσου της πλατείας προς τα σκαλιά. Μπάτσοι της ΔΙΑΣ τους καταδιώκουν μαζί με διμοιρίες των ΜΑΤ. Οι διαδηλωτές επάνω από τα σκαλιά πετούν πέτρες και μολότοφ. Καίγεται η μηχανή ενός μπάτσου της ΔΕΛΤΑ, ενώ ένας ακόμη τυλίγεται στις φλόγες, με αποτέλεσμα να υποστεί εγκαύματα στο πρόσωπο, κυρίως. Οι δυνάμεις καταστολής με καται-

Η απεργιακή πορεία της 23ης Φεβρουαρίου

γισμό χημικών καταφέρνουν να ανέβουν τα σκαλιά της πλατείας Συντάγματος, όπου και σταθεροποιούνται. Οι διαδηλωτές παραμένουν μπροστά από τη βουλή.

Στις **13:50** υπάρχει πρόσκαιρη ηρεμία μπροστά από τη Βουλή, ο κόσμος είναι αρκετός. Η διμοιρία που βρίσκεται στα σκαλιά δέχεται επίθεση με πέτρες από διαδηλωτές που μόλις έχουν φτάσει στη πλατεία Συντάγματος και αναγκάζεται να οπισθοχωρήσει προς την Όθωνος. Εκεί δέχονται επίθεση με πέτρες και μολότοφ με αποτέλεσμα να γίνει χρήση χημικών και ο κόσμος να οπισθοχωρήσει προς την πλευρά της Λεωφ. Αμαλίας.

Γύρω στις **14:00**, έχουν προσεγγίσει στο χώρο μπροστά από τη Βουλή και άλλοι διαδηλωτές. Οι διμοιρίες καταστολής που βρίσκονται στην Όθωνος οπισθοχω-

Η απεργιακή πορεία της 23ης Φεβρουαρίου

χανοκίνητες μονάδες ΔΕΛΤΑ και ΔΙΑΣ που περιπολούν συνεχώς στα Εξάρχεια, διασχίζοντας το δρόμο της πλατείας διαδοχικά στις **10:40** και στις **10:45**, αλλά και στο ευρύτερο κέντρο της Αθήνας, ελέγχοντας τσάντες περαστικών.

Πριν τις **11.30**, διαδηλωτές, που κατευθύνονται προς τον χώρο της συγκέντρωσης με πανό της Συνέλευσης Αναρχικών για την Κοινωνική Αυτοδιεύθυνση και των Πρωτοβάθμιων Σωματείων, εμποδίζονται πρόσκαιρα από διμοιρία των ΜΑΤ.

Περίπου στις **12.10**, δεκάδες διαδηλωτές κυνηγούν και απωθούν ομάδες ασφαλιτών που βρίσκονται στην Βασ. Ηρακλείου.

Στις **12.30**, το κεφάλι της πορείας του ΠΑΜΕ φθάνει στο Σύνταγμα με την ουρά να βρίσκεται στην Ομόνοια, μια πορεία δεκάδων χιλιάδων διαδηλωτών, που χωρίς χρονοτριβή εγκαταλείπει την πλατεία Συντάγματος. Άλλωστε, στις εξεγέρσεις, κατά την Παπαρήγα, δεν σπάζει ούτε ένα τζαμάκι...

Περίπου στις **12:40**, ξεκινά η δεύτερη πορεία στην οποία, επίσης, συμμετέχουν αρκετές δεκάδες χιλιάδες διαδηλωτών που, όμως, σε καμία περίπτωση δεν φθάνει στον όγκο εκείνη της 5ης Μάη, αλλά ούτε και εκείνη της 15ης Δεκέμβρη του 2010.

Στη συμβολή των οδών Πατησίων και Πανεπιστημίου (Χαυτεία) σημειώνονται μικροσυμπλοκές διαδηλωτών και διμοιριών των ΜΑΤ που κάνουν χρήση κρότου - λάμψης και δακρυγόνων.

Στις **13:15** και ενώ μπλοκ διαδηλωτών ήδη έχουν φθάσει στην περιοχή του Συντάγματος, ξεκινούν συμπλοκές με τις κατασταλτικές δυνάμεις στην κάτω πλευρά του Συντάγματος.

[Να σημειωθεί πως οι συμπλοκές με τις δυνάμεις καταστολής ξεκινούν (όπως και στην πορεία της 15ης Δεκέμβρη) σε τόπο ασύνδετο, χρόνο πρόωρο και με τρόπο αναντίστοιχο προς τις επιθυμίες και την τάση του μεγαλύτερου (αν όχι όλων) μέρους του κόσμου, που συμμετείχε στην πορεία, ο οποίος στόχευε τη Βουλή και την μακρόχρονη παραμονή μπροστά από αυτήν. Αυτό, άλλωστε, αποδείχτηκε και από την πολύωρη προσπάθεια παραμονής των διαδηλωτών μπροστά από το χώρο αυτό, παρά τον

νη επίθεση των διαδηλωτών οι ομάδες ΔΙΑΣ οπισθοχωρούν στην Ερμού, όπου και

ανασυντάσσονται.

Στο σημείο αυτό δέχονται επίθεση διάφορα μπλοκ διαδηλωτών, όπως της Συνέλευσης Αντίστασης και Αλληλεγγύης Κυψέλης-Πατησίων με αποτέλεσμα την πρόσκαιρη διάλυση τους και απώθηση διαδηλωτών, που συμμετείχαν σ' αυτό το μπλοκ, προς τις οδούς Ερμού και Καραγεώργη Σερβίας, όπου και συνελήφθη από αστυνομικούς της ομάδας ΔΙΑΣ η συντρόφισσα

Στις **13:37** διμοιρίες των ΜΑΤ με εκτεταμένη χρήση χημικών ωθούν το, συγκεντρωμένο μέχρι εκείνη τη στιγμή, πλήθος προς την Πανεπιστημίου. Η διμοιρία που βρίσκεται στη γωνία του ξενοδοχείου Μ. Βρετανία δέχεται πέτρες και μια μολότοφ και οπισθοχωρεί, κάνοντας ξανά χρήση χημικών.

Εν τω μεταξύ, δυνάμεις των ΜΑΤ δέχονται επιθέσεις με βόμβες μολότοφ μέσα στην πλατεία Συντάγματος όπου γίνονται μάχες σώμα με σώμα, ενώ η πορεία συνε-

σμα να υποστεί εγκαύματα στο πρόσωπο, κυρίως. Οι δυνάμεις καταστολής με καταιγισμό χημικών καταφέρνουν να ανέβουν τα σκαλιά της πλατείας Συντάγματος, όπου και σταθεροποιούνται. Οι διαδηλωτές παραμένουν μπροστά από τη βουλή.

Στις **13:50** υπάρχει πρόσκαιρη ηρεμία μπροστά από τη Βουλή, ο κόσμος είναι αρκετός. Η διμοιρία που βρίσκεται στα σκαλιά δέχεται επίθεση με πέτρες από διαδηλωτές που μόλις έχουν φτάσει στη πλατεία Συντάγματος και αναγκάζεται να οπισθοχωρήσει προς την Όθωνος. Εκεί δέχονται επίθεση με πέτρες και μολότοφ με αποτέλεσμα να γίνει χρήση χημικών και ο κόσμος να οπισθοχωρήσει προς την πλευρά της Λεωφ. Αμαλίας.

Γύρω στις **14:00**, έχουν προσεγγίσει στο χώρο μπροστά από τη Βουλή και άλλοι διαδηλωτές. Οι διμοιρίες καταστολής που βρίσκονται στην Όθωνος οπισθοχωρούν ήρεμα προς τη Μητροπόλεως. Το ίδιο συμβαίνει και με την ομάδα ΔΙΑΣ, που ήταν στημένη ανάμεσα στις οδούς Όθωνος και Μητροπόλεως.

Τα μπλοκ των διαδηλωτών ανασυγκροτούνται με σκοπό να παραμείνουν στο χώρο μπροστά από τη Βουλή, ενώ αρκετά μπλοκ τελικά κινούνται προς την Πανεπιστημίου και προς τον χώρο των Προπυλαίων, όπου σημειώνονται επίσης συμπλοκές, επιθέσεις με βόμβες μολότοφ και πετροπόλεμος. Χιλιάδες διαδηλωτές συνεχίζουν να ανεβαίνουν την Σταδίου για να φθάσουν στην πλατεία Συντάγματος, παρά την αποπνικτική ατμόσφαιρα από τα χημικά, ε-

τζαμάκι...

Περίπου στις **12:40**, ξεκινά η δεύτερη πορεία στην οποία, επίσης, συμμετέχουν αρκετές δεκάδες χιλιάδες διαδηλωτών που, όμως, σε καμία περίπτωση δεν φθάνει στον όγκο εκείνη της 5ης Μάη, αλλά ούτε και εκείνη της 15ης Δεκέμβρη του 2010.

Στη συμβολή των οδών Πατησίων και Πανεπιστημίου (Χαυτεία) σημειώνονται μικροσυμπλοκές διαδηλωτών και διμοιριών των ΜΑΤ που κάνουν χρήση κρότου - λάμψης και δακρυγόνων.

Στις **13:15** και ενώ μπλοκ διαδηλωτών ήδη έχουν φθάσει στην περιοχή του Συντάγματος, ξεκινούν συμπλοκές με τις κατασταλτικές δυνάμεις στην κάτω πλευρά του Συντάγματος.

[Να σημειωθεί πως οι συμπλοκές με τις δυνάμεις καταστολής ξεκινούν (όπως και στην πορεία της 15ης Δεκέμβρη) σε τόπο ασύνδετο, χρόνο πρόωρο και με τρόπο αντίστοιχο προς τις επιθυμίες και την τάση του μεγαλύτερου (αν όχι όλων) μέρους του κόσμου, που συμμετείχε στην πορεία, ο οποίος στόχευε τη Βουλή και την μακρόχρονη παραμονή μπροστά από αυτήν. Αυτό, άλλωστε, αποδείχτηκε και από την πολύωρη προσπάθεια παραμονής των διαδηλωτών μπροστά από το χώρο αυτό, παρά τον

ανασυντάσσονται.

Στο σημείο αυτό δέχονται επίθεση διάφορα μπλοκ διαδηλωτών, όπως της Συνέλευσης Αντίστασης και Αλληλεγγύης Κυψέλης-Πατησίων με αποτέλεσμα την πρόσκαιρη διάλυση τους και απώθηση διαδηλωτών, που συμμετείχαν σ' αυτό το μπλοκ, προς τις οδούς Ερμού και Καραγεώργη Σερβίας, όπου και συνελήφθη από αστυνομικούς της ομάδας ΔΙΑΣ η συντρόφισσα

ντρωμένο μέχρι εκείνη τη στιγμή, πλήθος προς την Πανεπιστημίου. Η διμοιρία που βρίσκεται στη γωνία του ξενοδοχείου Μ. Βρετανία δέχεται πέτρες και μια μολότοφ και οπισθοχωρεί, κάνοντας ξανά χρήση χημικών.

Εν τω μεταξύ, δυνάμεις των ΜΑΤ δέχονται επιθέσεις με βόμβες μολότοφ μέσα στην πλατεία Συντάγματος όπου γίνονται μάχες σώμα με σώμα, ενώ η πορεία συνε-

Στις **13:50** υπάρχει πρόσκαιρη ηρεμία μπροστά από τη Βουλή, ο κόσμος είναι αρκετός. Η διμοιρία που βρίσκεται στα σκαλιά δέχεται επίθεση με πέτρες από διαδηλωτές που μόλις έχουν φτάσει στη πλατεία Συντάγματος και αναγκάζεται να οπισθοχωρήσει προς την Όθωνος. Εκεί δέχονται επίθεση με πέτρες και μολότοφ με αποτέλεσμα να γίνει χρήση χημικών και ο κόσμος να οπισθοχωρήσει προς την πλευρά της Λεωφ. Αμαλίας.

Γύρω στις **14:00**, έχουν προσεγγίσει στο χώρο μπροστά από τη Βουλή και άλλοι διαδηλωτές. Οι διμοιρίες καταστολής που βρίσκονται στην Όθωνος οπισθοχωρούν ήρεμα προς τη Μητροπόλεως. Το ίδιο συμβαίνει και με την ομάδα ΔΙΑΣ, που ήταν στημένη ανάμεσα στις οδούς Όθωνος και Μητροπόλεως.

Τα μπλοκ των διαδηλωτών ανασυγκροτούνται με σκοπό να παραμείνουν στο χώρο μπροστά από τη Βουλή, ενώ αρκετά μπλοκ τελικά κινούνται προς την Πανεπιστημίου και προς τον χώρο των Προπυλαίων, όπου σημειώνονται επίσης συμπλοκές, επιθέσεις με βόμβες μολότοφ και πετροπόλεμος. Χιλιάδες διαδηλωτές συνεχίζουν να ανεβαίνουν την Σταδίου για να φθάσουν στην πλατεία Συντάγματος, παρά την αποπνικτική ατμόσφαιρα από τα χημικά, ε-

νώ άλλα μπλοκ καταλήγουν στην Ομόνοια. Το Πολυτεχνείο παραμένει κλειστό ενώ διμοιρίες των ΜΑΤ βρίσκονται μπροστά (Πατησίων) και στα πλαϊνά (Στουρνάρα και Τοσίτσα).

Στις **15:15** στην πλατεία Συντάγματος, εξακολουθούν να παραμένουν διαδηλωτές από διάσπαρτα μπλοκ, όπως της ΕΘΕΛ, οπαδών της κίνησης του Μίκη Θεοδωράκη, οπαδών του Αλαβάνου, εθνικιστών, αριστερών αλλά και αντιεξουσιαστών, συνολικά περίπου 3.000 άνθρωποι, ενώ από τις ντουντούκες παροτρύνονται οι συγκεντρωμένοι να μην αποχωρήσουν από το σημείο.

Στις **15:30** διμοιρία των ΜΑΤ που βρίσκεται στην Κριεζώτου δέχεται επιθέσεις με πέτρες από μερικές δεκάδες διαδηλωτές, που κατά διαστήματα επιστρέφουν στον κύριο όγκο των συγκεντρωμένων στο Σύνταγμα. Την ίδια ώρα επεισόδια σημειώνονται στην Στουρνάρα έξω από το Πολυτεχνείο.

Στις **15:45** αστυνομικοί των μηχανοκίνητων ομάδων ΔΙΑΣ και ΔΕΛΤΑ κυνηγούν διαδηλωτές στην κάτω πλευρά του Συ-

κότερα οι κατασταλτικές δυνάμεις αρχίζουν να κυκλώνουν τους συγκεντρωμένους στην πλατεία Συντάγματος, που παρ' όλα αυτά παραμένουν στον χώρο αρχίζοντας μάλιστα να καλούν σε συζητήσεις.

Στην περιοχή των Εξαρχείων και για περίπου μισή ώρα ξεσπούν συμπλοκές και οδομαχίες με τις δυνάμεις των ΜΑΤ που βρίσκονται στην περιοχή και επιδίδονται στην ρίψη χημικών.

Περίπου στις **16:15** οι συγκεντρωμένοι στην πλατεία Συντάγματος δέχονται επίθεση με δακρυγόνα και χειροβομβίδες κρότου-λάμψης με αποτέλεσμα τον τραυματισμό ορισμένων διαδηλωτών. Ο κόσμος ανασυγκροτείται και παραμένει στην πλατεία Συντάγματος, ενώ συνεχώς υπάρχουν καλέσματα για νέα συγκέντρωση στις **19:00**.

Γύρω στις **17:30** καινούργια επίθεση δέχονται οι συγκεντρωμένοι στην πλατεία Συντάγματος, ενώ σημειώνονται συλλήψεις και ξυλοδαρμοί διαδηλωτών που γιουχάρουν πολιτικούς, καθώς αυτοί αποχωρούν από το γκαράζ της Βουλής, ενώ μικροσυμπλοκές σημειώνονται εκ νέου

Στις **18:00** επίθεση δέχονται, εκ νέου, οι εναπομείναντες συγκεντρωμένοι στο Σύνταγμα.

Στις **18:15** οι συγκεντρωμένοι είναι πλέον περίπου 300 άτομα, που παρ' όλα αυτά ανάβουν φωτιές στο οδόστρωμα.

Στις **18:30** καθώς οι διαδηλωτές που βρίσκονται μπροστά στη Βουλή, έχουν κυκλωθεί από ισχυρές κατασταλτικές δυνάμεις και ενώ οι μισοί κάθονται κάτω, ψεκάζονται με χημικά, ξυλοκοπούνται και τελικά απωθούνται κακήν κακώς προς την Πανεπιστημίου και τον χώρο των Προπυλαίων, όπου και παραμένουν. Στο χώρο του Συντάγματος -και συγκεκριμένα στα σκαλιά του μετρό- καταφεύγουν και παραμένουν περίπου 50 άτομα, τα οποία τελικά απωθούνται και κλείνονται πρόσκαιρα στα Μακ Ντόναλτς.

Στα σκαλιά της πρυτανείας των Προπυλαίων γίνεται συνέλευση 150 ατόμων και αποφασίζεται κατάληψη της Ένωσης Ανταποκριτών Ξένου Τύπου, η οποία και πραγματοποιείται στις **21:00** για περίπου είκοσι λεπτά.

Συνολικά προσάγονται 26 διαδηλωτές από τους οποίους τελικά συλλαμβάνονται 9, οι οποίοι οδηγήθηκαν την Πέμπτη 24 του μηνός στα Δικαστήρια Ευελπίδων. Ακολούθως πήραν προθεσμία για να απολογηθούν το Σάββατο 26 Φεβρουαρίου.

Ο ένατος διαδηλωτής που κατηγορείται ότι κατείχε τόξο και βέλη κατηγορείται για απόπειρα ανθρωποκτονίας με ενδεχόμενο δόλο, αλλά δεν μεταφέρθηκε στα δικαστήρια λόγω του ότι νοσηλεύεται σοβαρά τραυματισμένος, μετά από τον ξυλοδαρμό που υπέστη από τους αστυνομικούς, που τον συνέλαβαν. Οι υπόλοιποι συλληφθέντες παραπέμπονται για διατάραξη κοινής ειρήνης με τις επιβαρυντικές διατάξεις του νόμου για την κουκούλα, παράνομη οπλοφορία, οπλοχρησία και αντίσταση.

Το **Σάββατο 26 Φεβρουαρίου** αφέθηκαν ελεύθεροι με περιοριστικούς όρους (παρουσία σε αστυνομικό τμήμα), οι 7 από τους συλληφθέντες. Αξίζει να σημειωθεί, πως στη συντρόφισσα Λήδα Σ. φορτώσανε εκ των υστέρων και την κατηγορία της αντίστασης.

Σε έναν από τους διαδηλωτές που είχαν

Από την αρχή μοιράζονται προκηρύξεις, πετιούνται τρικάκια και γράφονται συνθήματα και στένσιλ σε λεωφορεία (που έχουν ακινητοποιηθεί από τους οδηγούς τους) και τοίχους. Κατά τις 11.30-12.00, ο συγκεντρωμένος κόσμος στην Καμάρα φτάνει μέσω Εγνατίας στο εργατικό κέντρο, όπου ενώνεται με τους υπόλοιπους διαδηλωτές.

Η πορεία ξεκινάει από εκεί και κατευθύνεται προς την Ιασωνίδου. Εκεί σπάζεται ένα σούπερ-μάρκετ και ένα ΑΤΜ και η πορεία κατεβαίνει την Εθν. Αμύνης. Εκεί, ενώ έχουν ήδη γίνει απόπειρες να ανοιχτούν τα στόρια από κάποιες τράπεζες, γίνεται επίθεση στα GOODY'S, όπου και σπάζονται όλες οι τζαμαρίες.

Κάποιοι αριστεροί συνδικαλιστές αρχίζουν να δυσφορούν και επιτίθενται λεκτικά στους διαδηλωτές που χτυπάνε την εν λόγω αλυσίδα. Κάποιοι μάλιστα συνδικαλιστές απειλούν προκλητικά με αποτέλεσμα να ξεσπάσουν συμπλοκές ανάμεσα στις 2 μεριές, οι οποίες οδήγησαν στην προσωρι-

Στις **15:30** διμοιρία των ΜΑΤ που βρίσκεται στην Κριεζώτου δέχεται επιθέσεις με πέτρες από μερικές δεκάδες διαδηλωτές, που κατά διαστήματα επιστρέφουν στον κύριο όγκο των συγκεντρωμένων στο Σύνταγμα. Την ίδια ώρα επεισόδια σημειώνονται στην Στουρνάρα έξω από το Πολυτεχνείο.

Στις **15:45** αστυνομικοί των μηχανοκίνητων ομάδων ΔΙΑΣ και ΔΕΛΤΑ κυνηγούν διαδηλωτές στην κάτω πλευρά τού Συντάγματος προς την Φιλελλήνων, ενώ γενινασυγκροτείται και παραμένει στην πλατεία Συντάγματος, ενώ συνεχώς υπάρχουν καλέσματα για νέα συγκέντρωση στις **19:00**.

Γύρω στις **17:30** καινούργια επίθεση δέχονται οι συγκεντρωμένοι στην πλατεία Συντάγματος, ενώ σημειώνονται συλλήψεις και ξυλοδαρμοί διαδηλωτών που γιουχάρουν πολιτικούς, καθώς αυτοί αποχωρούν από το γκαράζ της Βουλής, ενώ μικροσυμπλοκές σημειώνονται εκ νέου στην κάτω πλευρά του Συντάγματος.

ματοποιείται στις **21:00** για περίπου είκοσι λεπτά.

Συνολικά προσάγονται 26 διαδηλωτές από τους οποίους τελικά συλλαμβάνονται 9, οι οποίοι οδηγήθηκαν την Πέμπτη 24 του μηνός στα Δικαστήρια Ευελπίδων. Ακολούθως πήραν προθεσμία για να απολογηθούν το Σάββατο 26 Φεβρουαρίου.

Ο ένατος διαδηλωτής που κατηγορείται ότι κατείχε τόξο και βέλη κατηγορείται για απόπειρα ανθρωποκτονίας με ενδεχόμενο δόλο, αλλά δεν μεταφέρθηκε στα δικαστήρια λόγω του ότι νοσηλεύεται σοβαρά τραυματισμένος, μετά από τον ξυλοδαρμό που υπέστη από τους αστυνομικούς, που τον συνέλαβαν. Οι υπόλοιποι συλληφθέντες παραπέμπονται για διατάραξη κοινής ειρήνης με τις επιβαρυντικές διατάξεις του νόμου για την κουκούλα, παράνομη οπλοφορία, οπλοχρησία και αντίσταση.

Το **Σάββατο 26 Φεβρουαρίου** αφέθηκαν ελεύθεροι με περιοριστικούς όρους (παρουσία σε αστυνομικό τμήμα), οι 7 από τους συλληφθέντες. Αξίζει να σημειωθεί, πως στη συντρόφισσα Λήδα Σ. φορτώσανε εκ των υστέρων και την κατηγορία της αντίστασης.

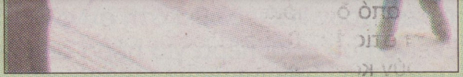
Σε έναν από τους διαδηλωτές που είχαν απαγγελθεί πλημμελήματικές κατηγορίες δεν επιβλήθηκαν περιοριστικοί όροι.

Επίσης, στο δικαστήριο προσήχθη και ο διαδηλωτής που φέρεται ότι κατείχε τόξο, βέλη και τσεκούρι, κατηγορούμενος για απόπειρα ανθρωποκτονίας με ενδεχόμενο δόλο. Πήρε άδεια για να απολογηθεί τη Δευτέρα 28 Φεβρουαρίου. Του ασκήθηκε δίωξη και για την άρνησή του να δώσει δακτυλικά αποτυπώματα και οδηγήθηκε στο αυτόφωρο.

Τελικά, αφέθηκε κι αυτός ελεύθερος ενώ του επιβλήθηκαν περιοριστικοί όροι.

Η πορεία στη Θεσσαλονίκη

Οι προσυγκεντρώσεις στην Καμάρα (διαφόρων εργατικών σωματείων) και στο εργατικό κέντρο ήταν προγραμματισμένες για τις 9.00 και 10.30 αντίστοιχα. Η συμμετοχή δεν ξεπέρασε συνολικά αυτή της πορείας της 15ης Δεκέμβρη.

Από την αρχή μοιράζονται προκηρύξεις, πετιούνται τρικάκια και γράφονται συνθήματα και στένσιλ σε λεωφορεία (που έχουν ακινητοποιηθεί από τους οδηγούς τους) και τοίχους. Κατά τις 11.30-12.00, ο συγκεντρωμένος κόσμος στην Καμάρα φτάνει μέσω Εγνατίας στο εργατικό κέντρο, όπου ενώνεται με τους υπόλοιπους διαδηλωτές.

Η πορεία ξεκινάει από εκεί και κατευθύνεται προς την Ιασωνίδου. Εκεί σπάζεται ένα σούπερ-μάρκετ και ένα ΑΤΜ και η πορεία κατεβαίνει την Εθν. Αμύνης. Εκεί, ενώ έχουν ήδη γίνει απόπειρες να ανοιχτούν τα στόρια από κάποιες τράπεζες, γίνεται επίθεση στα GOODY'S, όπου και σπάζονται όλες οι τζαμαρίες.

Κάποιοι αριστεροί συνδικαλιστές αρχίζουν να δυσφορούν και επιτίθενται λεκτικά στους διαδηλωτές που χτυπάνε την εν λόγω αλυσίδα. Κάποιοι μάλιστα συνδικαλιστές απειλούν προκλητικά με αποτέλεσμα να ξεσπάσουν συμπλοκές ανάμεσα στις 2 μεριές, οι οποίες οδήγησαν στην προσωρινή διάσπαση της πορείας και την είσοδο των ΜΑΤ από την οδό Μανουσογιαννάκη που άρχισαν να κυνηγάνε διαδηλωτές και να ρίχνουν κρότου-λάμψης.

Οι επιθέσεις σε τράπεζες και πολυτελή καταστήματα συνεχίζονται, ενώ έχει αρχίσει να φαίνεται η στενή παρουσία διμοιριών δίπλα στα μπλοκ, ενώ ΔΕΛΤΑδες γυρνάνε στο κέντρο. Η πορεία από Τσιμισκή-Βενιζέλου ανεβαίνει στο πρώην υπουργείο Μακεδονίας-Θράκης.

Ένα μπλοκ διαδηλωτών σταματάει στο εργατικό κέντρο πάνω στην Αγ. Δημητρίου, ενώ οι υπόλοιποι συνεχίζουν και κατεβαίνουν από την οδό Πλάτωνος. Εκεί ξεσπά πετροπόλεμος με τους μπάτσους που φυλάνε το α.τ. Άνω Πόλης και εκτοξεύονται κάποιες κροτίδες προς το φυλάκιο και τις διμοιρίες. Σε 2-3 σημεία της Πλάτωνος μπαίνουν κάδοι στο δρόμο για να εμποδίσουν τους μπάτσους να πλησιάσουν.

Ο πετροπόλεμος με μπάτσους κι ασφαλίτες συνεχίζεται γύρω από την Αριστοτέλους ενώ πέφτουν και κάποια δακρυγόνα. Εκεί γίνεται και μια προσαγωγή.

Στις **15:30** διμοιρία των ΜΑΤ που βρίσκεται στην Κριεζώτου δέχεται επιθέσεις με πέτρες από μερικές δεκάδες διαδηλωτές, που κατά διαστήματα επιστρέφουν στον κύριο όγκο των συγκεντρωμένων στο Σύνταγμα. Την ίδια ώρα επεισόδια σημειώνονται στην Στουρνάρα έξω από το Πολυτεχνείο.

Στις **15:45** αστυνομικοί των μηχανοκίνητων ομάδων ΔΙΑΣ και ΔΕΛΤΑ κυνηγούν διαδηλωτές στην κάτω πλευρά τού Συντάγματος προς την Φιλελλήνων, ενώ γενικά ανασυγκροτείται και παραμένει στην πλατεία Συντάγματος, ενώ συνεχώς υπάρχουν καλέσματα για νέα συγκέντρωση στις **19:00**.

Γύρω στις **17:30** καινούργια επίθεση δέχονται οι συγκεντρωμένοι στην πλατεία Συντάγματος, ενώ σημειώνονται συλλήψεις και ξυλοδαρμοί διαδηλωτών που γιουχάρουν πολιτικούς, καθώς αυτοί αποχωρούν από το γκαράζ της Βουλής, ενώ μικροσυμπλοκές σημειώνονται εκ νέου στην κάτω πλευρά του Συντάγματος.

τραυματισμένος, μετά από τον ξυλοδαρμό που υπέστη από τους αστυνομικούς, που τον συνέλαβαν. Οι υπόλοιποι συλληφθέντες παραπέμπονται για διατάραξη κοινής ειρήνης με τις επιβαρυντικές διατάξεις του νόμου για την κουκούλα, παράνομη οπλοφορία, οπλοχρησία και αντίσταση.

Το **Σάββατο 26 Φεβρουαρίου** αφέθηκαν ελεύθεροι με περιοριστικούς όρους (παρουσία σε αστυνομικό τμήμα), οι 7 από τους συλληφθέντες. Αξίζει να σημειωθεί, πως στη συντρόφισσα Λήδα Σ. φορτώσανε εκ των υστέρων και την κατηγορία της αντίστασης.

Σε έναν από τους διαδηλωτές που είχαν απαγγελθεί πλημμελημματικές κατηγορίες δεν επιβλήθηκαν περιοριστικοί όροι.

Επίσης, στο δικαστήριο προσήχθη και ο διαδηλωτής που φέρεται ότι κατείχε τόξο, βέλη και τσεκούρι, κατηγορούμενος για απόπειρα ανθρωποκτονίας με ενδεχόμενο δόλο. Πήρε άδεια για να απολογηθεί τη Δευτέρα 28 Φεβρουαρίου. Του ασκήθηκε δίωξη και για την άρνησή του να δώσει δακτυλικά αποτυπώματα και οδηγήθηκε στο αυτόφωρο.

Τελικά, αφέθηκε κι αυτός ελεύθερος ενώ του επιβλήθηκαν περιοριστικοί όροι.

Η πορεία στη Θεσσαλονίκη

Οι προσυγκεντρώσεις στην Καμάρα (διαφόρων εργατικών σωματείων) και στο εργατικό κέντρο ήταν προγραμματισμένες για τις 9.00 και 10.30 αντίστοιχα. Η συμμετοχή δεν ξεπέρασε συνολικά αυτή της πορείας της 15ης Δεκέμβρη.

Η πορεία ξεκινάει από εκεί και κατευθύνεται προς την Ιασωνίδου. Εκεί σπάζεται ένα σούπερ-μάρκετ και ένα ATM και η πορεία κατεβαίνει την Εθν. Αμύνης. Εκεί, ενώ έχουν ήδη γίνει απόπειρες να ανοιχτούν τα στόρια από κάποιες τράπεζες, γίνεται επίθεση στα GOODY'S, όπου και σπάζονται όλες οι τζαμαρίες.

Κάποιοι αριστεροί συνδικαλιστές αρχίζουν να δυσφορούν και επιτίθενται λεκτικά στους διαδηλωτές που χτυπάνε την εν λόγω αλυσίδα. Κάποιοι μάλιστα συνδικαλιστές απειλούν προκλητικά με αποτέλεσμα να ξεσπάσουν συμπλοκές ανάμεσα στις 2 μεριές, οι οποίες οδήγησαν στην προσωρινή διάσπαση της πορείας και την είσοδο των ΜΑΤ από την οδό Μανουσογιαννάκη που άρχισαν να κυνηγάνε διαδηλωτές και να ρίχνουν κρότου-λάμψης.

Οι επιθέσεις σε τράπεζες και πολυτελή καταστήματα συνεχίζονται, ενώ έχει αρχίσει να φαίνεται η στενή παρουσία διμοιριών δίπλα στα μπλοκ, ενώ ΔΕΛΤΑδες γυρνάνε στο κέντρο. Η πορεία από Τσιμισκή-Βενιζέλου ανεβαίνει στο πρώην υπουργείο Μακεδονίας-Θράκης.

Ένα μπλοκ διαδηλωτών σταματάει στο εργατικό κέντρο πάνω στην Αγ. Δημητρίου, ενώ οι υπόλοιποι συνεχίζουν και κατεβαίνουν από την οδό Πλάτωνος. Εκεί ξεσπά πετροπόλεμος με τους μπάτσους που φυλάνε το α.τ. Άνω Πόλης και εκτοξεύονται κάποιες κροτίδες προς το φυλάκιο και τις διμοιρίες. Σε 2-3 σημεία της Πλάτωνος μπαίνουν κάδοι στο δρόμο για να εμποδίσουν τους μπάτσους να πλησιάσουν.

Ο πετροπόλεμος με μπάτσους κι ασφαλίτες συνεχίζεται γύρω από την Αριστοτέλους ενώ πέφτουν και κάποια δακρυγόνα. Εκεί γίνεται και μια προσαγωγή.

Να πολιορκήσουμε τους ναούς κάθε εξουσίας μέχρι να σωριαστούν σε ερείπια ΝΑ ΒΑΔΙΣΟΥΜΕ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

Ένα καλομελετημένο σχέδιο έχει αρχίσει να μπαίνει σε εφαρμογή εδώ και δεκαπέντε μήνες. Από τότε δηλαδή που την διαχείριση των εξουσιαστικών υποθέσεων ανέλαβε το ΠΑΣΟΚ. Δεν χρειάζεται να επαναλάβουμε όλα όσα είναι γνωστά και έχουν καθιερωθεί στη συνείδηση των ανθρώπων.

Εκείνο που είναι πέρα για πέρα αληθινό, είναι πως η σκυτάλη δόθηκε σαν αποτέλεσμα της συναίνεσης των πολιτικών για να φέρει σε πέρας το σχέδιο η «λαοπρόβλητη» κυβέρνηση.

Όσοι απ' αυτούς κατήγγειλαν, δήθεν, την συμπαιγνία στην ουσία αποσκοπούσαν, όπως πάντοτε, σε ψηφοθηρικά οφέλη και την ενδυνάμωση της θέσης τους μέσα στο σύστημα κυριαρχίας κι εκμετάλλευσης. Το σχέδιο, λοιπόν, αποσκοπούσε στην εμφάνιση δήθεν ανυπέρβλητων χρεών ενώ στην πραγματικότητα πολύ μεγαλύτερα χρέη είχαν άλλες χώρες της Ευρώπης, για να μην μιλήσουμε για τις ΗΠΑ ή την Ιαπωνία ενώ η απόκρυψη και παραποίηση των στατιστικών οικονομικών στοιχείων είναι κάτι που συνηθίζεται από τα κράτη (βλέπε π.χ. Ιταλία).

Επί πλέον, όπως ειπώθηκε, θα έπρεπε να βρίσκονται τα κατάλληλα άτομα στις κατάλληλες θέσεις για να μπορέσει να διευκολυνθεί η διαδικασία. Μια διαδικασία που περιλαμβάνει το προχώρημα ενοποίησης της κυριαρχίας και μέσα από τον «μηχανισμό στήριξης», που με πρόσχημα την υποτιθέμενη κρίση να ισχυροποιηθούν οι εξουσιαστικοί και εκμεταλλευτικοί μηχανισμοί. Μια ισχυροποίηση που περνά μέσα από τη χειροτέρευση των συνθηκών δουλείας.

Η κρίση είναι προσχηματική. Μέσα από αυτήν εφαρμόζουν μέτρα που θα έκαναν κάποτε και τον πιο αδαή σκλάβο να ξεσηκωθεί. Τώρα μέσα από τη διαίρεση των ανθρώπων σε διάφορες κατηγορίες και στρέφοντας την μία ενάντια στην άλλη προσπαθούν να επιβάλλουν τις θελήσεις τους. Εγκαθιστούν συνθήκες εξαθλίωσης για τις επόμενες δεκαετίες. Καλλιεργούν τον τρόμο και την ανασφάλεια για να διαχωρίσουν τους ανθρώπους. Καταστρέφουν το μέλλον των ανθρώπων. Να μην δώσουμε τόπο στις ανούσιες πορείες που καλούν τα συνδικάτα και οι σφυροδρεπανοφόροι καθοδηγητές για να εκτονώσουν ανέξοδα την αγανάχτηση. Τίποτε δεν έγινε μέχρι τώρα με τις πορείες που προηγήθηκαν. Οι εξουσιαστές προχωρούν αδίστακτα. Αυτή η πορεία είναι μια καλή ευκαιρία για ένα άλλο ξεκίνημα. Αλλά κι αν αυτή τη φορά η διάθεση των ανθρώπων δεν πάρει σάρκα και οστά ας μην απογοητευόμαστε. Πάντα θα υπάρχει η επόμενη και θα μπορεί να γίνει καλύτερα.

Ας γίνει αυτή ή οι επόμενες ο ζωντανός εφιάλτης των εξουσιαστών.

Αυτό το: ΔΕΝ ΠΑΕΙ ΑΛΛΟ, που ξεπηδά από τα χείλη εκατομμυρίων ανθρώπων ας γίνει πραγματικότητα. Να αποφύγουμε βεβιασμένες πρακτικές που θα υποκαταστήσουν και θα ανακόψουν τη συγκρουσιακή διάθεση των ανθρώπων.

Να αφήσουμε να ξεδιπλωθεί η οργή. Έτσι, που η πορεία της οδού Σταδίου μπορεί να μετατραπεί σε κορμό ενός τεράστιου δέντρου που τα κλαριά του θα γεμίσουν όλους τους γύρω δρόμους: την Πανεπιστημίου, την Ακαδημίας, την Ερμού, την Μητροπόλεως, την Αμαλίας και όλους τους παράδρομους. Ένα δέντρο που η κορφή του θα κατακλύσει την Βουλή και θα την καταλάβει, όσες μέρες κι αν χρειαστούν γι' αυτό.

Με τέτοιους τρόπους μπορούμε να τελειώσουμε με αυτούς που καταστρέφουν τα πάντα και με όσους θα έρθουν να τους αντικαταστήσουν στο ρόλο τους, προσποιούμενοι τούς σωτήρες. Ας μην αφήσουμε τους δρόμους στα χέρια των ραβδούχων της κάθε εξουσίας. Να τους αψηφήσουμε και αν επιτεθούν να τους εξαφανίσουμε.

Να πολιορκήσουμε το ναό της εξουσίας μέχρι να σωριαστεί σε ερείπια.

Να τελειώνουμε με τους εξουσιαστές, τους κρατιστές και τα πολιτικά τσιράκια τους: αριστερούς, δεξιούς ή ακροδεξιούς, σοσιαλιστές ή κομμουνιστές. Να πετάξουμε στα σκουπίδια της ιστορίας τους εχθρούς του ανθρώπινου γένους. Μπορούμε να δημιουργήσουμε έναν κόσμο ευημερίας, ελευθερίας, ισότητας, δικαιοσύνης, αδελφοσύνης. Έναν κόσμο χωρίς εξουσιαστές. Έναν κόσμο, όπου ο ορίζοντας δεν θα κρύβεται από όγκους τσιμέντου κι όπου η γη θα συνεχίζει να προσφέρει τους καρπούς της απαλλαγμένη από τα δεσμά της ασφάλτου και τα απόβλητα του πολιτισμού.

Αρκεί να το θελήσουμε

Αθήνα, 22 Φεβρουαρίου 2011

Συσπείρωση Αναρχικών

Κείμενο που μοιράστηκε στην πορεία της 23ης Φλεβάρη

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΚΑΘΕ ΕΙΔΟΥΣ ΝΑΡΚΩΣΗ, ΕΞΑΡΤΗΣΗ και ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ...

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

Ένα καλομελετημένο σχέδιο έχει αρχίσει να μπαίνει σε εφαρμογή εδώ και δεκαπέντε μήνες. Από τότε δηλαδή που την διαχείριση των εξουσιαστικών υποθέσεων ανέλαβε το ΠΑΣΟΚ. Δεν χρειάζεται να επαναλάβουμε όλα όσα είναι γνωστά και έχουν καθιερωθεί στη συνείδηση των ανθρώπων.

Εκείνο που είναι πέρα για πέρα αληθινό, είναι πως η σκυτάλη δόθηκε σαν αποτέλεσμα της συναίνεσης των πολιτικών για να φέρει σε πέρας το σχέδιο η «λαοπρόβλητη» κυβέρνηση.

Όσοι απ' αυτούς κατήγγειλαν, δήθεν, την συμπαιγνία στην ουσία αποσκοπούσαν, όπως πάντοτε, σε ψηφοθηρικά οφέλη και την ενδυνάμωση της θέσης τους μέσα στο σύστημα κυριαρχίας κι εκμετάλλευσης. Το σχέδιο, λοιπόν, αποσκοπούσε στην εμφάνιση δήθεν ανυπέρβλητων χρεών ενώ στην πραγματικότητα πολύ μεγαλύτερα χρέη είχαν άλλες χώρες της Ευρώπης, για να μην μιλήσουμε για τις ΗΠΑ ή την Ιαπωνία ενώ η απόκρυψη και παραποίηση των στατιστικών οικονομικών στοιχείων είναι κάτι που συνηθίζεται από τα κράτη (βλέπε π.χ. Ιταλία).

Επί πλέον, όπως ειπώθηκε, θα έπρεπε να βρίσκονται τα κατάλληλα άτομα στις κατάλληλες θέσεις για να μπορέσει να διευκολυνθεί η διαδικασία. Μια διαδικασία που περιλαμβάνει το προχώρημα ενοποίησης της κυριαρχίας και μέσα από τον «μηχανισμό στήριξης», που με πρόσχημα την υποτιθέμενη κρίση να ισχυροποιηθούν οι εξουσιαστικοί και εκμεταλλευτικοί μηχανισμοί. Μια ισχυροποίηση που περνά μέσα από τη χειροτέρευση των συνθηκών δουλειάς.

Η κρίση είναι προσχηματική. Μέσα από αυτήν εφαρμόζουν μέτρα που θα έκαναν κάποτε και τον πιο αδαή σκλάβο να ξεσηκωθεί. Τώρα μέσα από τη διαίρεση των ανθρώπων σε διάφορες κατηγορίες και στρέφοντας την μία ενάντια στην άλλη προσπαθούν να επιβάλλουν τις θελήσεις τους. Εγκαθιστούν συνθήκες εξαθλίωσης για τις επόμενες δεκαετίες. Καλλιεργούν τον τρόμο και την ανασφάλεια για να διαχωρίσουν τους ανθρώπους. Καταστρέφουν το μέλλον των ανθρώπων βυθίζοντας τα πάντα. Ξεπουλούν τη γη μαζί με τους σκλάβους. Ετοιμάζουν τουριστικά θέρετρα για να μεγαλώσουν την εξάρτηση των ανθρώπων ενώ την ίδια στιγμή οι απασχολούμενοι στην πρωτογενή παραγωγή (Γεωργία) μετά βίας πλησιάζουν το 8%. Οι εισαγωγές ειδών διατροφής και πρώτης ανάγκης δεν είναι παρά το άλλο πρόσωπο της σκλαβιάς, που την απλώνουν με τον καταμερισμό παραγωγής και εργασίας ανάμεσα στα διάφορα φέουδα της παγκοσμιοποιημένης κυριαρχίας που στήνουν εδώ και δύο δεκαετίες.

Έναν χώρο πλούσιο και ικανό να παράγει τα πάντα, τον ελλαδικό χώρο, τον μετατρέπουν σε μια άγονη περιοχή για να περνούν τον καιρό τους οι ματσό όπου γης και οι σφουγγοκωλάριοί τους.

Ανθρώπους περήφανους, που με την ανυποταξία και τις εξεγέρσεις τους συμβάλλουν στο να γίνουν πραγματικότητα τα οράματα και οι ελπίδες των ανθρώπων της Ευρώπης –και ακόμη πιο πέρα– για ουσιαστική ελευθερία, ισότητα, δικαιοσύνη, δημιουργικότητα και αδελφοσύνη ανάμεσα στους ανθρώπους, **προσπαθούν να τους μετατρέψουν σε ζητούλες** που θα περιμένουν τα φράγκα των τουριστών και το έλεος των κάθε είδους αφεντάδων και εξουσιαστών.

Αυτό που γίνεται αυτή την περίοδο στον Ελλαδικό χώρο αποτελεί το μεγάλο πείραμα υποταγής στις νέες συνθήκες δουλειάς. Η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ είναι το εφαλτήριο για να προχωρήσει το σχέδιο όχι μόνο στον ελλαδικό αλλά και

γεμίσουν όλους τους γύρω δρόμους: την Πανεπιστημίου, την Ακαδημίας, την Ερμού, την Μητροπόλεως, την Αμαλίας και όλους τους παράδρομους. Ένα δέντρο που η κορφή του θα κατακλύσει την Βουλή και θα την καταλάβει, όσες μέρες κι αν χρειαστούν γι' αυτό.

Με τέτοιους τρόπους μπορούμε να τελειώσουμε με αυτούς που καταστρέφουν τα πάντα και με όσους θα έρθουν να τους αντικαταστήσουν στο ρόλο τους, προσποιούμενοι τούς σωτήρες. Ας μην αφήσουμε τους δρόμους στα χέρια των ραβδούχων της κάθε εξουσίας. Να τους αψηφήσουμε και αν επιτεθούν να τους εξαφανίσουμε.

Να πολιορκήσουμε το ναό της εξουσίας μέχρι να σωριαστεί σε ερείπια.

Να τελειώνουμε με τους εξουσιαστές, τους κρατιστές και τα πολιτικά τσιράκια τους: αριστερούς, δεξιούς ή ακροδεξιούς, σοσιαλιστές ή κομμουνιστές. Να πετάξουμε στα σκουπίδια της ιστορίας τους εχθρούς του ανθρώπινου γένους. Μπορούμε να δημιουργήσουμε έναν κόσμο ευημερίας, ελευθερίας, ισότητας, δικαιοσύνης, αδελφοσύνης. Έναν κόσμο χωρίς εξουσιαστές. Έναν κόσμο, όπου ο ορίζοντας δεν θα κρύβεται από όγκους τσιμέντου κι όπου η γη θα συνεχίζει να προσφέρει τους καρπούς της απαλλαγμένη από τα δεσμά της ασφάλτου και τα απόβλητα του πολιτισμού.

Αρκεί να το θελήσουμε

Αθήνα, 22 Φεβρουαρίου 2011

Συσπείρωση Αναρχικών

Κείμενο που μοιράστηκε στην πορεία της 23ης Φλεβάρη

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΚΑΘΕ ΕΙΔΟΥΣ ΝΑΡΚΩΣΗ, ΕΞΑΡΤΗΣΗ και ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ...

Επειδή εξάρτηση και Ελευθερία είναι ΑΣΥΜΒΙΒΑΣΤΕΣ και ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΤΙΚΕΣ καταστάσεις

Επειδή το παραμύθι περί «ελεύθερης επιλογής» στο ντοπάρισμα δεν μπορεί να ΚΑΛΥΨΕΙ την ΑΠΟΜΟΝΩΣΗ, το ΦΟΒΟ,

την ΑΝΑΣΦΑΛΕΙΑ, την ΑΛΛΟΤΡΙΩΣΗ, την ΠΑΡΑΙΤΗΣΗ, την ΠΛΗΞΗ που έχουν επιβληθεί...

...γι αυτό δεν μπορεί να χτιστεί μια ανθρώπινη και ελεύθερη κοινωνία με μέσα που καταστρέφουν ανθρώπινες υπάρξεις και συμπορεύονται με τα σχέδια των κρατιστών

α).

Επί πλέον, όπως ειπώθηκε, θα έπρεπε να βρίσκονται τα κατάλληλα άτομα στις κατάλληλες θέσεις για να μπορέσει να διευκολυνθεί η διαδικασία. Μια διαδικασία που περιλαμβάνει το προχώρημα ενοποίησης της κυριαρχίας και μέσα από τον «μηχανισμό στήριξης», που με πρόσχημα την υποτιθέμενη κρίση να ισχυροποιηθούν οι εξουσιαστικοί και εκμεταλλευτικοί μηχανισμοί. Μια ισχυροποίηση που περνά μέσα από τη χειροτέρευση των συνθηκών δουλείας.

Η κρίση είναι προσχηματική. Μέσα από αυτήν εφαρμόζουν μέτρα που θα έκαναν κάποτε και τον πιο αδαή σκλάβο να ξεσηκωθεί. Τώρα μέσα από τη διαίρεση των ανθρώπων σε διάφορες κατηγορίες και στρέφοντας την μία ενάντια στην άλλη προσπαθούν να επιβάλλουν τις θελήσεις τους. Εγκαθιστούν συνθήκες εξαθλίωσης για τις επόμενες δεκαετίες. Καλλιεργούν τον τρόμο και την ανασφάλεια για να διαχωρίσουν τους ανθρώπους. Καταστρέφουν το μέλλον των ανθρώπων βυθίζοντας τα πάντα. Ξεπουλούν τη γη μαζί με τους σκλάβους. Ετοιμάζουν τουριστικά θέρετρα για να μεγαλώσουν την εξάρτηση των ανθρώπων ενώ την ίδια στιγμή οι απασχολούμενοι στην πρωτογενή παραγωγή (Γεωργία) μετά βίας πλησιάζουν το 8%. Οι εισαγωγές ειδών διατροφής και πρώτης ανάγκης δεν είναι παρά το άλλο πρόσωπο της σκλαβιάς, που την απλώνουν με τον καταμερισμό παραγωγής και εργασίας ανάμεσα στα διάφορα φέουδα της παγκοσμιοποιημένης κυριαρχίας που στήνουν εδώ και δύο δεκαετίες.

Έναν χώρο πλούσιο και ικανό να παράγει τα πάντα, τον ελλαδικό χώρο, τον μετατρέπουν σε μια άγονη περιοχή για να περνούν τον καιρό τους οι ματσό όπου γης και οι σφουγγοκωλάριοι τους.

Ανθρώπους περήφανους, που με την ανυποταξία και τις εξεγέρσεις τους συμβάλλουν στο να γίνουν πραγματικότητα τα οράματα και οι ελπίδες των ανθρώπων της Ευρώπης –και ακόμη πιο πέρα– για ουσιαστική ελευθερία, ισότητα, δικαιοσύνη, δημιουργικότητα και αδελφοσύνη ανάμεσα στους ανθρώπους, **προσπαθούν να τους μετατρέψουν σε ζήτουλες** που θα περιμένουν τα φράγκα των τουριστών και το έλεος των κάθε είδους αφεντάδων και εξουσιαστών.

Αυτό που γίνεται αυτή την περίοδο στον Ελλαδικό χώρο αποτελεί το μεγάλο πείραμα υποταγής στις νέες συνθήκες δουλείας. Η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ είναι το εφαλτήριο για να προχωρήσει το σχέδιο όχι μόνο στον ελλαδικό αλλά και στον ευρωπαϊκό χώρο.

Ας μην αφήσουμε τους εαυτούς μας να δεχτούν και να τους επιτρέψουν να πραγματοποιήσουν τα σχέδιά τους.

Μπορούμε να τα σταματήσουμε όλα μια και καλή.

Οι σκλάβοι δε χρωστούν σε κανέναν και τίποτα γιατί στην πραγματικότητα δεν έχουν τίποτα, αφού όλα αποδεικνύεται πως ανήκουν σ' αυτούς, που όποτε αποφασίσουν τα παίρνουν με τη βία των νόμων, των θεσμών και των μνημονίων.

Υπάρχει μήπως αντίρρηση;

Στο διάστημα που μας πέρασε χάθηκαν δυο καλές ευκαιρίες, στις 5 Μάη και στις 15 Δεκέμβρη. Αυτή τη φορά μπορούμε να μην αφήσουμε να περάσει αυτή η ευκαιρία ανεκμετάλλευτη. Να αγνοήσουμε τις αριστερές σειρήνες της υποταγής που διαδίδουν φήμες για να ανακόψουν το πάθος και την οργή των αν-

Αρκεί να το θελήσουμε

Αθήνα, 22 Φεβρουαρίου 2011

Συσπείρωση Αναρχικών

Κείμενο που μοιράστηκε στην πορεία της 23ης Φλεβάρη

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΟ ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ

ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ

Στις 18 Φλεβάρη οι κατοχικές δυνάμεις της ISAF βομβάρδισαν περιοχή με σπίτια στην περιφέρεια Γκάζι Αμπάντ της επαρχίας Κουνάρ. Πενήντα σπίτια με άμαχους χτυπήθηκαν μέσα στη νύχτα και δολοφονήθηκαν τουλάχιστον 70 άτομα. Οι οργανώσεις ανθρωπίνων δικαιωμάτων δεν αναφέρονται βέβαια σε παρόμοιες κρατικές δολοφονίες, αλλά τώρα που τους συμφέρει στρέφονται στη Λιβύη και την Αίγυπτο. Δεν έλειψαν και άλλες παρόμοιες δολοφονικές επιδρομές των κατοχικών το μήνα που πέρασε. Η αντίσταση σημείωσε πολλές επιτυχίες και αυτό το μήνα.

Έτσι, στις 26-1 γίνεται επίθεση με όλμους στο διεθνές αεροδρόμιο της Καμπούλ. Στις 27-1 ο Atta Muhammad, μαχητής του Ισλαμικού Εμιράτου, πραγματοποιεί επίθεση αυτοκτονίας με στόχο τους μισθοφόρους της Blackwater στην καρδιά της πρωτεύουσας. Πρώτα πυροβολεί μια ομάδα μισθοφόρων και μετά ανατινάζεται, με αποτέλεσμα να σκοτωθούν πολλοί απ' αυτούς.

Στις 29-1, ο μαχητής Hafiz Najibullah πραγματοποιεί επίθεση αυτοκτονίας με παγιδευμένο αυτοκίνητο με στόχο το όχημα του βοηθού κυβερνήτη της επαρχίας Κανταχάρ και σκοτώνει τον ίδιο και 3 συνοδούς του. Στις 30-1, έξι μισθοφόροι της ISAF, ανάμεσά τους 1 γυναίκα, πνίγονται στην προσπάθειά τους να διασχίσουν τον ποταμό Helmand. Στις 1-2, σκοτώνεται ο διευθυντής της εταιρίας ύδρευσης και ηλεκτρισμού στην πόλη Λασκαργκά της επαρχίας Χελμάντ την ώρα που πηγαίνει σπίτι του.

Στις 4-2, ο μαχητής Rahmatullah πραγματοποιεί επίθεση αυτοκτονίας με στόχο το διοικητή των μπάτσων Khan Muhammad. Πέφτει με παγιδευμένο όχημα στο σπίτι του σκοτώνοντας 8 φρουρούς του, ενώ η τύχη του ίδιου παραμένει άγνωστη.

Στις 7-2, ο μαχητής Abdul Haleem ανατινάζεται ανάμεσα σε αμερικανούς στρατιώτες που έχουν συγκεντρωθεί σε ένα τελωνειακό γραφείο της πόλης Κανταχάρ και σκοτώνει 14 από αυτούς και 2 μεταφραστές τους. Την ίδια μέρα στην επαρχία Σαριπόλ σκοτώνεται ο διοικητής των

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΟ ΙΡΑΚ

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΟ ΙΡΑΚ

ΙΡΑΚ

Στην ευρύτερη περιοχή της Βαγδάτης, από τις 30 Ιανουαρίου μέχρι τις 25 Φεβρουαρίου, πραγματοποιούνται τουλάχιστον επτά βομβιστικές επιθέσεις, από τις οποίες δύο εναντίον αμερικανικών κατοχικών δυνάμεων. Σκοτώνονται ένας συνταγματάρχης, αξιωματούχος του υπουργείου εσωτερικών, ένας ταξίαρχος του ιρακινού στρατού και δύο μπάτσοι, ενώ τραυματίζονται έντεκα μπάτσοι, δύο στρατιώτες και ένας σάχουα (πρώην αντάρτες που αποποιήθηκαν την αντίσταση, μεταπήδησαν στις τάξεις των κατοχικών δυνάμεων και μετά εντάχθηκαν στον ιρακινό στρατό).

Εξάλλου, δικαστικός, των δυνάμεων ασφαλείας του υπουργείου εσωτερικών, επιζεί απόπειρας εναντίον του, όταν βόμβα σκάει στο πέρασμα της αυτοκινητοπομπής του. Τραυματίζονται δύο από τους σωματοφύλακές του και καταστρέφονται αρκετά από τα οχήματα της πομπής.

Επίσης, το βραδάκι της Τετάρτης 16 Φεβρουαρίου, τουλάχιστον 10 βλήματα όλμου πλήττουν αμερικανικό στόχο, ανατολικά της πρωτεύουσας.

Ακόμη, σε τέσσερεις διαφορετικές επιθέσεις, εκτοξεύονται έξι πύραυλοι κατιούσα και τρία βλήματα όλμου εναντίον της λεγόμενης Πράσινης Ζώνης της πρωτεύουσας.

Τέλος, επτά μπάτσοι τραυματίζονται από πέτρες διαδηλωτών στην πλατεία Ταχρίρ την Παρασκευή 26 Φεβρουαρίου. Τραυματίζονται και δύο διαδηλωτές.

Στην επαρχία Νίνγια, από τις 2 έως και τις 25 Φεβρουαρίου, πραγματοποιούνται τουλάχιστον δύο επιθέσεις ανταρτών και εκρήγνυνται έξι βόμβες.

στη διαφθορά της κυβέρνησης. Τραυματίζονται τέσσερεις διαδηλωτές, από τους οποίους οι δύο πεθαίνουν την επόμενη μέρα.

Στην επαρχία Ντιγιάλα, έκρηξη βόμβας στις 15 Φεβρουαρίου βορειοδυτικά της Μπακούμπα, με στόχο περίπολο της ιρακινής αστυνομίας, σκοτώνει ένα μπάτσο και τραυματίζει έναν ακόμη. Άλλη βόμβα, έχει στόχο στρατιωτικό όχημα στις 24 Φεβρουαρίου, στο κέντρο της Μπακούμπα. Σκοτώνεται ο συνταγματάρχης Ταέρ Αμπντουλσατάρ, υποδιοικητής του μικτού κέντρου της πόλης.

Στην επαρχία Ανμπάρ, από τις 3 έως και τις 26 Φεβρουαρίου, πραγματοποιούνται τρεις βομβιστικές επιθέσεις σε περιπόλους του αμερικανικού κατοχικού στρατού και άλλη μια σε περίπολο του ιρακινού στρατού. Τραυματίζονται τρεις στρατιώτες.

Διαδηλώσεις πραγματοποιούνται στις 6 και στις 20 Φεβρουαρίου στο Ραμάντι, για καλύτερες συνθήκες ζωής και ενάντια στη διαφθορά, καθώς επίσης και στη Φαλλούτζα στις 15 και στις 25, όπου τραυματίζονται 16 διαδηλωτές, μετά από εισβολή σε κυβερνητικό κτίριο.

Επιβάλλεται πλήρης απαγόρευση κυκλοφορίας σε όλες τις πόλεις της επαρχίας το Σάββατο 26 Φεβρουαρίου για αποφυγή καταλήψεων κρατικών κτιρίων.

Στην επαρχία Γουαζίτ, στις 3 και στις 7 Φεβρουαρίου, πραγματοποιούνται αντίστοιχες βομβιστικές επιθέσεις σε κομβόι αμερικανικών στρατιωτικών οχημάτων.

Στις 16 Φεβρουαρίου πραγματοποιείται διαδήλωση

ΑΝ

Στις 18 Φλεβάρη οι κατοχικές δυνάμεις της ISAF βομβάρδισαν περιοχή με σπίτια στην περιφέρεια Γκάζι Αμπάντ της επαρχίας Κουνάρ. Πενήντα σπίτια με άμαχους χτυπήθηκαν μέσα στη νύχτα και δολοφονήθηκαν τουλάχιστον 70 άτομα. Οι οργανώσεις ανθρωπίνων δικαιωμάτων δεν αναφέρονται βέβαια σε παρόμοιες κρατικές δολοφονίες, αλλά τώρα που τους συμφέρει στρέφονται στη Λιβύη και την Αίγυπτο. Δεν έλειψαν και άλλες παρόμοιες δολοφονικές επιδρομές των κατοχικών το μήνα που πέρασε. Η αντίσταση σημείωσε πολλές επιτυχίες και αυτό το μήνα.

Έτσι, στις 26-1 γίνεται επίθεση με όλμους στο διεθνές αεροδρόμιο της Καμπούλ. Στις 27-1 ο Atta Muhammad, μαχητής του Ισλαμικού Εμιράτου, πραγματοποιεί επίθεση αυτοκτονίας με στόχο τους μισθοφόρους της Blackwater στην καρδιά της πρωτεύουσας. Πρώτα πυροβολεί μια ομάδα μισθοφόρων και μετά ανατινάζεται, με αποτέλεσμα να σκοτωθούν πολλοί απ' αυτούς.

Στις 29-1, ο μαχητής Hafiz Najibullah πραγματοποιεί επίθεση αυτοκτονίας με παγιδευμένο αυτοκίνητο με στόχο το όχημα του βοηθού κυβερνήτη της επαρχίας Κανταχάρ και σκοτώνει τον ίδιο και 3 συνοδούς του. Στις 30-1, έξι μισθοφόροι της ISAF, ανάμεσά τους 1 γυναίκα, πνίγονται στην προσπάθειά τους να διασχίσουν τον ποταμό Helmand. Στις 1-2, σκοτώνεται ο διευθυντής της εταιρίας ύδρευσης και ηλεκτρισμού στην πόλη Λασκαργκά της επαρχίας Χελμάντ την ώρα που πηγαίνει σπίτι του.

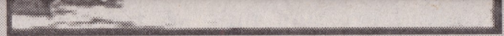
Στις 4-2, ο μαχητής Rahmatullah πραγματοποιεί επίθεση αυτοκτονίας με στόχο το διοικητή των μπάτσων Khan Muhammad. Πέφτει με παγιδευμένο όχημα στο σπίτι του σκοτώνοντας 8 φρουρούς του, ενώ η τύχη του ίδιου παραμένει άγνωστη.

Στις 7-2, ο μαχητής Abdul Haleem ανατινάζεται ανάμεσα σε αμερικανούς στρατιώτες που έχουν συγκεντρωθεί σε ένα τελωνειακό γραφείο της πόλης Κανταχάρ και σκοτώνει 14 από αυτούς και 2 μεταφραστές τους. Την ίδια μέρα στην επαρχία Σαριπόλ σκοτώνεται ο διοικητής των μπάτσων της περιφέρειας Σούζμα Κάλα.

Στις 10-2, ο μαχητής Abdul Haq ανατινάζεται και σκοτώνει τον κυβερνήτη της περιφέρειας Τσαρ Ντάρα στην επαρχία Κουντούζ, καθώς και 5 φύλακές του. Στις 12-2, πέντε μαχητές (οι Mullah Abdullah, Mullah Abbdul Qudoose, Sher Agha, Mullah Malang along και ο αρχηγός τους Mullah Sayed), φορώντας στολές μπάτσων, μπαίνουν στο αρχηγείο των μπάτσων της πόλης Κανταχάρ και πυροδοτούν 2 βόμβες μεγάλης ισχύος. Στην πολύωρη μάχη που ξεσπά σκοτώνονται οι 3 από τους 5 αντάρτες έχοντας καταφέρει μεγάλα πλήγματα στις τάξεις των μπάτσων και των κατοχικών.

Στις 14-2, ο μαχητής Zabihullah πραγματοποιεί επίθεση αυτοκτονίας στην καρδιά της Καμπούλ με στόχο τις δυνάμεις του στρατού, ανοίγοντας το δρόμο για άλλους 3 αντάρτες που συνεχίζουν την επίθεση. Στις 19-2, ομάδα 3 ανταρτών εισβάλλει σε υποκατάστημα της τράπεζας Kabul και ανοίγει πυρ εναντίον μεγάλου αριθμού μπάτσων και πρακτόρων της NDS που ήταν μέσα, προκαλώντας μεγάλες απώλειες. Στις 21-2, ο μαχητής Muhammad Dawood ανατινάζεται δίπλα σε ομάδα ατόμων που περιμένουν να καταταγούν στο στρατό. Τουλάχιστον 30 απ' αυτούς σκοτώνονται και δεκάδες τραυματίζονται.

Στις 24-2, σκοτώνονται 10 πράκτορες της NDS στην περιφέρεια Μπλαντάκ της Κανταχάρ, όταν μαχητής αυτοκτονίας οδηγεί παγιδευμένο αυτοκίνητο εναντίον τους.

Στην ευρύτερη περιοχή της Βαγδάτης, από τις 30 Ιανουαρίου μέχρι τις 25 Φεβρουαρίου, πραγματοποιούνται τουλάχιστον επτά βομβιστικές επιθέσεις, από τις οποίες δύο εναντίον αμερικανικών κατοχικών δυνάμεων. Σκοτώνονται ένας συνταγματάρχης, αξιωματούχος του υπουργείου εσωτερικών, ένας ταξίαρχος του ιρακινού στρατού και δύο μπάτσοι, ενώ τραυματίζονται έντεκα μπάτσοι, δύο στρατιώτες και ένας σάχουα (πρώην αντάρτες που αποποιήθηκαν την αντίσταση, μεταπήδησαν στις τάξεις των κατοχικών δυνάμεων και μετά εντάχθηκαν στον ιρακινό στρατό).

Εξάλλου, δικαστικός, των δυνάμεων ασφαλείας του υπουργείου εσωτερικών, επιζεί απόπειρας εναντίον του, όταν βόμβα σκάει στο πέρασμα της αυτοκινητοπομπής του. Τραυματίζονται δύο από τους σωματοφύλακές του και καταστρέφονται αρκετά από τα οχήματα της πομπής.

Επίσης, το βραδάκι της Τετάρτης 16 Φεβρουαρίου, τουλάχιστον 10 βλήματα όλμου πλήττουν αμερικανικό στόχο, ανατολικά της πρωτεύουσας.

Ακόμη, σε τέσσερεις διαφορετικές επιθέσεις, εκτοξεύονται έξι πύραυλοι κατιούσα και τρία βλήματα όλμου εναντίον της λεγόμενης Πράσινης Ζώνης της πρωτεύουσας.

Τέλος, επτά μπάτσοι τραυματίζονται από πέτρες διαδηλωτών στην πλατεία Ταχρίρ την Παρασκευή 26 Φεβρουαρίου. Τραυματίζονται και δύο διαδηλωτές.

Στην επαρχία Νίνγια, από τις 2 έως και τις 25 Φεβρουαρίου, πραγματοποιούνται τουλάχιστον δύο επιθέσεις ανταρτών και εκρήγνυνται έξι βόμβες. Σκοτώνονται ένας μπάτσος αξιωματικός, ένας υπολοχαγός της διεύθυνσης εθνικών υποθέσεων, καθώς και έξι ιρακινοί στρατιώτες, ενώ τραυματίζονται δύο μπάτσοι και πέντε ιρακινοί στρατιώτες.

Τέλος, διαδηλωτές καταλαμβάνουν και πυρπολούν το κτίριο του επαρχιακού συμβουλίου την Παρασκευή 25 Φεβρουαρίου. Από τις συγκρούσεις σκοτώνονται πέντε διαδηλωτές και τραυματίζονται άλλοι δεκαπέντε.

Στην πόλη Χαλάμπγια της επαρχίας Σουλεϊμανίγια, διοργανώνεται διαδήλωση την Τετάρτη 23 Φεβρουαρίου, ενάντια στη διαφθορά της κυβέρνησης και για καλύτερες συνθήκες ζωής, κατά τη διάρκεια της οποίας ξεσπούν συγκρούσεις και σκοτώνεται ένας μπάτσος.

Στο Κιρκούκ, έκρηξη βόμβας, το πρωί της Παρασκευής, τραυματίζει δύο μπάτσους και καταστρέφει το όχημα περιπόλου τους. Αργότερα την ίδια μέρα, διαδηλωτές πετούν πέτρες εναντίον των δυνάμεων καταστολής και τραυματίζουν τουλάχιστον

Στην επαρχία Ανμπάρ, από τις 3 έως και τις 26 Φεβρουαρίου, πραγματοποιούνται τρεις βομβιστικές επιθέσεις σε περιπόλους του αμερικανικού κατοχικού στρατού και άλλη μια σε περίπολο του ιρακινού στρατού. Τραυματίζονται τρεις στρατιώτες.

Διαδηλώσεις πραγματοποιούνται στις 6 και στις 20 Φεβρουαρίου στο Ραμάντι, για καλύτερες συνθήκες ζωής και ενάντια στη διαφθορά, καθώς επίσης και στη Φαλλούτζα στις 15 και στις 25, όπου τραυματίζονται 16 διαδηλωτές, μετά από εισβολή σε κυβερνητικό κτίριο.

Επιβάλλεται πλήρης απαγόρευση κυκλοφορίας σε όλες τις πόλεις της επαρχίας το Σάββατο 26 Φεβρουαρίου για αποφυγή καταλήψεων κρατικών κτιρίων.

Στην επαρχία Γουαζίτ, στις 3 και στις 7 Φεβρουαρίου, πραγματοποιούνται αντίστοιχες βομβιστικές επιθέσεις σε κομβόι αμερικανικών στρατιωτικών οχημάτων.

Στις 16 Φεβρουαρίου πραγματοποιείται διαδήλωση στην πρωτεύουσα Κουτ ενάντια στη διαφθορά. Τραυματίζονται πενήντα πέντε άτομα. Διαδήλωση πραγματοποιείται και στις 25 του μήνα.

Στην επαρχία Καρμπάλα, βόμβα σκάει, στις 16 Φεβρουαρίου, τη στιγμή που περίπολος των αμερικανών κατοχικών περνά κοντά από σημείο ελέγχου. Η περιοχή αποκλείεται από τις κατοχικές δυνάμεις.

Στην επαρχία Ντιγιανίγια, περισσότεροι από 4.000 διαδηλωτές συγκεντρώνονται έξω από το κτίριο του δημαρχείου της ομώνυμης πόλης και πρωτεύουσας της επαρχίας, ζητώντας καλύτερες συνθήκες ζωής και δουλειά. Τραυματίζονται τρεις διαδηλωτές από μικρής έκτασης επεισόδια.

Στην επαρχία Τι-Καρ, τέσσερεις ρουκέτες πλήττουν στις 10 Φεβρουαρίου την αμερικανική στρατιωτική βάση της πόλης Νασιρίγια.

Στην επαρχία Βασόρα, τριάντα εννέα μπάτσοι

Στις 29-1, ο μαχητής Hafiz Najibullah πραγματοποιεί επίθεση αυτοκτονίας με παγιδευμένο αυτοκίνητο με στόχο το όχημα του βοηθού κυβερνήτη της επαρχίας Κανταχάρ και σκοτώνει τον ίδιο και 3 συνοδούς του. Στις 30-1, έξι μισθοφόροι της ISAF, ανάμεσά τους 1 γυναίκα, πνίγονται στην προσπάθειά τους να διασχίσουν τον ποταμό Helmand. Στις 1-2, σκοτώνεται ο διευθυντής της εταιρίας ύδρευσης και ηλεκτρισμού στην πόλη Λασκαργκά της επαρχίας Χελμάντ την ώρα που πηγαίνει σπίτι του.

Στις 4-2, ο μαχητής Rahmatullah πραγματοποιεί επίθεση αυτοκτονίας με στόχο το διοικητή των μπάτσων Khan Muhammad. Πέφτει με παγιδευμένο όχημα στο σπίτι του σκοτώνοντας 8 φρουρούς του, ενώ η τύχη του ίδιου παραμένει άγνωστη.

Στις 7-2, ο μαχητής Abdul Haleem ανατινάζεται ανάμεσα σε αμερικανούς στρατιώτες που έχουν συγκεντρωθεί σε ένα τελωνειακό γραφείο της πόλης Κανταχάρ και σκοτώνει 14 από αυτούς και 2 μεταφραστές τους. Την ίδια μέρα στην επαρχία Σαριπόλ σκοτώνεται ο διοικητής των μπάτσων της περιφέρειας Σούζμα Κάλα.

Στις 10-2, ο μαχητής Abdul Haq ανατινάζεται και σκοτώνει τον κυβερνήτη της περιφέρειας Τσαρ Ντάρα στην επαρχία Κουντούζ, καθώς και 5 φύλακές του. Στις 12-2, πέντε μαχητές (οι Mullah Abdullah, Mullah Abbdul Qudoose, Sher Agha, Mullah Malang along και ο αρχηγός τους Mullah Sayed), φορώντας στολές μπάτσων, μπαίνουν στο αρχηγείο των μπάτσων της πόλης Κανταχάρ και πυροδοτούν 2 βόμβες μεγάλης ισχύος. Στην πολύωρη μάχη που ξεσπά σκοτώνονται οι 3 από τους 5 αντάρτες έχοντας καταφέρει μεγάλα πλήγματα στις τάξεις των μπάτσων και των κατοχικών.

Στις 14-2, ο μαχητής Zabihullah πραγματοποιεί επίθεση αυτοκτονίας στην καρδιά της Καμπούλ με στόχο τις δυνάμεις του στρατού, ανοίγοντας το δρόμο για άλλους 3 αντάρτες που συνεχίζουν την επίθεση. Στις 19-2, ομάδα 3 ανταρτών εισβάλλει σε υποκατάστημα της τράπεζας Kabul και ανοίγει πυρ εναντίον μεγάλου αριθμού μπάτσων και πρακτόρων της NDS που ήταν μέσα, προκαλώντας μεγάλες απώλειες. Στις 21-2, ο μαχητής Muhammad Dawood ανατινάζεται δίπλα σε ομάδα ατόμων που περιμένουν να καταταγούν στο στρατό. Τουλάχιστον 30 απ' αυτούς σκοτώνονται και δεκάδες τραυματίζονται.

Στις 24-2, σκοτώνονται 10 πράκτορες της NDS στην περιφέρεια Μπλαντάκ της Κανταχάρ, όταν μαχητής αυτοκτονίας οδηγεί παγιδευμένο αυτοκίνητο εναντίον τους.

Στις 3-2, πεθαίνει στα κολαστήρια του Γκουαντανάμο ο Malim Awwal Gul, γνωστός αντάρτης από την εποχή του πολέμου με τη Σοβιετική Ένωση. Χιλιάδες άτομα παρακολουθούν την κηδεία του στην πόλη Τζαλαλαμπάντ στις 8-2.

Από τις 26-1 ως τις 26-2, σε τουλάχιστον 279 επιχειρήσεις των ανταρτών στις επαρχίες: **Badakhshan, Baghlan, Balkh, Farah, Faryab, Ghazni, Helmand, Herat, Jaozjan, Kabul, Kandahar, Kapisa, Khost, Kunar, Kunduz, Laghman, Logar, Nangarhar, Paktia, Parwan, Saripol, Takhar, Uruzgan, Wardak**, σκοτώνονται 266 αφγανοί στρατιώτες, 76 άλλοι ΝΑΤΟικοί, 21 γάλλοι, 2 ρουμάνοι, 5 ιταλοί, 96 μπάτσοι, 13 πράκτορες της NDS, 9 καναδοί και 321 αμερικανοί και σκοτώνονται/τραυματίζονται οι επιβαίνοντες 110 ΝΑΤΟικών αρμάτων. Επίσης, καταρρίπτονται 3 ΝΑΤΟικά ελικόπτερα και 1 μη επανδρωμένο κατασκοπευτικό (drone) αεροσκάφος της ISAF. Επίσης, δεκάδες μπάτσοι παραδίδονται στους αντάρτες στην επαρχία Badghis.

ρίου, τουλάχιστον 10 βλήματα όλμου πλήττουν αμερικανικό στόχο, ανατολικά της πρωτεύουσας.

Ακόμη, σε τέσσερεις διαφορετικές επιθέσεις, εκτοξεύονται έξι πύραυλοι κατιούσα και τρία βλήματα όλμου εναντίον της λεγόμενης Πράσινης Ζώνης της πρωτεύουσας.

Τέλος, επτά μπάτσοι τραυματίζονται από πέτρες διαδηλωτών στην πλατεία Ταχρίρ την Παρασκευή 26 Φεβρουαρίου. Τραυματίζονται και δύο διαδηλωτές.

Στην επαρχία Νίνγια, από τις 2 έως και τις 25 Φεβρουαρίου, πραγματοποιούνται τουλάχιστον δύο επιθέσεις ανταρτών και εκρήγνυνται έξι βόμβες. Σκοτώνονται ένας μπάτσος αξιωματικός, ένας υπολοχαγός της διεύθυνσης εθνικών υποθέσεων, καθώς και έξι ιρακινοί στρατιώτες, ενώ τραυματίζονται δύο μπάτσοι και πέντε ιρακινοί στρατιώτες.

Τέλος, διαδηλωτές καταλαμβάνουν και πυρπολούν το κτίριο του επαρχιακού συμβουλίου την Παρασκευή 25 Φεβρουαρίου. Από τις συγκρούσεις σκοτώνονται πέντε διαδηλωτές και τραυματίζονται άλλοι δεκαπέντε.

Στην πόλη Χαλάμπγια της επαρχίας Σουλεϊμανίγια, διοργανώνεται διαδήλωση την Τετάρτη 23 Φεβρουαρίου, ενάντια στη διαφθορά της κυβέρνησης και για καλύτερες συνθήκες ζωής, κατά τη διάρκεια της οποίας ξεσπούν συγκρούσεις και σκοτώνεται ένας μπάτσος.

Στο Κιρκούκ, έκρηξη βόμβας, το πρωί της Παρασκευής, τραυματίζει δύο μπάτσους και καταστρέφει το όχημα περιπόλου τους. Αργότερα την ίδια μέρα, διαδηλωτές πετούν πέτρες εναντίον των δυνάμεων καταστολής και τραυματίζουν τουλάχιστον είκοσι τρεις μπάτσους.

Στην επαρχία Σαλαχουντίν, αντάρτες τοποθετούν μαγνητική βόμβα στο αυτοκίνητο του συνταγματάρχη Αλί Σαλέχ της υπηρεσίας πληροφοριών στην ταξιαρχία 14, την Παρασκευή 4 Φεβρουαρίου, χωρίς, όμως, να τον τραυματίσουν.

Εξάλλου, την Παρασκευή 25 Φεβρουαρίου, διαδηλωτές προσπαθούν να καταλάβουν το κτίριο του τοπικού συμβουλίου στην πόλη Τουζ Κουρμάτο, ανατολικά του Τικρίτ, και συγκρούονται με τις δυνάμεις καταστολής. Τραυματίζονται πέντε διαδηλωτές.

Άλλη διαδήλωση πραγματοποιείται την ίδια μέρα στην πρωτεύουσα της επαρχίας, Τικρίτ, ενάντια

Επιβάλλεται πλήρης απαγόρευση κυκλοφορίας σε όλες τις πόλεις της επαρχίας το Σάββατο 26 Φεβρουαρίου για αποφυγή καταλήψεων κρατικών κτιρίων.

Στην επαρχία Γουαζίτ, στις 3 και στις 7 Φεβρουαρίου, πραγματοποιούνται αντίστοιχες βομβιστικές επιθέσεις σε κομβόι αμερικανικών στρατιωτικών οχημάτων.

Στις 16 Φεβρουαρίου πραγματοποιείται διαδήλωση στην πρωτεύουσα Κουτ ενάντια στη διαφθορά. Τραυματίζονται πενήντα πέντε άτομα. Διαδήλωση πραγματοποιείται και στις 25 του μήνα.

Στην επαρχία Καρμπάλα, βόμβα σκάει, στις 16 Φεβρουαρίου, τη στιγμή που περίπολος των αμερικανών κατοχικών περνά κοντά από σημείο ελέγχου. Η περιοχή αποκλείεται από τις κατοχικές δυνάμεις.

Στην επαρχία Ντιγιανίγια, περισσότεροι από 4.000 διαδηλωτές συγκεντρώνονται έξω από το κτίριο του δημαρχείου της ομώνυμης πόλης και πρωτεύουσας της επαρχίας, ζητώντας καλύτερες συνθήκες ζωής και δουλειά. Τραυματίζονται τρεις διαδηλωτές από μικρής έκτασης επεισόδια.

Στην επαρχία Τι-Καρ, τέσσερεις ρουκέτες πλήττουν στις 10 Φεβρουαρίου την αμερικανική στρατιωτική βάση της πόλης Νασιρίγια.

Στην επαρχία Βασόρα, τριάντα εννέα μπάτσοι τραυματίζονται κατά τη διάρκεια διαδήλωσης την Παρασκευή 25 Φεβρουαρίου. Επιβάλλεται απαγόρευση της κυκλοφορίας από το μεσημέρι μέχρι το πρωί της επόμενης μέρας.

Ο ΡΟΛΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΚΑΤΑ ΤΗΝ «ΤΟΥΡΚΟΚΡΑΤΙΑ»

Χωρίς να μπορούμε σε ένα άρθρο να αναλύσουμε πλήρως το ρόλο της ορθόδοξης εκκλησίας και του πατριαρχείου της Κωνσταντινουπόλεως (Ισταμπούλ) κατά την προεπαναστατική περίοδο στον ελλαδικό χώρο, αξίζει να αναφέρουμε πώς έβλεπαν οι ζώντες την περίοδο εκείνη κάτοικοι του ελλαδικού χώρου το ρόλο της που αναμφισβήτητα αποδεικνύει το μίσος της για την ελευθερία.

Δεν είναι τυχαίο που ο Ανώνυμος στην Ελληνική Νομαρχία αναφέρεται στον κλήρο και την εκκλησία στο τέταρτο βιβλίο του με τίτλο «Οι Συνεργοί της Τυραννίας». Δε διστάζει, όταν αναφέρεται περί τυραννίας, «...***μία ανεξάρτητος και απολελυμένη αρχή ενός προς τους άλλους***», να μην συμπεριλάβει απλά τους Οθωμανούς αλλά και την εκκλησία, λέγοντας «...***δια μέσου της θρησκείας και των νόμων, εκτελούσι τα όσα η κακία τους τούς διδάσκει***..».

Είναι φανερό ότι την εποχή εκείνη ο πληθυσμος του ελλαδικού χωρου δεν διακρίνει την εκκλησία σαν φορέα απελευθέρωσης αλλά αντίθετα σαν το «χέρι» του σουλτάνου στο ρωμαίικο πληθυσμό. Και συνεχίζει να αναφέρεται στη «...***μιαρά Σύνοδο της Κωνσταντινουπόλεως***...» λέγοντας ότι «***Εσύ, τους πτωχούς δεν καταδέχεσαι ούτε καν να τους ιδής, ουχί δε να τους βοηθήσεις. Η λύσσα σου διά τα χρήματα είναι απερίγραπτος***», περιγράφοντας πλήρως το θεσμικό της ρόλο στη διατήρηση της κυριαρχίας των Οθωμανών στη βαλκανική χερσόνησο. Σε καμιά περίπτωση αναφορά δεν γίνεται μόνο για το πατριαρχείο, αλλά συνεχίζει να κατακρίνει το σύνολο του κλήρου λέγοντας «***ο νυν ελληνικός κλήρος, δια***

άπληστο που χρειαζόταν τρόπους εξασφάλισης περισσοτέρων εσόδων. Το κλειδί για αυτό ήταν η διατήρηση της αμάθειας και της μη πνευματικής καλλιέργειας του πληθυσμού. «***Η αμάθεια του λαού ακόνισεν τόσον τα αρχιερατικά σπαθιά, οπού κανείς δεν τους αντιστέκεται***». Έτσι αυτοί, οι παπάδες, με διαρκείς κατάρες σκέφτηκαν να εφαρμόσουν την «...***πλέον διαβολική διάθεσιν φοβερωτέρας βέβαια δεν ήθελεν ημπορέσει να εφεύρη, το οποίον ονομάζουσιν αφορισμόν***...». Αφορίζοντας λοιπόν, φτωχούς και πλούσιους, «πόνταραν» στην ουσία στη τιμή της συγχώρεσης αργότερα. Ο αφορισμός είναι το πρώτο εργαλείο επιβολής της κυριαρχίας τους, αλλά ακόμη πιο επικερδείς είναι οι αγιασμοί και τα μνημόσυνα «***υποχρεώνουν όλους τους πολίτας, να τους δεχθώσιν εις τα οσπίτιά των, δια να τους ψάλωσι τον αγιασμόν, και ούτως λαμβάνουσι την πλη-***

σος να αποκαλούν Αμαρτωλούς και Κλέφτες τα εξαθλιωμένα κομμάτια του πληθυσμού που ένοπλα εναντιώνονται στις ληστρικές τους επιδρομές. Και δεν διστάζουν να κάνουν και νέους «ιερείς», επί αμοιβή σε κάθε χωριό που καταδυναστεύουν.

Δεν είναι μόνο αυτοί, όμως. Όπου υπάρχει, βέβαια, μάσα, αναπτύσσονται και τα παράσιτα οι πνευματικοί «***οι οποίοι στέλλονται από τα μοναστήρια –δι' ων κατωτέρω ρηθήσεται– με κάποιας πανταχούσας***». Οι πανταχούσες ήταν κάποιες παρακαλεστικές επιστολές των μοναστηριών, πρακτικά άδειες για κλοπή σε κάθε πόλη και χωριό. Αυτοί οι λαοκλέφτες στη συνέχεια επέστρεφαν στα μετόχια (αυτή είναι η χρήση τους) των μοναστηριών για να καταμετρήσουν τα κλοπιμαία.

Σε καμία περιπτωση, η γνώμη των απλών ανθρώπων, εννοώ χωρίς αξιώματα και υλικό πλούτο, για την εκκλησία

κλόνιζε το θεοκρατικό μόρφωμα του εξουσιασμού της.

Εκείνη την εποχή, υπάρχει μια έντονη εκδοτική δραστηριότητα στις ελληνικές παροικίες με μεγαλύτερη αυτή στη Βιέννη. Η ομάδα του Ρήγα Φεραίου εξέδιδε στη Βιέννη την εφημερίδα «Εφημερίς», που θεωρείται και η πρώτη ελληνική εφημερίδα, περιέχοντας απελευθερωτική προπαγάνδα καθώς και ειδήσεις, διεθνείς και τοπικές (Βαλκάνια). Αυτό δε πέρασε απαρατήρητο από το πατριαρχείο που ξεκίνησε ένα κυνηγητό προς την ομάδα του Ρήγα, σε συνεργασία πάντα με τις αυστριακές αρχές, που κάθε άλλο πάρα θετική έβλεπαν την ιδέα δημιουργίας ενός ελληνικού κρατιδίου. Αυτό κατέληξε στη σύλληψη, το βασανισμό και τελικά στη δολοφονία όλων των μελών της ομάδας του Ρήγα.

Η εκδικητικότητα του πατριαρχείου, όμως, φαίνεται και στο «ανάθεμα» που εξαπέλυσε στο Ρήγα ένα χρόνο μετά (!!) τη δολοφονία του.

Αφού η η εκκλησία επιδόθηκε σε καύσεις βιβλίων και συγγραμμάτων το επόμενο διάστημα, επίσημη πρακτική της ορθόδοξης εκκλησίας από τα πρώτα χρόνια ύπαρξής της και φυσικά συνεχίστηκε για πολλούς αιώνες, όντας μέσα σε πανικό, άρχισε να αφορίζει τους άπαντες πολέμιους του οθωμανικού κράτους και της εξουσίας της. Αφόρισε τους Σουλιώτες που ήταν σε πόλεμο με το Αλή Πασά και τους Αρματωλούς που απειλούσαν τα συμφέροντα των κοτζαμπάσηδων.

Το πατριαρχείο με μια «Απανταχούσα» προσπάθησε αργότερα, σε ένα κατά τα άλλα αντιφατικό κείμενο, να συγκεντρώσει όλες τις εκδοτικές προσπάθειες στη Κωνσταντινούπολη με σκοπό

Ο ΡΟΛΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΚΑΤΑ ΤΗΝ «ΤΟΥΡΚΟΚΡΑΤΙΑ»

της για την ελευθερία.

Δεν είναι τυχαίο που ο Ανώνυμος στην Ελληνική Νομαρχία αναφέρεται στον κλήρο και την εκκλησία στο τέταρτο βιβλίο του με τίτλο «Οι Συνεργοί της Τυραννίας». Δε διστάζει, όταν αναφέρεται περί τυραννίας, «...***μία ανεξάρτητος και απολελυμένη αρχή ενός προς τους άλλους***», να μην συμπεριλάβει απλά τους Οθωμανούς αλλά και την εκκλησία, λέγοντας «...***δια μέσου της θρησκείας και των νόμων, εκτελούσι τα όσα η κακία τους τούς διδάσκει***..».

Είναι φανερό ότι την εποχή εκείνη ο πληθυσμος του ελλαδικού χωρου δεν διακρίνει την εκκλησία σαν φορέα απελευθέρωσης αλλά αντίθετα σαν το «χέρι» του σουλτάνου στο ρωμαίικο πληθυσμό. Και συνεχίζει να αναφέρεται στη «...***μιαρά Σύνοδο της Κωνσταντινουπόλεως***...» λέγοντας ότι «***Εσύ, τους πτωχούς δεν καταδέχεσι ούτε καν να τους ιδής, ουχί δε να τους βοηθήσεις. Η λύσσα σου διά τα χρήματα είναι απερίγραπτος***», περιγράφοντας πλήρως το θεσμικό της ρόλο στη διατήρηση της κυριαρχίας των Οθωμανών στη βαλκανική χερσόνησο. Σε καμιά περίπτωση αναφορά δεν γίνεται μόνο για το πατριαρχείο, αλλά συνεχίζει να κατακρίνει το σύνολο του κλήρου λέγοντας «***ο νυν ελληνικός κλήρος, δια βάσιν του συστήματός του και δια γενικόν όργανον της διαγωγής του έχει μόνον τον χρυσόν***...» αποκαλύπτοντας έτσι τον κυριότερο λόγο ύπαρξης του θρησκευτικού μηχανισμού καταστολής και υποδούλωσης. Καταστολής, με την απειλή του «αφορισμού» που σε άτομα με περιορισμένη πνευματική μόρφωση ισοδυναμεί με το ψεύδος της μεταθανάτιας ζωής στη κόλαση και υποδούλωσης, λόγω του ελέγχου μέσω φορολογίας και εισφορών του βιοτικού επίπεδου των ανθρώπων.

Το πατριαρχικό αξίωμα, το αγόραζε η Σύνοδος από τον Οθωμανό αντιβασιλέα έναντι ενός μεγάλου χρηματικού

διάθεσιν φοβερωτέρας βέβαια δεν ήθελεν ημπορέσει να εφεύρη, το οποίον ονομάζουσιν αφορισμόν...». Αφορίζοντας λοιπόν, φτωχούς και πλούσιους, «πόνταραν» στην ουσία στη τιμή της συγχώρεσης αργότερα. Ο αφορισμός είναι το πρώτο εργαλείο επιβολής της κυριαρχίας τους, αλλά ακόμη πιο επικερδείς είναι οι αγιασμοί και τα μνημόσυνα «***υποχρεώνουν όλους τους πολίτας, να τους δεχθώσιν εις τα οσπίτιά των, δια να τους ψάλωσι τον αγιασμόν, και ούτως λαμβάνουσι την πληρωμήν από πενήντα εως δέκα γρόσια το ολιγότερον***». Και ικανοποιούν την αχόρταγη λύσσα τους για χρήμα ακόμα και από κληρονομιές και χαρίσματα. Οι δε κληρονομιές είναι υποχρεωτικές, αφού «***Όταν απεθάνη κανένας πολίτης και το ακούση ο αρχιερεύς, είναι δια αυτόν μία ανεκδιήγητος χαρά, επειδή, δια να ημπορέσουν να τον θάψουν, πρέπει, αφού πληρώσουν τον οθωμανόν τύραννον, να πληρώσουν και τον αρχιερέα. Η ποσότης όμως είναι αόριστος, πότε δέκα χιλιάδας γρόσια, πότε πέντε, και το ολιγότερον χίλια***» αλλά και τα χαρίσματα, που μόνο χαρίσματα δεν είναι, αφού είναι στην ουσία υπο-

οποίοι στέλλονται από τα μοναστήρια –δι' ων κατωτέρω ρηθήσεται– με κάποιας πανταχούσας» . Οι πανταχούσες ήταν κάποιες παρακαλεστικές επιστολές των μοναστηριών, πρακτικά άδειες για κλοπή σε κάθε πόλη και χωριό. Αυτοί οι λαοκλέφτες στη συνέχεια επέστρεφαν στα μετόχια (αυτή είναι η χρήση τους) των μοναστηριών για να καταμετρήσουν τα κλοπιμαία.

Σε καμία περιπτωση, η γνώμη των απλών ανθρώπων, εννοώ χωρίς αξιώματα και υλικό πλούτο, για την εκκλησία δεν ηταν καλή. Ήξεραν ότι είναι οι δυνάστες τους και όχι ο φορέας απελευθέρωσής τους και ποσο μαλλον η θρησκεία το μέσο προς την ελευθερία .. «***το σημερινόν ελληνικόν ιερατείον εμποδίζει και κρύπτει την οδόν της ελευθερώσεως των ελλήνων, και αύτη εστίν η πρώτη και μεγαλειτέρα αιτία, οπού μέχρι της σήμερον ευρισκόμεθα υπό της οθωμανικής τυραννίας.***»

Το θράσος και η απληστία όλου του μηχανισμού της ορθόδοξης εκκλησίας και το «μαγαζάκι γωνία», που είναι γι' αυτήν η θρησκεία, ήταν γνωστό σε όλους τους πνευματικά καλλιεργημένους ανθρώπους της εποχής. Οι πνευματικά

σεις, διεθνείς και τοπικές (Βαλκάνια). Αυτό δε πέρασε απαρατήρητο από το πατριαρχείο που ξεκίνησε ένα κυνηγητό προς την ομάδα του Ρήγα, σε συνεργασία πάντα με τις αυστριακές αρχές, που κάθε άλλο πάρα θετική έβλεπαν την ιδέα δημιουργίας ενός ελληνικού κρατιδίου. Αυτό κατέληξε στη σύλληψη, το βασανισμό και τελικά στη δολοφονία όλων των μελών της ομάδας του Ρήγα.

Η εκδικητικότητα του πατριαρχείου, όμως, φαίνεται και στο «ανάθεμα» που εξαπέλυσε στο Ρήγα ένα χρόνο μετά (!!) τη δολοφονία του.

Αφού η η εκκλησία επιδόθηκε σε καύσεις βιβλίων και συγγραμμάτων το επόμενο διάστημα, επίσημη πρακτική της ορθόδοξης εκκλησίας από τα πρώτα χρόνια ύπαρξής της και φυσικά συνεχίστηκε για πολλούς αιώνες, όντας μέσα σε πανικό, άρχισε να αφορίζει τους άπαντες πολέμιους του οθωμανικού κράτους και της εξουσίας της. Αφόρισε τους Σουλιώτες που ήταν σε πόλεμο με το Αλή Πασά και τους Αρματωλούς που απειλούσαν τα συμφέροντα των κοτζαμπάσηδων.

Το πατριαρχείο με μια «Απανταχούσα» προσπάθησε αργότερα, σε ένα κατά τα άλλα αντιφατικό κείμενο, να συγκεντρώσει όλες τις εκδοτικές προσπάθειες στη Κωνσταντινούπολη με σκοπό όχι φυσικά το καλύτερο συντονισμό τους, αλλά τον έλεγχό τους.

Επανερχόμενοι στο πως αντιλαμβάνονταν οι ραγιάδες τον αντιαπελευθερωτικό ρόλο του πατριαρχείου, που μαζί με τους βάρβαρους προεστούς, διακηρύττουν «***Πού να εύρωμεν ένα άλλον βασιλέα τόσον εύσπλαγχνον, και τόσον καλόν; Τί είναι αυτή η ελευθερία; Η ελευθερία ούτε εστάθη, ούτε θέλει σταθή. Πού να χύσωμεν τόσον αίμα!***» ***είναι «ανάξιοι εις το να ωφελήσουν την πατρίδα, και πόσον επιτήδειοι εις το να την ζημιώσουν;»***

Είναι εμφανές ποιος ήταν ο πραγματικός τύραννος τα «400 χρόνια» σκλα-

«ΤΟΥΡΚΟΚΡΑΤΙΑ»

νεχίζει να αναφέρεται στη «*...μιαρά Σύνοδο της Κωνσταντινουπόλεως...*» λέγοντας ότι «*Εσύ, τους πτωχούς δεν καταδέχεσι ούτε καν να τους ιδής, ουχί δε να τους βοηθήσεις. Η λύσσα σου διά τα χρήματα είναι απερίγραπτος*», περιγράφοντας πλήρως το θεσμικό της ρόλο στη διατήρηση της κυριαρχίας των Οθωμανών στη βαλκανική χερσόνησο. Σε καμιά περίπτωση αναφορά δεν γίνεται μόνο για το πατριαρχείο, αλλά συνεχίζει να κατακρίνει το σύνολο του κλήρου λέγοντας «*ο νυν ελληνικός κλήρος, δια βάσιν του συστήματός του και δια γενικόν όργανον της διαγωγής του έχει μόνον τον χρυσόν...*» αποκαλύπτοντας έτσι τον κυριότερο λόγο ύπαρξης του θρησκευτικού μηχανισμού καταστολής και υποδούλωσης. Καταστολής, με την απειλή του «αφορισμού» που σε άτομα με περιορισμένη πνευματική μόρφωση ισοδυναμεί με το ψεύδος της μεταθανάτιας ζωής στη κόλαση και υποδούλωσης, λόγω του ελέγχου μέσω φορολογίας και εισφορών του βιοτικού επίπεδου των ανθρώπων.

Το πατριαρχικό αξίωμα, το αγόραζε η Σύνοδος από τον Οθωμανό αντιβασιλέα έναντι ενός μεγάλου χρηματικού ποσού. Μετά το πουλούσε σε κάποιον, κερδίζοντας τη διαφορά, και τον αποκαλούσε πατριάρχη. Ο πατριάρχης για να βγάλει τα χρήματα του πίσω, πουλούσε τις επαρχίες , δηλαδή τις αρχιεπισκοπές σε όποιον έδινε περισσότερα. Οι αρχιεπίσκοποι με τη σειρά τους πουλούσαν τις επισκοπές σε επισκόπους και αυτοί στη συνέχεια «*...γυμνώνουσι τον λαόν, δια να εβγάλωσι τα όσα εξώδευσαν*». Οι αρχιεπίσκοποι με τα χρήματα που απομυζούσαν από τους χριστιανούς πλήρωναν τους Οθωμανούς διοικητές εξαγοράζοντας έτσι «*...την άδειαν να κλέψωσιν όσα ημπορούσι*».

Αυτό το σύστημα, όμως, λειτουργίας ήταν (και είναι) τόσο διεφθαρμένο και είναι το πρώτο εργαλείο επιβολής της κυριαρχίας τους, αλλά ακόμη πιο επικερδείς είναι οι αγιασμοί και τα μνημόσυνα «*υποχρεώνουν όλους τους πολίτας, να τους δεχθώσιν εις τα οσπίτιά των, δια να τους ψάλωσι τον αγιασμόν, και ούτως λαμβάνουσι την πληρωμήν από πενήντα εως δέκα γρόσια το ολιγότερον*». Και ικανοποιούν την αχόρταγη λύσσα τους για χρήμα ακόμα και από κληρονομιές και χαρίσματα. Οι δε κληρονομιές είναι υποχρεωτικές, αφού «*Όταν απεθάνη κανένας πολίτης και το ακούση ο αρχιερεύς, είναι δια αυτόν μία ανεκδιήγητος χαρά, επειδή, δια να ημπορέσουν να τον θάψουν, πρέπει, αφού πληρώσουν τον οθωμανόν τύραννον, να πληρώσουν και τον αρχιερέα. Η ποσότης όμως είναι αόριστος, πότε δέκα χιλιάδας γρόσια, πότε πέντε, και το ολιγότερον χίλια*» αλλά και τα χαρίσματα, που μόνο χαρίσματα δεν είναι, αφού είναι στην ουσία υποχρεωτικά (βίαια). «*Όταν πάλιν ο πολίτης μισεύη από την πατρίδα του, πρέπει να δώση ένα χάρισμα του αρχιερέως. Όταν επιστρέφη, πάλιν του χαρίζει.*».

Περισσότερο απεχθέστατος αναφέρεται να είναι και ο τρόπος συλλογής χρημάτων, «ξαφρίσματος» στην καθομιλουμένη, περιφερόμενοι στα χωριά αρπάζοντας ό,τι βρουν «*αρπάζουσι εν φόρεμα, τίνος εν εργαλείον της γεωργικής, τίνος εν στολίδι της γυναικός του, και φθάνουσι να τους παίρνουσιν έως και τα δοχεία των φαγητών. Από άλλους πάλιν λαμβάνουσι τόσα κιλά σιτάρι ή τόσον κρασί.*» Περιφέρονται οι αμαρτωλοί και κλέφτες εξαθλιώνοντας τους χωρικούς και ‘εχουν το θράτοί οι λαοκλέφτες στη συνέχεια επέστρεφαν στα μετόχια (αυτή είναι η χρήση τους) των μοναστηριών για να καταμετρήσουν τα κλοπιμαία.

Σε καμία περιπτωση, η γνώμη των απλών ανθρώπων, εννοώ χωρίς αξιώματα και υλικό πλούτο, για την εκκλησία δεν ηταν καλή. Ήξεραν ότι είναι οι δυνάστες τους και όχι ο φορέας απελευθέρωσής τους και ποσο μαλλον η θρησκεία το μέσο προς την ελευθερία .. «*το σημερινόν ελληνικόν ιερατείον εμποδίζει και κρύπτει την οδόν της ελευθερώσεως των ελλήνων, και αύτη εστίν η πρώτη και μεγαλειτέρα αιτία, οπού μέχρι της σήμερον ευρισκόμεθα υπό της οθωμανικής τυραννίας.*»

Το θράσος και η απληστία όλου του μηχανισμού της ορθόδοξης εκκλησίας και το «μαγαζάκι γωνία», που είναι γι’ αυτήν η θρησκεία, ήταν γνωστό σε όλους τους πνευματικά καλλιεργημένους ανθρώπους της εποχής. Οι πνευματικά καλλιεργημένοι έχουν κυρίως σπουδάσει σε ευρωπαϊκές πόλεις και είναι επηρεασμένοι από τον γαλλικό διαφωτισμό. Ήδη στη Γαλλία έχει εφαρμοστεί η κατάργηση των προνομίων της καθολικής εκκλησίας και αυτό είναι κάτι που έχει τρομάξει την ανατολική εκκλησία (ορθόδοξη). Έτσι, στα τέλη του 18ου αιώνα έχει αρχίσει από το πατριαρχείο η συστηματική δίωξη όλων των εκδόσεων, επηρεασμένων από τις ιδέες των εκφραστών του γαλλικού διαφωτισμού, με σκοπό την διατήρηση της πνευματικής ύπνωσης, που είχαν επιφέρει στο πληθυσμό μετά από 1.500 χρόνια θρησκευτικού σκοταδισμού. Στόχος του δεν ήταν τα θρησκευτικού περιεχόμενου μόνο βιβλία, αλλά οτιδήποτε μπορεί να

συνεχίστηκε για πολλούς αιώνες, όντας μέσα σε πανικό, άρχισε να αφορίζει τους άπαντες πολέμιους του οθωμανικού κράτους και της εξουσίας της. Αφόρισε τους Σουλιώτες που ήταν σε πόλεμο με το Αλή Πασά και τους Αρματωλούς που απειλούσαν τα συμφέροντα των κοτζαμπάσηδων.

Το πατριαρχείο με μια «Απανταχούσα» προσπάθησε αργότερα, σε ένα κατά τα άλλα αντιφατικό κείμενο, να συγκεντρώσει όλες τις εκδοτικές προσπάθειες στη Κωνσταντινούπολη με σκοπό όχι φυσικά το καλύτερο συντονισμό τους, αλλά τον έλεγχό τους.

Επανερχόμενοι στο πως αντιλαμβάνονταν οι ραγιάδες τον αντιαπελευθερωτικό ρόλο του πατριαρχείου, που μαζί με τους βάρβαρους προεστούς, διακηρύττουν «*Πού να εύρωμεν ένα άλλον βασιλέα τόσον εύσπλαγχνον, και τόσον καλόν; Τί είναι αυτή η ελευθερία; Η ελευθερία ούτε εστάθη, ούτε θέλει σταθή. Πού να χύσωμεν τόσον αίμα!*» είναι «*ανάξιοι εις το να ωφελήσουν την πατρίδα, και πόσον επιτήδειοι εις το να την ζημιώσουν;*»

Είναι εμφανές ποιος ήταν ο πραγματικός τύραννος τα «400 χρόνια» σκλαβιάς άσχετα αν δεν ήταν και ο κατακτητής, που στη πραγματικότητα είναι πολλά περισσότερα μέσα στον θρησκευτικό μεσαίωνα. Η επίδραση αυτού του μισάνθρωπου σχηματισμού είναι παρούσα και τώρα στο νεοελληνικό (ρωμαίικο) κράτος και να συνεχίζει με τις ίδιες μεθόδους να επιβάλλει τους κανόνες της και να υπερασπίζεται τα συμφέροντα της.

Δεν ξέρω αν ο Κολοκοτρώνης έτρωγε «μπακαλιάρο σκορδαλιά» σίγουρα, όμως, δε φανταζόταν ότι ο «δοσίλογος» της εποχής του θα γινόταν «σύμμαχος» στη ελευθερία των δικών του ανθρώπων.

Π.

Διαδρομές Μνήμης

Ο ελλαδικός χώρος λίγο πριν από το 1821

Τα προεπαναστατικά χρόνια

Συνεχίζοντας τη χάραξη του κύκλου του ψέματος (όπου καλείται να εγκλωβιστεί κάθε προσπάθεια λογικής ερμηνείας της ιστορίας), η κρατικοδίαιτη ιστοριογραφία θα αποδώσει την έξαρση των απελευθερωτικών αγώνων των καταπιεσμένων κατά την προεπαναστατική περίοδο στον οθωμανοκρατούμενο «ελλαδικό χώρο», στη μετεκκένωση, μέσω μιας εκπορευόμενης και επιχορηγούμενης απ' τους αστούς, κυρίως των παροικιών, παιδευτικής διαδικασίας, των ιδεών του ευρωπαϊκού διαφωτισμού, και στην τόνωση ενός ουσιαστικά ανύπαρκτου εθνικού αισθήματος, στην πολυφυλετική, πολυπολιτισμική, πολυϊδιωματική και χαλαρά συνδεμένη κοινοτική ελλαδική κοινωνία.

Η αντίληψη αυτή, εκτός του ότι θέλει τους παντελώς αναλφάβητους φτωχούς ραγιάδες κοινωνούς του δημιουργούμενου ιδεολογικού πλαισίου αναδιάρθρωσης των κυριαρχικών και εκμεταλλευτικών σχέσεων στον ευρωπαϊκό χώρο, επιχειρεί να διαστρεβλώσει μια ιστορικά τεκμηριωμένη αλήθεια. Το γεγονός, δηλαδή, ότι η πολιτισμική ομογενοποίηση των ετερογενών ανθρώπινων πληθυσμών του «ελλαδικού χώρου», μέσω της επιβολής του ιδεολογήματος του ελληνισμού, θα κατορθωθεί με τη βία και μια μακρόχρονη εθνική εκπαίδευση, μετά την συγκρότηση του ελληνικού κράτους. Ένα μέρος, της αλλοιωμένης μέσα απ' τα κάθε λογής ιδεολογικά φίλτρα, προεπαναστατικής κοινωνικής πραγματικότητας μας

ταδικαστικές, της επανάστασης και της βασιλοκτονίας, εγκυκλίους της έντρομης εκκλησίας, που όπως ήταν φυσικό προκαλούσαν το αντίθετο απ' το σκοπούμενο αποτέλεσμα.

Πραγματικά, από τη «διακήρυξη των δικαιωμάτων του ανθρώπου και του πολίτη» —απ' την οποία οι αστοί, καταστρατηγώντας το μεγαλύτερο μέρος της, θα κρατήσουν μόνο τις διατάξεις που επικυρώνουν την ιερότητα της ατομικής ιδιοκτησίας—, οι

και χαρακτηριστικών, από το κράτος και τους ανερχόμενους αστούς.

Η θεσμοποίηση της άτυπης για αιώνες κοινοτικής εξουσίας και η νομιμοποίηση της εκμεταλλευτικής δραστηριότητας των κατόχων της, θα οριστικοποιηθούν αυτή την περίοδο με τη σταδιακή καταγραφή του εθιμικού δικαίου, μετά από απαίτηση των κοτζαμπάσηδων στο Μωρηά και των οικοκυραίων-πλοιοκτητών στα νησιά και με τη βία όπου υπήρξαν αντι-

Τα προεπαναστατικά χρόνια

Συνεχίζοντας τη χάραξη του κύκλου του ψέματος (όπου καλείται να εγκλωβιστεί κάθε προσπάθεια λογικής ερμηνείας της ιστορίας), η κρατικοδίαιτη ιστοριογραφία θα αποδώσει την έξαρση των απελευθερωτικών αγώνων των καταπιεσμένων κατά την προεπαναστατική περίοδο στον οθωμανοκρατούμενο «ελλαδικό χώρο», στη μετεκκένωση, μέσω μιας εκπορευόμενης και επιχορηγούμενης απ' τους αστούς, κυρίως των παροικιών, παιδευτικής διαδικασίας, των ιδεών του ευρωπαϊκού διαφωτισμού, και στην τόνωση ενός ουσιαστικά ανύπαρκτου εθνικού αισθήματος, στην πολυφυλετική, πολυπολιτισμική, πολυϊδιωματική και χαλαρά συνδεμένη κοινοτική ελλαδική κοινωνία.

Η αντίληψη αυτή, εκτός του ότι θέλει τους παντελώς αναλφάβητους φτωχούς ραγιάδες κοινωνούς του δημιουργούμενου ιδεολογικού πλαισίου αναδιάρθρωσης των κυριαρχικών και εκμεταλλευτικών σχέσεων στον ευρωπαϊκό χώρο, επιχειρεί να διαστρεβλώσει μια ιστορικά τεκμηριωμένη αλήθεια. Το γεγονός, δηλαδή, ότι η πολιτισμική ομογενοποίηση των ετερογενών ανθρώπινων πληθυσμών του «ελλαδικού χώρου», μέσω της επιβολής του ιδεολογήματος του ελληνισμού, θα κατορθωθεί με τη βία και μια μακρόχρονη εθνική εκπαίδευση, μετά την συγκρότηση του ελληνικού κράτους. Ένα μέρος, της αλλοιωμένης μέσα απ' τα κάθε λογής ιδεολογικά φίλτρα, προεπαναστατικής κοινωνικής πραγματικότητας μας μεταφέρει με το *Γραφικό Ταξίδι* του στον «ελλαδικό χώρο», που εκδόθηκε στα 1782, ο Σουαζέλ Γκουφιέ, παρά τις φαντασιακές του εμμονές να ανακαλύπτει παντού έλληνες και την τάση του να αγνοεί το δυναστικό και εκμεταλλευτικό έργο των χριστιανικών ηγετικών ομάδων, λόγω της αρχαιολατρίας, της χριστιανικής πίστης και της αριστοκρατικής του καταγωγής και συνείδησης. «*Και όμως*», γράφει, «*ας μη νομίσει κανείς ότι οι Έλληνες αποθαρρύνθηκαν. Αν δεν είναι γραφτό τους να ελευθερωθούν, χαρακτηριστικό τους, όμως, είναι να λατρεύουν πάντοτε το όνομα της ελευθερίας.* ***Σ' αυτό αναμφίβολα δεν υποκινούνται από το πεφωτισμένο αίσθημα των ανθρωπίνων δικαιωμάτων,*** *αίσθημα, βέβαια, υψηλό και που προσηλώνει μιαν αρετή σε ανάγκη της ελευθερίας.* ***Έμφυτη αποστροφή προς την καταπίεση*** *που τρέφεται και δυναμώνει από το μίσος που εμπνέουν οι κα-*

ταδικαστικές, της επανάστασης και της βασιλοκτονίας, εγκυκλίους της έντρομης εκκλησίας, που όπως ήταν φυσικό προκαλούσαν το αντίθετο απ' το σκοπούμενο αποτέλεσμα.

Πραγματικά, από τη «διακήρυξη των δικαιωμάτων του ανθρώπου και του πολίτη» —απ' την οποία οι αστοί, καταστρατηγώντας το μεγαλύτερο μέρος της, θα κρατήσουν μόνο τις διατάξεις που επικυρώνουν την ιερότητα της ατομικής ιδιοκτησίας—, οι φτωχοί ραγιάδες του «ελλαδικού χώρου», όπως και οι απανταχού καταπιεσμένοι, θα υιοθετήσουν την προμετωπίδα της, που επαγγελόταν ελευθερία-ισότητα-αδελφότητα, όπως έμμεσα παραδέχεται και ο εκπροσωπών την κληρική αντίδραση Αθανάσιος Πάριος στη *Χριστιανική Απολογία* του (1793), όπου κατακεραυνώνοντας τους γάλλους επειδή «*...κοντά εις το κήρυγμα της ελευθερίας συνάπτουσιν και το κήρυγμα της ισότητας*», ρωτώντας αποφαίνεται πως «*...ο μωρός λαός και ουχί σοφός, τι άλλο πλέον αρεστόν και θελκτικόν και ερεθιστικόν προς στασιασμούς και δημεγερσίας κατά την κρειττόνων καρτερεί να ακούσει έξω από αυτά τα δύο;*»(2)

Ο έστω και περιορισμένος αντικατοπτρισμός των «επαναστατικών» ιδεών, αν και ασφαλώς θα συμβάλλει στο σταδιακό ξεκαθάρισμα, κατά την προεπαναστατική περίοδο, των καλυμμένων τους προη-

και χαρακτηριστικών, από το κράτος και τους ανερχόμενους αστούς.

Η θεσμοποίηση της άτυπης για αιώνες κοινοτικής εξουσίας και η νομιμοποίηση της εκμεταλλευτικής δραστηριότητας των κατόχων της, θα οριστικοποιηθούν αυτή την περίοδο με τη σταδιακή καταγραφή του εθιμικού δικαίου, μετά από απαίτηση των κοτζαμπάσηδων στο Μωριά και των οικοκυραίων-πλοιοκτητών στα νησιά και με τη βία όπου υπήρξαν αντιδράσεις.

Στην επιχείρηση μετατροπής των χριστιανικών και οθωμανικών (κονιάρικων) «ελευθεροχωριών» της ορεινής Θεσσαλίας, της Στερεάς και της Ηπείρου σε τσιφλίκια, με τη βία, το τέχνασμα και την, κάτω από τη φορολογική πίεση, εξαγορά απ' τον Αλή πασά και τους αξιωματούχους του, οι αγρότες μετά την εξάντληση κάθε άλλου μέσου αντίδρασης «*όχι σπάνια ήταν αναγκασμένοι να αντισταθούν με τα όπλα*» κι όπου αυτό δεν ήταν κατορθωτό να εγκαταλείψουν τα χωριά τους και να καταφύγουν στην παρανομία των βουνών, αρνούμενοι να γίνουν «*...άθλιοι είλωτες προσκεκολλημένοι εις το έδαφος υπό σιδηρούν ζυγόν υποχρεούμενοι να εργάζονται δι' άλλον την ιδίαν αυτών γην*», που ήταν η μοίρα, όπως μας πληροφορεί ο Ιμπραήμ Ματζούρ εφέντης,(3) όσων υπέκυπταν στα χέρια του διψασμένου για χρήμα και εξουσία Αλή Πασά.

του δημιουργούμενου ιδεολογικού πλαισίου αναδιάρθρωσης των κυριαρχικών και εκμεταλλευτικών σχέσεων στον ευρωπαϊκό χώρο, επιχειρεί να διαστρεβλώσει μια ιστορικά τεκμηριωμένη αλήθεια. Το γεγονός, δηλαδή, ότι η πολιτισμική ομογενοποίηση των ετερογενών ανθρώπινων πληθυσμών του «ελλαδικού χώρου», μέσω της επιβολής του ιδεολογήματος του ελληνισμού, θα κατορθωθεί με τη βία και μια μακρόχρονη εθνική εκπαίδευση, μετά την συγκρότηση του ελληνικού κράτους. Ένα μέρος, της αλλοιωμένης μέσα απ' τα κάθε λογής ιδεολογικά φίλτρα, προεπαναστατικής κοινωνικής πραγματικότητας μας μεταφέρει με το *Γραφικό Ταξίδι* του στον «ελλαδικό χώρο», που εκδόθηκε στα 1782, ο Σουαζέλ Γκουφιέ, παρά τις φαντασιακές του εμμονές να ανακαλύπτει παντού έλληνες και την τάση του να αγνοεί το δυναστικό και εκμεταλλευτικό έργο των χριστιανικών ηγετικών ομάδων, λόγω της αρχαιολατρίας, της χριστιανικής πίστης και της αριστοκρατικής του καταγωγής και συνείδησης. «*Και όμως*», γράφει, «*ας μη νομίσει κανείς ότι οι Έλληνες αποθαρρύνθηκαν. Αν δεν είναι γραφτό τους να ελευθερωθούν, χαρακτηριστικό τους, όμως, είναι να λατρεύουν πάντοτε το όνομα της ελευθερίας. **Σ' αυτό αναμφίβολα δεν υποκινούνται από το πεφωτισμένο αίσθημα των ανθρωπίνων δικαιωμάτων**, αίσθημα, βέβαια, υψηλό και που προσηλώνει μιαν αρετή σε ανάγκη της ελευθερίας. **Έμφυτη αποστροφή προς την καταπίεση** που τρέφεται και δυναμώνει από το μίσος που εμπνέουν οι καταχρήσεις των πασάδων, είναι το κατεξοχήν πάθος που κυριεύει τις καρδιές τους, **πάθος αχώριστο από την ύπαρξη τους***».[1]

Άλλωστε κι απ' τα διαδραματιζόμενα γεγονότα κατά την επανάσταση στη Γαλλία (1789) και τις εξισωτικές και «απελευθερωτικές» της ιδέες, στους καταπιεσμένους του ηπειρωτικού ειδικά «ελλαδικού χώρου», δεν θα φτάσει παρά η ηχώ, και, αντίθετα απ' ό,τι συνέβη στα Επτάνησα, όχι μέσω της προπαγάνδας των γιακωβίνικων αστικών συλλόγων κι αυτής των γάλλων «απελευθερωτών», αλλά μέσα απ' τον θούριο και τη Μασσαλιώτιδα του Ρήγα και εξ αντανακλάσεως απ' τις κοινολογούμενες παντού κα-

ταδικαστικές, της επανάστασης και της βασιλοκτονίας, εγκυκλίους της έντρομης εκκλησίας, που όπως ήταν φυσικό προκαλούσαν το αντίθετο απ' το σκοπούμενο αποτέλεσμα.

Πραγματικά, από τη «διακήρυξη των δικαιωμάτων του ανθρώπου και του πολίτη» —απ' την οποία οι αστοί, καταστρατηγώντας το μεγαλύτερο μέρος της, θα κρατήσουν μόνο τις διατάξεις που επικυρώνουν την ιερότητα της ατομικής ιδιοκτησίας—, οι φτωχοί ραγιάδες του «ελλαδικού χώρου», όπως και οι απανταχού καταπιεσμένοι, θα υιοθετήσουν την προμετωπίδα της, που επαγγελόταν ελευθερία-ισότητα-αδελφότητα, όπως έμμεσα παραδέχεται και ο εκπροσωπών την κληρική αντίδραση Αθανάσιος Πάριος στη *Χριστιανική Απολογία* του (1793), όπου κατακεραυνώνοντας τους γάλλους επειδή «*...κοντά εις το κήρυγμα της ελευθερίας συνάπτουσιν και το κήρυγμα της ισότητας*», ρωτώντας αποφαίνεται πως «*...ο μωρός λαός και ουχί σοφός, τι άλλο πλέον αρεστόν και θελκτικόν και ερεθιστικόν προς στασιασμούς και δημεγερσίας κατά την κρειττόνων καρτερεί να ακούσει έξω από αυτά τα δύο;*»[2]

Ο έστω και περιορισμένος αντικατοπτρισμός των «επαναστατικών» ιδεών, αν και ασφαλώς θα συμβάλλει στο σταδιακό ξεκαθάρισμα, κατά την προεπαναστατική περίοδο, των καλυμμένων τους προηγούμενους αιώνες κάτω απ' τη θρησκευτική συνήθως μάσκα πραγματικών χαρακτηριστικών του ασίγαστου κοινωνικού πολέμου, δεν θα είναι φυσικά υπεύθυνος για την έξαρσή του, καθώς αυτή πηγάζει και αντανακλά τη συντελούμενη αυτούς τους χρόνους εξουσιαστική και εκμεταλλευτική αντεπίθεση κατά της ελλαδικής κοινωνίας, με την απροκάλυπτη πια αρωγή των χριστιανικών ηγετικών ομάδων.

Μια επίθεση πολυμέτωπη που διεξάγεται κάτω απ' το φάσμα της πολιτικής και οικονομικής κατάρρευσης της αυτοκρατορίας και εκδηλώνεται με τη φεουδαλική επέκταση σε βάρος της κοινοτικής γαιοκτησίας των «ελευθεροχωριών» και την απόπειρα περαιτέρω αλλοτρίωσης των κοινοτικών σχέσεων και χαρακτηριστικών, από το κράτος και τους ανερχόμενους αστούς.

Η θεσμοποίηση της άτυπης για αιώνες κοινοτικής εξουσίας και η νομιμοποίηση της εκμεταλλευτικής δραστηριότητας των κατόχων της, θα οριστικοποιηθούν αυτή την περίοδο με τη σταδιακή καταγραφή του εθιμικού δικαίου, μετά από απαίτηση των κοτζαμπάσηδων στο Μωριά και των οικοκυραίων-πλοιοκτητών στα νησιά και με τη βία όπου υπήρξαν αντιδράσεις.

Στην επιχείρηση μετατροπής των χριστιανικών και οθωμανικών (κονιάρικων) «ελευθεροχωριών» της ορεινής Θεσσαλίας, της Στερεάς και της Ηπείρου σε τσιφλίκια, με τη βία, το τέχνασμα και την, κάτω από τη φορολογική πίεση, εξαγορά απ' τον Αλή πασά και τους αξιωματούχους του, οι αγρότες μετά την εξάντληση κάθε άλλου μέσου αντίδρασης «*όχι σπάνια ήταν αναγκασμένοι να αντισταθούν με τα όπλα*» κι όπου αυτό δεν ήταν κατορθωτό να εγκαταλείψουν τα χωριά τους και να καταφύγουν στην παρανομία των βουνών, αρνούμενοι να γίνουν «*...άθλιοι είλωτες προσκεκολλημένοι εις το έδαφος υπό σιδηρούν ζυγόν υποχρεούμενοι να εργάζονται δι' άλλον την ιδίαν αυτών γην*», που ήταν η μοίρα, όπως μας πληροφορεί ο Ιμπραήμ Ματζούρ εφέντης,[3] όσων υπέκυπταν στα χέρια του διψασμένου για χρήμα και εξουσία Αλή Πασά.

Μια μοίρα που δίνει ανάγλυφα, περιγράφοντας τη λειτουργία του τσιφλικιού, ο Ανώνυμος της *Ελληνικής Νομαρχίας*: «*Ο κύριος, παραδείγματος χάριν, δίδει το σπόρον του γεωργού, ο οποίος, αφού δουλεύση μαζί με την συμβίαν του και τα τέκνα του δι' όλο το χρόνο, αφού, λέγω, αφανίση τα βόδια του και καταχαλάση τα εργαλεία του, συνάζει, τέλος πάντων, τον καρπόν —και πολλάκις η φύσις δεν ανταποκρίνεται δικαίως εις τους κόπους του— τον οποίον ας υποθέσωμεν ως 10. Ευθύς ο κύριος του χωραφίου λαμβάνει τα 2/3, και μένουσι 3 1/3. Ο επιστάτης του χωρίου, ή μάλλον ειπείν ο φανερός κλέπτης, αρπάζει άλλο ένα και μένουν 2 1/3. Ο κύριος του χωραφίου*

λαμβάνει διά τον σπόρον 1/3 και ούτως μένουν του γεωργού μόνο 2, από τα οποία έχει να ζωοτραφή και να ενδυθή αυτός και η φαμίλια του».([4])

Χαρακτηριστικοί της απεγνωσμένης προσπάθειας των αγροτών των «ελευθεροχωριών» να αποφύγουν τη μετατροπή τους σε δουλοπάροικους, είναι οι ένοπλοι αγώνες των σουλιωτών, χορμοβιτών, χειμαριωτών κ.ά.,([5]) χωρίς ωστόσο να τα καταφέρουν και ενδεικτικές της άρνησης μεγάλων τμημάτων του πληθυσμού να αποδειχθούν την επιδείνωση των όρων διαβίωσης και τη συρρίκνωση της ελευθερίας τους στα όρια της ανθρώπινης αντοχής, η έξαρση της κλέφτικης δραστηριότητας (που σημαντική της καμπή θ' αποτελέσει ο μαρτυρικός θάνατος, μετά από προδοσία προεστών και κλήρου, του Κατσαντώνη, στα 1808) και ο πολλαπλασιασμός των άτακτων μικτών ληστρικών σωμάτων που, κάτω από το φάσμα της εξαθλίωσης, επιδράμουν όχι μόνο σε μοναστήρια (π.χ. της Ελασσώνας στα 1790) και τσιφλίκια (όπως του διώκτη των κλεφτών Γιουσούφ Αράπη στα 1802), αλλά και σε μικρά ορεινά «ελευθεροχώρια».

Φυσικά, οι αντιδράσεις αυτές των ρωμηών, αλβανών, βλάχων και τούρκων καταπιεσμένων μόνο σε εθνικά κίνητρα δεν υπακούουν, όσο κι αν η επίσημη ιστορία, —αγνοώντας το πρόδηλο—, προσπαθεί να πείσει περί του αντιθέτου, όπως άλλωστε κι ο ενδοεξουσιαστικός αγώνας που διεξάγεται παράλληλα και του οποίου τις κυριότερες εκδηλώσεις θ' αποτελέσουν στον συγκεκριμένο χώρο αυτή την περίοδο οι γαλουχημένες στην αγκαλιά της ρώσικης επεκτατικής πολιτικής εκστρατεία του Νικοτσάρα([6]) στη Μακεδονία (1807) και η προδομένη (απ' τους αρματωλούς Στουρνάρη και Δεληγιάννη), αποτυχημένη απόπειρα του Παπα-Θύμιου Βλαχάβα (1808) να ενώσει τους υποβαθμισμένους, απ' τη συγκεντρωτική πολιτική του Αλή Πασά, αρματωλούς και τους απειλούμενους απ' την κυριαρχική του επέκταση μπέηδες και αγάδες εναντίον του. Η σύλληψη του Βλαχάβα, μετά από μια περίοδο πειρατικής δράσης και ο μαρτυρικός του θάνατος (1809) θα σηματοδοτήσουν και την αρχή του τέλους του αρματωλισμού, καθώς, όσοι δεν περάσουν στα νησιά του Ιονίου για να συνεχίσουν τη στρατιωτική τους καριέρα στις κατασταλτικές ρισμού της, κάτω από τη στήριξη της κεντρικής εξουσίας και με τις ευλογίες του κλήρου.

Το έναυσμα της σφοδρής ένοπλης αντιπαράθεσης, που θα κρατήσει δύο χρόνια (1804-1806) και **θα καταλήξει στον αποδεκατισμό των κλεφτών**, αλλά

και στη διάλυση των ανταγωνιστικών, στη διαχείριση της εξουσίας του Μωριά, συγγενικών καπετανάτων (Κολοκοτρωναίοι), θα δώσει η απαγωγή από ομάδα κλεφτών του πάμπλουτου κοτζαμπάση –και πρωτοσύγκελου Γαργαλιάνων– Ανδρουτσόπουλου, «*...ενώ πήγαινε στην Τριπολιτσά, όπου τον είχε καλέσει ο Πασάς για **κρατικές υποθέσεις**...*» ([8]), και η απαίτηση λύτρων για την απελευθέρωσή του.

Το σημαντικότερο ρόλο στην επιτυχή έκβαση της εξουσιαστικής επιχείρησης εξολόθρευσης των κλεφτών, θα παίξει το, υπογεγραμμένο από δώδεκα δεσποτάδες, αφοριστικό κείμενο του Πατριάρχη «***Καθ' ό κληρικοί τε και λαός έδει να τεθώσιν αμέσως και α*-**

στιανούς, οι τελευταίοι θα συνεργαστούν με τις αρχές στη γενικευμένη καταστολή της κλέφτικης δραστηριότητας, δυσχεραίνοντας μόνοι την ήδη οικτρή θέση τους με το να αφήσουν τους τυράννους τους να συνεχίσουν απερίσπαστοι το εκμεταλλευτικό τους έργο και τις ενδοεξουσιαστικές τους διαμάχες.

Ξεφορτωμένοι τον κλέφτικο μπελά, οι τοπικοί άρχοντες, χριστιανοί και μουσουλμάνοι, θα ενωθούν ξανά προκειμένου να αντιμετωπίσουν, τούτη τη φορά, την ασύμφορη γι' αυτούς — συγκεντρωτική άσκηση της εξουσίας απ' τον νέο Μόρα-Βαλεσή και γιο του Αλή Πασά, Βελή. Με επιστολές στο σουλτάνο και πορείες απεσταλμένων τους στην Κωνσταντινούπολη θα επιδιώξουν την ανάκλησή του, σχεδιάζοντας παράλληλα και τη βίαιη ανατροπή του.

Ένα θαμμένο, για ευνόητους λόγους, απ' την επίσημη ιστορία εναλλακτικό κυριαρχικό σενάριο, το οποίο επεξεργάζονταν στα 1808-9 οι χριστιανοί και οθωμανοί γαιοκτήμονες με τους καταφυγόντες στα Επτάνησα αρματωλούς και καπεταναίους υπό την υψηλή σκηνοθετική επιμέλεια των γάλλων αυτοκρατορικών που κατείχαν τότε τα νησιά, το οποίο αποδεικνύει πως το θρησκευτικό και εθνικό παραμύθι φτιάχτηκε μόνο για να αποκοιμίζει τους κυριαρχούμενους, περιγράφει ο Κολοκοτρώνης. «*Και ήλθαν*», γράφει στα *Απομνημονεύματά* του, «*όλοι οι Τούρκοι και Ρωμαίοι οι σημαντικοί και ωμίλησαν εις την Ζάκυνθον να κάμουμε μια κυβέρνηση, συνθεμένη από 12 έλληνες και 12 τούρκους, να κυβερνούν το λαόν. Οι Τούρκοι επίσης να καταδικάζονται καθώς οι Ελληνες. **Η σημαία μας από το ένα μέρος το φεγγάρι και από το άλλο το Σταυρό**, και το σχέδιό μας ήτον, άμα επατούσαμε τον Μορέα να κάμουμε αναφορές στο Σουλτάνο και να του λέγωμεν ότι: ημείς δεν αποστατήσαμεν εναντίον σου πλην εναντίον του τυράννου τού Βελή Πασά*».([11])

Όσον αφορά τις συνέπειες του αλληλοσπαραγμού των ηγετικών ομάδων του Μωριά, όπως είναι φυσικό, θα τις πληρώσουν όπως πάντα και πάλι οι αγρότες, που αποτελούσαν την κοινωνική του ραχοκοκαλιά. Τη δεινή θέση τους στις παραμονές της επανάστασης και την απόγνωσή τους αντανακλά κα-

κλεφτικής δραστηριότητας (που σημαντική της κα-
μπή θ' αποτελέσει ο μαρτυρικός θάνατος, μετά από προδοσία προεστών και κλήρου, του Κατσαντώνη, στα 1808) και ο πολλαπλασιασμός των άτακτων μικτών ληστρικών σωμάτων που, κάτω από το φάσμα της εξαθλίωσης, επιδράμουν όχι μόνο σε μοναστήρια (π.χ. της Ελασσώνας στα 1790) και τσιφλίκια (όπως του διώκτη των κλεφτών Γιουσούφ Αράπη στα 1802), αλλά και σε μικρά ορεινά «ελευθεροχώρια».

Φυσικά, οι αντιδράσεις αυτές των ρωμηών, αλβανών, βλάχων και τούρκων καταπιεσμένων μόνο σε εθνικά κίνητρα δεν υπακούουν, όσο κι αν η επίσημη ιστορία, –αγνοώντας το πρόδηλο–, προσπαθεί να πείσει περί του αντιθέτου, όπως άλλωστε κι ο ενδοεξουσιαστικός αγώνας που διεξάγεται παράλληλα και του οποίου τις κυριότερες εκδηλώσεις θ' αποτελέσουν στον συγκεκριμένο χώρο αυτή την περίοδο οι γαλουχημένες στην αγκαλιά της ρώσικης επεκτατικής πολιτικής εκστρατεία του Νικοτσάρα([6]) στη Μακεδονία (1807) και η προδομένη (απ' τους αρματωλούς Στουρνάρη και Δεληγιάννη), αποτυχημένη απόπειρα του Παπα-Θύμιου Βλαχάβα (1808) να ενώσει τους υποβαθμισμένους, απ' τη συγκεντρωτική πολιτική του Αλή Πασά, αρματωλούς και τους απειλούμενους απ' την κυριαρχική του επέκταση μπέηδες και αγάδες εναντίον του. Η σύλληψη του Βλαχάβα, μετά από μια περίοδο πειρατικής δράσης και ο μαρτυρικός του θάνατος (1809) θα σηματοδοτήσουν και την αρχή του τέλους του αρματωλισμού, καθώς, όσοι δεν περάσουν στα νησιά του Ιονίου για να συνεχίσουν τη στρατιωτική τους καριέρα στις κατασταλτικές δυνάμεις των εναλλασσόμενων κατακτητών τους (ρώσων, γάλλων, άγγλων), θα μετατραπούν σε έμμισθους διεκπεραιωτές των συμφερόντων του Αλή Πασά και σε διώκτες –μαζί με τ' αρβανίτικα στρατεύματα– των λίγων ανυπότακτων ομολόγων τους και των κλεφτών.

Η συντριβή των κλεφτών

Στο Μωριά η διογκούμενη ακατάπαυστα τα προεπαναστατικά χρόνια κρατική φορολογία, που με τις απαιτήσεις του κλήρου και τις προσαυξήσεις των ενοικιαστών της κοτζαμπάσηδων γινόταν αβάσταχτη, θα προκαλέσει ανάλογα αποτελέσματα, αφού η αδυναμία των κοινοτήτων ν' ανταποκριθούν στις φορολογικές τους υποχρεώσεις θα οδηγήσει σε συγκέντρωση της γαιοκτησίας σε λίγα χέρια.

Η απαλλοτρίωση ιδιαίτερα μετά τα ορλωφικά της

και στη διάλυση των ανταγωνιστικών, στη διαχείριση της εξουσίας του Μωρηά, συγγενικών καπετανάτων (Κολοκοτρωναίοι), θα δώσει η απαγωγή από ομάδα κλεφτών του πάμπλουτου κοτζαμπάση –και πρωτοσύγκελου Γαργαλιάνων– Ανδρουτσόπουλου, «...*ενώ πήγαινε στην Τριπολιτσά, όπου τον είχε καλέσει ο Πασάς για* ***κρατικές υποθέσεις***...» ([8]), και η απαίτηση λύτρων για την απελευθέρωσή του.

Το σημαντικότερο ρόλο στην επιτυχή έκβαση της εξουσιαστικής επιχείρησης εξολόθρευσης των κλεφτών, θα παίξει το, υπογεγραμμένο από δώδεκα δεσποτάδες, αφοριστικό κείμενο του Πατριάρχη «***Καθ' ό κληρικοί τε και λαός έδει να τεθώσιν αμέσως και απροφασίστως εις τας διαταγάς του Μόρα-Βαλεσή***»,([9]) σε συνδυασμό με την τρομοκρατία που θα εξαπολύσει ο οθωμανικός στρατός. «*Μέσα στη βαρυχειμωνιά του 1805-1806*», περιγράφει ο Κ. Σιμόπουλος, «*τουρκικές δυνάμεις πραγματοποιούν αιφνιδιαστική και συντονισμένη εκκαθαριστική επιχείρηση στις ορεινές περιοχές του κεντρικού Μωρηά για να εξοντώσουν τα ένοπλα σώματα των κλεφτών, που καταφρονούσαν την τουρκική εξουσία χτυπώντας φρουρές, ενεργώντας επιδρομές, αιχμαλωτίζοντας οθωμανούς και Έλληνες αξιωματούχους και διακόπτοντας τις συγκοινωνίες. Η εκστρατεία είχε κεραυνοβόλα αποτελέσματα, επειδή στην εξόρμηση κατά των ανταρτών πήραν μέρος και οι τοπικοί πληθυσμοί ύστερα από φιρμάνι προστατευτικό της πύλης και πατριαρχικό αφορισμό, κυρίως όμως μετά την εμφάνιση φορτίων με χιλιάδες παλούκια και τους δημόσιους διοβελι-*

Κωνσταντινούπολη θα επιδιώξουν την ανάκλησή του, σχεδιάζοντας παράλληλα και τη βίαιη ανατροπή του.

Ένα θαμμένο, για ευνόητους λόγους, απ' την επίσημη ιστορία εναλλακτικό κυριαρχικό σενάριο, το οποίο επεξεργάζονταν στα 1808-9 οι χριστιανοί και οθωμανοί γαιοκτήμονες με τους καταφυγόντες στα Επτάνησα αρματωλούς και καπεταναίους υπό την υψηλή σκηνοθετική επιμέλεια των γάλλων αυτοκρατορικών που κατείχαν τότε τα νησιά, το οποίο αποδεικνύει πως το θρησκευτικό και εθνικό παραμύθι φτιάχτηκε μόνο για να αποκοιμίζει τους κυριαρχούμενους, περιγράφει ο Κολοκοτρώνης. «*Και ήλθαν*», γράφει στα *Απομνημονεύματά* του, «*όλοι οι Τούρκοι και Ρωμαίοι οι σημαντικοί και ωμίλησαν εις την Ζάκυνθον να κάμουμε μια κυβέρνηση, συνθεμένη από 12 έλληνες και 12 τούρκους, να κυβερνούν το λαόν. Οι Τούρκοι επίσης να καταδικάζονται καθώς οι Έλληνες.* ***Η σημαία μας από το ένα μέρος το φεγγάρι και από το άλλο το Σταυρό,*** *και το σχέδιό μας ήτον, άμα επατούσαμε τον Μορέα να κάμουμε αναφορές στο Σουλτάνο και να του λέγωμεν ότι: ημείς δεν αποστατήσαμεν εναντίον σου πλην εναντίον του τυράννου τού Βελή Πασά*».([11])

Όσον αφορά τις συνέπειες του αλληλοσπαραγμού των ηγετικών ομάδων του Μωρηά, όπως είναι φυσικό, θα τις πληρώσουν όπως πάντα και πάλι οι αγρότες, που αποτελούσαν την κοινωνική του ραχοκοκαλιά. Τη δεινή θέση τους στις παραμονές της επανάστασης και την απόγνωσή τους αντανακλά καθαρά η επιστολή του Βοεβόδα Χαλήλ-Αγά προς τον κοτσαμπάση Ανδρέα Λόντο, όπου μεταξύ άλλων, και αναφερόμενος στην επιχείρηση είσπραξης των κρατικών φόρων στον Καζά της Βοστίτσας, αναφέρει: «*Τα χωριά μας στέκονται επί ποδός να φύγουν* [...] *προχθές έστειλα εις την Κουνινάν ένα σεϊμένην δια 300 γρόσια και ήρθε πίσω λέγοντας ότι έφυγαν μέσα εις τον λόγκον οι Ραγιάδες...*».([12])

Η κατάσταση στα νησιά

Στα νησιά του Αιγαίου, η όξυνση του κοινωνικού ανταγωνισμού, αυτή την εποχή, θα αναγκάσει τους πλοιοκτήτες-οικοκυραίους των ναυτικών και τους κοτσαμπάσηδες-γαιοκτήμονες των αγροτικών νησιών (που κυριαρχούν στο κοινοτικό σύστημα απ' τα τέλη του 18ου αιώνα καρπούμενοι την ανυποληψία του

Μακεδονία (1807) και η προδομένη (απ' τους αρματωλούς Στουρνάρη και Δεληγιάννη), αποτυχημένη απόπειρα του Παπα-Θύμιου Βλαχάβα (1808) να ενώσει τους υποβαθμισμένους, απ' τη συγκεντρωτική πολιτική του Αλή Πασά, αρματωλούς και τους απειλούμενους απ' την κυριαρχική του επέκταση μπέηδες και αγάδες εναντίον του. Η σύλληψη του Βλαχάβα, μετά από μια περίοδο πειρατικής δράσης και ο μαρτυρικός του θάνατος (1809) θα σηματοδοτήσουν και την αρχή του τέλους του αρματωλισμού, καθώς, όσοι δεν περάσουν στα νησιά του Ιονίου για να συνεχίσουν τη στρατιωτική τους καριέρα στις κατασταλτικές δυνάμεις των εναλλασσόμενων κατακτητών τους (ρώσων, γάλλων, άγγλων), θα μετατραπούν σε έμμισθους διεκπεραιωτές των συμφερόντων του Αλή Πασά και σε διώκτες –μαζί με τ' αρβανίτικα στρατεύματα– των λίγων ανυπότακτων ομολόγων τους και των κλεφτών.

Η συντριβή των κλεφτών

Στο Μωρηά η διογκούμενη ακατάπαυστα τα προεπαναστατικά χρόνια κρατική φορολογία, που με τις απαιτήσεις του κλήρου και τις προσαυξήσεις των ενοικιαστών της κοτζαμπάσηδων γινόταν αβάσταχτη, θα προκαλέσει ανάλογα αποτελέσματα, αφού η αδυναμία των κοινοτήτων ν' ανταποκριθούν στις φορολογικές τους υποχρεώσεις θα οδηγήσει σε συγκέντρωση της γαιοκτησίας σε λίγα χέρια.

Η απαλλοτρίωση ιδιαίτερα μετά τα ορλωφικά της κοινοτικής γαιοκτησίας απ' τους οθωμανούς πασάδες και τους χριστιανούς κοτζαμπάσηδες, οι οποίοι, όπως αναφέρει στα απομνημονεύματά του ο Οικονόμου, «*...εκτός των όσων αυτοί εκ προτέρου διετήρησαν, αγοράζοντες και κατοχάς απ' τους ευάριθμους γεωργούς των ολιγανθρώπων χωρίων ή και από τούρκους πτωχεύσαντας, απέκτησαν και τινές αυτών τσιφλίκια*»,([7]) θα προκαλέσει, όπως και στον υπόλοιπο ηπειρωτικό «ελλαδικό χώρο», το φούντωμα του φαινομένου της κοινωνικής ληστείας.

Ο τρόμος μπροστά στην ανεξέλεγκτη κλέφτικη δραστηριότητα, θα συσπειρώσει τα αλληλοσπαρασσόμενα μικτά ταράφια (κόμματα) των οθωμανών και χριστιανών γαιοκτημόνων σε μια επιχείρηση περιορισμού της εξουσίας του Μωρηά, συγγενικών καπετανάτων (Κολοκοτρωναίοι), θα δώσει η απαγωγή από ομάδα κλεφτών του πάμπλουτου κοτζαμπάση –και πρωτοσύγκελου Γαργαλιάνων– Ανδρουτσόπουλου, «*...ενώ πήγαινε στην Τριπολιτσά, όπου τον είχε καλέσει ο Πασάς για* ***κρατικές υποθέσεις****...*» ([8]), και η απαίτηση λύτρων για την απελευθέρωσή του.

Το σημαντικότερο ρόλο στην επιτυχή έκβαση της εξουσιαστικής επιχείρησης εξολόθρευσης των κλεφτών, θα παίξει το, υπογεγραμμένο από δώδεκα δεσποτάδες, αφοριστικό κείμενο του Πατριάρχη «***Καθ' ό κληρικοί τε και λαός έδει να τεθώσιν αμέσως και απροφασίστως εις τας διαταγάς του Μόρα-Βαλεσή***»,([9]) σε συνδυασμό με την τρομοκρατία που θα εξαπολύσει ο οθωμανικός στρατός. «*Μέσα στη βαρυχειμωνιά του 1805-1806*», περιγράφει ο Κ. Σιμόπουλος, «*τουρκικές δυνάμεις πραγματοποιούν αιφνιδιαστική και συντονισμένη εκκαθαριστική επιχείρηση στις ορεινές περιοχές του κεντρικού Μωρηά για να εξοντώσουν τα ένοπλα σώματα των κλεφτών, που καταφρονούσαν την τουρκική εξουσία χτυπώντας φρουρές, ενεργώντας επιδρομές, αιχμαλωτίζοντας οθωμανούς και Έλληνες αξιωματούχους και διακόπτοντας τις συγκοινωνίες. Η εκστρατεία είχε κεραυνοβόλα αποτελέσματα, επειδή στην εξόρμηση κατά των ανταρτών πήραν μέρος και οι τοπικοί πληθυσμοί ύστερα από φιρμάνι προστατευτικό της πύλης και πατριαρχικό αφορισμό, κυρίως όμως μετά την εμφάνιση φορτίων με χιλιάδες παλούκια και τους δημόσιους διοβελισμούς. Ο διοικητής των τουρκικών δυνάμεων στρατοπέδευσε στη σημερινή Μεγαλόπολη Αρκαδίας και στη Σκάλα Μεσσηνίας και έστησε σε περίοπτα σημεία τα απαίσια σύνεργα του βασανισμού και του θανάτου. Κρεμάλες και είκοσι χιλιάδες παλούκια, βαμμένα μάλιστα κόκκινα για να διακρίνονται από μακρυά, ώστε να μην υπάρχει καμιά αμφιβολία για τον προορισμό τους και να σκορπίζουν τον πανικό στα χωριά*».([10])

Έτσι, **κάτω απ' την, πολλές φορές στο παρελθόν πραγματοποιημένη απειλή του παλουκώματος και τον τρόμο που προκαλούσαν οι αφορισμοί στους θρησκόληπτους** –παρά την απέχθεια και το μίσος για τους αξιωματούχους της εκκλησίας– **φτωχούς χριστιανούς ...** *λήνες.* ***Η σημαία μας από το ένα μέρος το φεγγάρι και από το άλλο το Σταυρό****, και το σχέδιό μας ήτον, άμα επατούσαμε τον Μορέα να κάμουμε αναφοράς στο Σουλτάνο και να του λέγωμεν ότι: ημείς δεν αποστατήσαμεν εναντίον σου πλην εναντίον του τυράννου τού Βελή Πασά*».([11])

Όσον αφορά τις συνέπειες του αλληλοσπαραγμού των ηγετικών ομάδων του Μωρηά, όπως είναι φυσικό, θα τις πληρώσουν όπως πάντα και πάλι οι αγρότες, που αποτελούσαν την κοινωνική του ραχοκοκαλιά. Τη δεινή θέση τους στις παραμονές της επανάστασης και την απόγνωσή τους αντανακλά καθαρά η επιστολή του Βοεβόδα Χαλήλ-Αγά προς τον κοτσαμπάση Ανδρέα Λόντο, όπου μεταξύ άλλων, και αναφερόμενος στην επιχείρηση είσπραξης των κρατικών φόρων στον Καζά της Βοστίτσας, αναφέρει: «*Τα χωριά μας στέκονται επί ποδός να φύγουν* [...] *προχθές έστειλα εις την Κουνινάν ένα σεϊμένην δια 300 γρόσια και ήρθε πίσω λέγοντας ότι έφυγαν μέσα εις τον λόγκον οι Ραγιάδες...*».([12])

Η κατάσταση στα νησιά

Στα νησιά του Αιγαίου, η όξυνση του κοινωνικού ανταγωνισμού, αυτή την εποχή, θα αναγκάσει τους πλοιοκτήτες-οικοκυραίους των ναυτικών και τους κοτσαμπάσηδες-γαιοκτήμονες των αγροτικών νησιών (που κυριαρχούν στο κοινοτικό σύστημα απ' τα τέλη του 18ου αιώνα καρπούμενοι την ανυποληψία του κλήρου),([13]) να αποκαλύψουν το πραγματικό κατασταλτικό τους πρόσωπο, ενώ η διαύγεια των χαρακτηριστικών του, θα αφαιρέσει απ' την κρατούσα ιστοριογραφία κάθε πρόσχημα να ερμηνεύσει τις αντιδράσεις των καταπιεσμένων με γνώμονα τον εθνισμό. Γιατί αυτές οι αντιδράσεις θα προκληθούν απ' την προσπάθεια επιβολής των αστικών σχέσεων εκμετάλλευσης στα ναυτικά νησιά, διαβρώνοντας τις αυτοδιαχειριστικές πρακτικές των ενώσεων των συντροφοναυτών, και απ' τη ληστρική συμπεριφορά των κοτσαμπάσηδων στα αγροτικά, που δεν την αμβλύνει, όπως στον ηπειρωτικό «ελλαδικό χώρο», η οθωμανική παρουσία, αφού είναι γνωστό ότι **οι οθωμανοί αρκούμενοι, σε ένα φόρο υποτέλειας, είχαν αφήσει ε-**

λεύθερο το εκμεταλλευτικό πεδίο των νησιών στις «ελληνικές» ηγετικές ομάδες.

«Ότι δε εις δεινάς αταξίας καί ανωμαλίας εξετράπησαν τά μάχιμα άμα και δυσάγωγα τέκνα της Ύδρας, των Σπετσών και των Ψαρών, εξάγεται εκ τούτου ότι ***οι πρόκριτοι των τριών εκείνων νήσων εδέησε να καταφύγωσι εις έκτακτα μέτρα και να επικαλεσθώσι μάλιστα την επέμβασιν της οσμανικής κυβερνήσεως*»,(14) θα αναγκαστεί να παραδεχτεί ο εθνικός «μας» ιστορικός Παπαρρηγόπουλος.

Στην Ύδρα η κοινωνική αναταραχή των προεπαναστατικών χρόνων θα ξεκινήσει το 1797, όταν, σύμφωνα με εγκύκλιο του Πατριάρχη Γρηγορίου, *«τινές κακότροποι και φιλάδικοι ιδιοποιήθηκαν κτήματα του μοναστηριού και πράγματα, αμπέλια δηλονότι, χωράφια, δένδρα και άλλα τοιαύτα, και κατακρατούσιν ασυνειδήτως, επικαρπούμενοι τα γεννήματα αυτών και τας προσόδους, και τω τρόπω τούτω ζημιούσι το ιερόν τούτο μοναστήριον, μηδόλως διανοούμενοι, ότι υποπίπτουσιν αποκριματίστως εις το δεινόν της ιεροσυλίας έγκλημα μη επιστρέφοντας τα θεώ αφιερωθέντα πράγματα, μηδέ φανερώντες τα σύνορα αυτών και οροθέσια κατά την απαίτησιν του δικαίου, και την οφειλόμενην απαίτησιν του χριστιανικού αυτών επαγγέλματος»*(15) και θα φτάσει στο αποκορύφωμά της τη διετία 1800-1802.

Ο τρόμος και η αγωνία των οικοκυραίων της, για την έκρυθμη κατάσταση που είχε δημιουργήσει η ανυποταξία των καταπιεσμένων, αναβλύζουν μέσα από τις απανωτές επιστολές τους προς το διερμηνέα του οθωμανικού στόλου στο Αιγαίο Καλιμάχη και τον Καπετάν-Βούλγαρη στην Κωνσταντινούπολη, στον οποίο ανέθεσαν τελικά —με την επικύρωση του Σουλτάνου— δικτατορικές αρμοδιότητες για να καταπνίξει την εξέγερση. *«Και μη σας περάση από τον νουν σας»*, γράφουν σε μία απ' αυτές, *«ότι και άλλοτε ακολούθησαν αλλ' εμβήκαν εις τον δρόμον, ότι πλέον ο τόπος δεν τιμωνίζεται, διατί πολλά αρσίζευσαν οι άτακτοι και δεν εμβαίνουν εις τον δρόμον πλέον. διά τούτο παρακαλούμεν θερμώς, όπου εάν δεν μας έλθη νιζάμι* [βοήθεια], *θε να χαθούμεν καί ημείς και τα καράβια μας, ότι αρχίνησαν να μοιράζουν και τους σερ-*

γαιοκτήμονες («καλικάντζαροι») και τους δημοκρατικούς «καρμανιόλους» που αντιπροσώπευαν και τα συμφέροντα της ανερχόμενης αστικής τάξης του νησιού, για τον έλεγχο της κοινοτικής εξουσίας. Μια αντιπαράθεση που την έντασή της προσδιορίζει στα *Σαμιακά* του ο Σταματιάδης, σημειώνοντας ότι *«...οι οπαδοί των φατριών ήταν αμείλικτοι εις τοιούτον βαθμόν, ούτως ώστε ο ηττώμενος ηναγκάζετο να εκπατρισθή διότι επίκειτο επ' αυτού ο θάνατος. Εκπατριζόμενος δε εστερείτο πάσης της περιουσίας, ήτις ελεηλατείτο υπό των εναντίων»*.(18)

Έτσι η ένοπλη εισβολή των εξεγερμένων αγροτών των χωριών του νησιού (με πρωτεργάτες τους δολοφονημένους άγρια —μετά τη σύλληψή τους απ' τους οθωμανούς, σε κάποια φάση των συγκρούσεων— Λαγό και Καψάλη)(19) στη χώρα, η πολιορκία, σύλληψη, κακοποίηση, δήμευση της περιουσίας και τελική εκδίωξη απ' το νησί των «καλικάντζαρων» και αργότερα των οθωμανών, θα χρησιμοποιηθούν από τους «καρμανιόλους» σαν σκαλιά για το ανέβασμά τους στο βάθρο της κοινοτικής διοίκησης.

Η εφαρμογή, από μέρους τους, μιας ηπιότερης πολιτικής μέχρι τα 1813, οπότε οι «καλικάντζαροι» θα επανακάμψουν, με τη βοήθεια των οθωμανών, επιβάλλοντας σκληρότερο καθεστώς, ασφαλώς και δεν νομιμοποιεί τους, αδυνατούντες να διανοηθούν μια αυτοδιαχειριζόμενη χωρίς εξουσιαστικά όργανα κοινότητα, αριστερούς ιστορικούς να γράφουν ότι η εξέγερση είχε σαν αποτέλεσμα τη «λαοκρατία» στο νησί.

Ωστόσο, και κάτω από τη φαινομενική σταθερότητα που υποδηλώνουν η εξόντωση των κλεφτών σε Μακεδονία, Ήπειρο, Στερεά, Θεσσαλία και Μωρηά, η καταστολή των εξεγέρσεων στα νησιά και η απουσία επιθετικών, γενικευμένων και συνολικών απελευθερωτικών κοινωνικών αγώνων στις παραμονές της επανάστασης· η ρευστότητα που διαγράφει την επικείμενη αλλαγή στο σκηνικό του «ελλαδικού

αρματωλών, στην κρατούσα ιστοριογραφία ανατρέπει η διήγηση του Κούμα (*Ιστορίαι των Ανθρωπίνων Πράξεων*) για τη γνωριμία του με τον Νικοτσάρα. «*Ο Κούμας*», γράφει, «*εγνώρισε προσωπικώς τον Νίκον και τον παπα-Ευθύμιον. Θελήσας να ενθουσιάση τον πρώτον, ότι ομοιάζει τον παλαιόν Αχιλλέα ήκουσε με άγριον τόνον: "Τι Αχιλλέα λέγεις και τοιαύτα παραμύθια; εσκότωσε πολλούς το τουφέκι του Αχιλλέα;*» [Βλ. Αλ. Πολίτη, *Κλέφτικα*, σ. ιςι΄].

7. Μ. Οικονόμου, *Ιστορικά της Ελληνικής Παλιγγενεσίας*, σ. 21.

8. *Περιγραφή του Άγγλου περιηγητή* **William Gell**, *βασισμένη σε αφήγηση του πρωτοσύγγελου Αντρουτσόπουλου.*

«Ενώ πήγαινε στην Τριπολιτσά, όπου τον είχε καλέσει ο Πασάς για κρατικές υποθέσεις, τα πλούτη του προκάλεσαν τη βουλιμία μερικών καλοαρματωμένων κλεφτών, που, αφού έστησαν καρτέρι στο πιο απότομο πέρασμα της Τσιμπαρούς, τραυμάτισαν μερικούς από τους ανθρώπους του, αιχμαλώτισαν τον ίδιο και τον έκλεισαν σε μια στεγνή στέρνα. Εκεί του κατέβαζαν ψωμί και νερό, ώσπου πλήρωσε ένα υπέρογκο ποσό λύτρα στέλνοντας γραπτές οδηγίες στους Γαργαλιάνους. Αν ο ίδιος ο Πασάς μηχανεύτηκε την επίθεση εναντίον του πρωτοσύγκελου, σαν το μοναδικό μέσο να απαλλαγή ο τόπος από τους κλέφτες, ενέργειες συνηθισμένες στους Τούρκους —τον κατηγόρησαν μάλιστα μερικοί γι' αυτό— δεν μπορώ να βεβαιώσω. Το αποτέλεσμα πάντως υπήρξε άμεσο. Η ασύνετη αιχμαλωσία του κληρικού αναστάτωσε το ιερα-

φωνα με εγκύκλιο του Πατριάρχη Γρηγορίου, «*τινές κακότροποι και φιλάδικοι ιδιοποιήθηκαν κτήματα του μοναστηριού και πράγματα, αμπέλια δηλονότι, χωράφια, δένδρα και άλλα τοιαύτα, και κατακρατούσιν ασυνειδήτως, επικαρπούμενοι τα γεννήματα αυτών και τας προσόδους, και τω τρόπω τούτω ζημιούσι το ιερόν τούτο μοναστήριον, μηδόλως διανοούμενοι, ότι υποπίπτουσιν αποκριματίστως εις το δεινόν της ιεροσυλίας έγκλημα μη επιστρέφοντας τα θεώ αφιερωθέντα πράγματα, μηδέ φανερώντες τα σύνορα αυτών και οροθέσια κατά την απαίτησιν του δικαίου, και την οφειλόμενην απαίτησιν του χριστιανικού αυτών επαγγέλματος*»([15]) και θα φτάσει στο αποκορύφωμά της τη διετία 1800-1802.

Ο τρόμος και η αγωνία των οικοκυραίων της, για την έκρυθμη κατάσταση που είχε δημιουργήσει η ανυποταξία των καταπιεσμένων, αναβλύζουν μέσα από τις απανωτές επιστολές τους προς το διερμηνέα του οθωμανικού στόλου στο Αιγαίο Καλιμάχη και τον Καπετάν-Βούλγαρη στην Κωνσταντινούπολη, στον οποίο ανέθεσαν τελικά —με την επικύρωση του Σουλτάνου— δικτατορικές αρμοδιότητες για να καταπνίξει την εξέγερση. «*Και μη σας περάση από τον νουν σας*», γράφουν σε μία απ' αυτές, «*ότι και άλλοτε ακολούθησαν αλλ' εμβήκαν εις τον δρόμον, ότι πλέον ο τόπος δεν τιμωνίζεται, διατί πολλά αρσίζευσαν οι άτακτοι και δεν εμβαίνουν εις τον δρόμον πλέον. διά τούτο παρακαλούμεν θερμώς, όπου εάν δεν μας έλθη νιζάμι* [βοήθεια], *θε να χαθούμεν καί ημείς και τα καράβια μας, ότι αρχίνησαν να μοιράζουν και τους σερμαγέδες* [κεφάλαια], *και τέλος ό,τι τους φωτίση αυτό και κάμνουν και ποιος κοτεί από ημάς να μιλήση, μας ποστάρουν ακόμη και τα οσπητιά μας και δεν κοτούμε ούτε έξω να εβγούμε, ούτε την νύκτα ούτε τήν ημέρα, αλλά καί όταν εβγαίνομε, με μεγάλην φύλαξιν*».([16])

Ανάλογες «*στάσεις λαού*» θα εκδηλωθούν στις Σπέτσες (1800), όπου κατά τον Παπαρρηγόπουλο «*αφήνιασαν οι ναυτικοί όμιλοι, μη υπακούοντες εις τους προκρίτους και ταράττοντες την κοινήν ησυχίαν και τάξιν*», στα Ψαρά (1815) «*κατά των δημογερόντων, αξιούντος ότι τυραννικώς διοικείται*»,([17]) στην Άνδρο (1819-1820) και, όπως ήδη έχουμε αναφέρει στην Κύπρο (1804), προκαλώντας μια ποικιλία ανταπαντήσεων απ' την πλευρά της τοπικής και κεντρικής εξουσίας.

Άλλες θ' αντιμετωπιστούν με τη χρήση της βίας

υπό των εναντίων».([18])

Έτσι η ένοπλη εισβολή των εξεγερμένων αγροτών των χωριών του νησιού (με πρωτεργάτες τους δολοφονημένους άγρια —μετά τη σύλληψή τους απ' τους οθωμανούς, σε κάποια φάση των συγκρούσεων— Λαγό και Καψάλη)([19]) στη χώρα, η πολιορκία, σύλληψη, κακοποίηση, δήμευση της περιουσίας και τελική εκδίωξη απ' το νησί των «καλικάντζαρων» και αργότερα των οθωμανών, θα χρησιμοποιηθούν από τους «καρμανιόλους» σαν σκαλιά για το ανέβασμά τους στο βάθρο της κοινοτικής διοίκησης.

Η εφαρμογή, από μέρους τους, μιας ηπιότερης πολιτικής μέχρι τα 1813, οπότε οι «καλικάντζαροι» θα επανακάμψουν, με τη βοήθεια των οθωμανών, επιβάλλοντας σκληρότερο καθεστώς, ασφαλώς και δεν νομιμοποιεί τους, αδυνατούντες να διανοηθούν μια αυτοδιαχειριζόμενη χωρίς εξουσιαστικά όργανα κοινότητα, αριστερούς ιστορικούς να γράφουν ότι η εξέγερση είχε σαν αποτέλεσμα τη «λαοκρατία» στο νησί.

Ωστόσο, και κάτω από τη φαινομενική σταθερότητα που υποδηλώνουν η εξόντωση των κλεφτών σε Μακεδονία, Ήπειρο, Στερεά, Θεσσαλία και Μωρηά, η καταστολή των εξεγέρσεων στα νησιά και η απουσία επιθετικών, γενικευμένων και συνολικών απελευθερωτικών κοινωνικών αγώνων στις παραμονές της επανάστασης· η ρευστότητα που διαγράφει την επικείμενη αλλαγή στο σκηνικό του «ελλαδικού χώρου» είναι ορατή, καθώς ο κατακερματισμένος κυριαρχικός μηχανισμός αναζητεί τα νέα μοντέλα εξουσίας που θ' αντικαταστήσουν τις ετοιμόρροπες απ' το χρόνιο κοινωνικό σφυροκόπημα δομές της οθωμανικής κυριαρχίας, και οι καταπιεσμένοι, έχοντας υπονομεύσει τα θεμέλια της τελευταίας, με τη, μετουσιωμένη σε εκρηκτική ύλη, συσσωρευμένη καταπίεση αιώνων που υφαίνει κόμπο-κόμπο το φυτίλι της με την αντιθετική και εξεγερτική τους δραστηριότητα, ανασυντάσσονται, προσμένοντας την εξεγερτική σπίθα που θα τ' ανάψει και θα προκαλέσει την έκρηξη, αλλ' αγνοώντας ακόμα την αλήθεια των λόγων ενός εξουσιαστή αυτής της ιστορικής περιόδου (του Σαίν Ζύστ), που σαφώς προειδοποιούσε πως ***«όσοι κάνουν μισές επαναστάσεις απλώς σκάβουν το λάκκο τους»***.

αρματωλών, στην κρατούσα ιστοριογραφία ανατρέπει η διήγηση του Κούμα (*Ιστορίαι των Ανθρωπίνων Πράξεων*) για τη γνωριμία του με τον Νικοτσάρα. «*Ο Κούμας*», γράφει, «*εγνώρισε προσωπικώς τον Νίκον και τον παπα-Ευθύμιον. Θελήσας να ενθουσιάση τον πρώτον, ότι ομοιάζει τον παλαιόν Αχιλλέα ήκουσε με άγριον τόνον: "Τι Αχιλλέα λέγεις και τοιαύτα παραμύθια; εσκότωσε πολλούς το τουφέκι του Αχιλλέα;*» [Βλ. Αλ. Πολίτη, *Κλέφτικα*, σ. ιςι΄].

7. Μ. Οικονόμου, *Ιστορικά της Ελληνικής Παλιγγενεσίας*, σ. 21.

8. *Περιγραφή του Άγγλου περιηγητή William Gell, βασισμένη σε αφήγηση του πρωτοσύγγελου Αντρουτσόπουλου.*

«Ενώ πήγαινε στην Τριπολιτσά, όπου τον είχε καλέσει ο Πασάς για κρατικές υποθέσεις, τα πλούτη του προκάλεσαν τη βουλιμία μερικών καλοαρματωμένων κλεφτών, που, αφού έστησαν καρτέρι στο πιο απότομο πέρασμα της Τσιμπαρούς, τραυμάτισαν μερικούς από τους ανθρώπους του, αιχμαλώτισαν τον ίδιο και τον έκλεισαν σε μια στεγνή στέρνα. Εκεί του κατέβαζαν ψωμί και νερό, ώσπου πλήρωσε ένα υπέρογκο ποσό λύτρα στέλνοντας γραπτές οδηγίες στους Γαργαλιάνους. Αν ο ίδιος ο Πασάς μηχανεύτηκε την επίθεση εναντίον του πρωτοσύγκελου, σαν το μοναδικό μέσο να απαλλαγή ο τόπος από τους κλέφτες, ενέργειες συνηθισμένες στους Τούρκους —τον κατηγόρησαν μάλιστα μερικοί γι' αυτό— δεν μπορώ να βεβαιώσω. Το αποτέλεσμα πάντως υπήρξε άμεσο. Η ασύνετη αιχμαλωσία του κληρικού αναστάτωσε το ιερατείο, που εξαπέλυσε τους κεραυνούς του αφορισμού εναντίον όλων εκείνων που θα έδιναν ψωμί και νερό στους κλέφτες. Έτσι οι κλέφτες, αφού δεν προστατεύονταν πια από τους Έλληνες με τη δικαιολογία πως πολεμούσαν τους Τούρκους, αντιμετώπιζαν το ξερίζωμα ή το χαλασμό τους από τους αγάδες των διάφορων περιφερειών...». (Κ. Σιμόπουλου, *Ξένοι Ταξιδιώτες στην Ελλάδα*, τ. γ΄1, σ. 249).

9. Τ. Σταματόπουλου, *Ο Εσωτερικός Αγώνας*, τ. α΄, σ. 40.

10. Κ. Σιμόπουλου, *Βασανιστήρια και Εξουσία*, σ. 369.

11. Θ. Κολοκοτρώνη, *Απομνημονεύματα*, σ. 64.

12. Τ. Σταματόπουλου, Ο Εσωτερικός Αγώνας, τ. α΄, σ. 146.

13. «*Το 1780 οι κάτοικοι της Κέας λιθοβόλησαν μέχρι θανάτου τον Παπα-Οικονόμο, ενοικιαστή των φόρων του νησιού, επειδή αρνήθηκε να λογοδοτήσει στη γενική συνέλευση. Την Κυριακή του Πάσχα, στη "δεύτερη Ανάσταση", τον έσυραν —με τα άμφιά του— ώς το Σκυλόρεμα και τον θανάτωσαν. Κι όταν ο Καπουδάν πασάς συγκέντρωσε τους κατοίκους και ρώτησε ποιος σκότωσε τον παπά, το πλήθος απάντησε με μια φωνή "όλοι μας"*» [Κ. Σιμόπουλου, *Η Διαφθορά της Εξουσίας*, σ. 87].

14. Α. Βαζούρα, *Έθιμα και Κράτος εις την Νεωτέραν Ελλά-*

του οθωμανικού στόλου στο Αιγαίο Καλιμάχη και τον Καπετάν-Βούλγαρη στην Κωνσταντινούπολη, στον οποίο ανέθεσαν τελικά —με την επικύρωση του Σουλτάνου— δικτατορικές αρμοδιότητες για να καταπνίξει την εξέγερση. «*Και μη σας περάση από τον νουν σας*», γράφουν σε μία απ' αυτές, «*ότι και άλλοτε ακολούθησαν αλλ' εμβήκαν εις τον δρόμον, ότι πλέον ο τόπος δεν τιμωνίζεται, διατί πολλά αρσίζευσαν οι άτακτοι και δεν εμβαίνουν εις τον δρόμον πλέον. διά τούτο παρακαλούμεν θερμώς, όπου εάν δεν μας έλθη νιζάμι* [βοήθεια], *θε να χαθούμεν καί ημείς και τα καράβια μας, ότι αρχίνησαν να μοιράζουν και τους σερμαγέδες* [κεφάλαια], *και τέλος ό,τι τους φωτίση αυτό και κάμνουν και ποιος κοτεί από ημάς να μιλήση, μας ποστάρουν ακόμη και τα οσπήτιά μας και δεν κοτούμε ούτε έξω να εβγούμε, ούτε την νύκτα ούτε τήν ημέρα, αλλά καί όταν εβγαίνομε, με μεγάλην φύλαξιν*».(**16**)

Ανάλογες «*στάσεις λαού*» θα εκδηλωθούν στις Σπέτσες (1800), όπου κατά τον Παπαρρηγόπουλο «*αφήνιασαν οι ναυτικοί όμιλοι, μη υπακούοντες εις τους προκρίτους και ταράττοντες την κοινήν ησυχίαν και τάξιν*», στα Ψαρά (1815) «*κατά των δημογερόντων, αξιούντος ότι τυραννικώς διοικείται*»,(**17**) στην Άνδρο (1819-1820) και, όπως ήδη έχουμε αναφέρει στην Κύπρο (1804), προκαλώντας μια ποικιλία ανταπαντήσεων απ' την πλευρά της τοπικής και κεντρικής εξουσίας.

Άλλες θ' αντιμετωπιστούν με τη χρήση της βίας απ' τους ζαμπίτες (διοικητές με δικτατορικές αρμοδιότητες) που θα διορίσει η Πύλη μετά τις εκκλήσεις των προυχόντων (Ύδρα, Σπέτσες), άλλες με την εκτόνωση της κοινωνικής έντασης διά της καθιρέσεως των πιο μισητών κοτσαμπάσηδων απ' την κοινοτική διοίκηση (Άνδρος) και της εισόδου σ' αυτήν αντιπροσώπων του «κοινού λαού» (Ψαρά) και, φυσικά, όπως στην περίπτωση της Κύπρου, με την άγρια καταστολή απ' τα στρατεύματα κατοχής.

Ακόμη και η σημαντικότερη εξέγερση των καταπιεσμένων, που θα ξεσπάσει στη Σάμο (1807), δεν θα κατορθώσει, παρά την αρχική επιτυχία της, ν' απαγκιστρωθεί απ' τη μέγγενη της λυσσαλέας ενδοεξουσιαστικής αντιπαράθεσης που είχε ξεκινήσει απ' τις αρχές του αιώνα ανάμεσα στους ολιγαρχικούς μια αυτοδιαχειριζόμενη χωρίς εξουσιαστικά όργανα κοινότητα, αριστερούς ιστορικούς να γράφουν ότι η εξέγερση είχε σαν αποτέλεσμα τη «λαοκρατία» στο νησί.

Ωστόσο, και κάτω από τη φαινομενική σταθερότητα που υποδηλώνουν η εξόντωση των κλεφτών σε Μακεδονία, Ήπειρο, Στερεά, Θεσσαλία και Μωρηά, η καταστολή των εξεγέρσεων στα νησιά και η απουσία επιθετικών, γενικευμένων και συνολικών απελευθερωτικών κοινωνικών αγώνων στις παραμονές της επανάστασης· η ρευστότητα που διαγράφει την επικείμενη αλλαγή στο σκηνικό του «ελλαδικού χώρου» είναι ορατή, καθώς ο κατακερματισμένος κυριαρχικός μηχανισμός αναζητεί τα νέα μοντέλα εξουσίας που θ' αντικαταστήσουν τις ετοιμόρροπες απ' το χρόνιο κοινωνικό σφυροκόπημα δομές της οθωμανικής κυριαρχίας, και οι καταπιεσμένοι, έχοντας υπονομεύσει τα θεμέλια της τελευταίας, με τη, μετουσιωμένη σε εκρηκτική ύλη, συσσωρευμένη καταπίεση αιώνων που υφαίνει κόμπο-κόμπο το φυτίλι της με την αντιθετική και εξεγερτική τους δραστηριότητα, ανασυντάσσονται, προσμένοντας την εξεγερτική σπίθα που θα τ' ανάψει και θα προκαλέσει την έκρηξη, αλλ' αγνοώντας ακόμα την αλήθεια των λόγων ενός εξουσιαστή αυτής της ιστορικής περιόδου (του Σαίν Ζύστ), που σαφώς προειδοποιούσε πως ***«όσοι κάνουν μισές επαναστάσεις απλώς σκάβουν το λάκκο τους»***.

----

1. Κ. Σάθα, *Τουρκοκρατούμενη Ελλάδα*, τ. δ΄, σ. 126.

2. Πασχάλη Μ. Κιτρομηλίδη, *Η Γαλλική Επανάσταση και η Νοτιοανατολική Ευρώπη*, σ. 63.

3. Δ.Κ. Τσοποτού, *Γη και Γεωργοί της Θεσσαλίας κατά την Τουρκοκρατίαν*, σ. 226.

4. Ανωνύμου, *Ελληνική Νομαρχία*, σ. 96.

5. Περιγράφοντας την υποταγή και τη μοίρα των χειμαριωτών, ο αλβανός λαϊκός ποιητής Χατζή Σεχρέτης γράφει:

Αλή Πασάς προβόδισε ασκέρι και τους πιάνει
άνδρες, γυναίκες και παιδιά στο κούτσουρο τους βάνει [...].
Προβόδισε στα Τρίκκαλα πολλά χωριά να φτιάση
να τους μοιράση στα χωριά χωράφια να δουλέψουν
όσο να ζήσουν λευθεριά ποτέ να μη γυρέψουν.

[Τσοποτού, *Γη και Γεωργοί της Θεσσαλίας κατά την Τουρκοκρατίαν*, σ. 226].

6. Τα μυθεύματα, περί συνείδησης της εθνικής συνέχειας, των

8. *Περιγραφή του Άγγλου περιηγητή William Gell, βασισμένη σε αφήγηση του πρωτοσύγγελου Αντρουτσόπουλου.*

«Ενώ πήγαινε στην Τριπολιτσά, όπου τον είχε καλέσει ο Πασάς για κρατικές υποθέσεις, τα πλούτη του προκάλεσαν τη βουλιμία μερικών καλοαρματωμένων κλεφτών, που, αφού έστησαν καρτέρι στο πιο απότομο πέρασμα της Τσιμπαρούς, τραυμάτισαν μερικούς από τους ανθρώπους του, αιχμαλώτισαν τον ίδιο και τον έκλεισαν σε μια στεγνή στέρνα. Εκεί του κατέβαζαν ψωμί και νερό, ώσπου πλήρωσε ένα υπέρογκο ποσό λύτρα στέλνοντας γραπτές οδηγίες στους Γαργαλιάνους. Αν ο ίδιος ο Πασάς μηχανεύτηκε την επίθεση εναντίον του πρωτοσύγκελου, σαν το μοναδικό μέσο να απαλλαγή ο τόπος από τους κλέφτες, ενέργειες συνηθισμένες στους Τούρκους —τον κατηγόρησαν μάλιστα μερικοί γι' αυτό— δεν μπορώ να βεβαιώσω. Το αποτέλεσμα πάντως υπήρξε άμεσο. Η ασύνετη αιχμαλωσία του κληρικού αναστάτωσε το ιερατείο, που εξαπέλυσε τους κεραυνούς του αφορισμού εναντίον όλων εκείνων που θα έδιναν ψωμί και νερό στους κλέφτες. Έτσι οι κλέφτες, αφού δεν προστατεύονταν πια από τους Έλληνες με τη δικαιολογία πως πολεμούσαν τους Τούρκους, αντιμετώπιζαν το ξερίζωμα ή το χαλασμό τους από τους αγάδες των διάφορων περιφερειών...». (Κ. Σιμόπουλου, *Ξένοι Ταξιδιώτες στην Ελλάδα*, τ. γ΄1, σ. 249).

9. Τ. Σταματόπουλου, *Ο Εσωτερικός Αγώνας*, τ. α΄, σ. 40.

10. Κ. Σιμόπουλου, *Βασανιστήρια και Εξουσία*, σ. 369.

11. Θ. Κολοκοτρώνη, *Απομνημονεύματα*, σ. 64.

12. Τ. Σταματόπουλου, Ο Εσωτερικός Αγώνας, τ. α΄, σ. 146.

13. «*Το 1780 οι κάτοικοι της Κέας λιθοβόλησαν μέχρι θανάτου τον Παπα-Οικονόμο, ενοικιαστή των φόρων του νησιού, επειδή αρνήθηκε να λογοδοτήσει στη γενική συνέλευση. Την Κυριακή του Πάσχα, στη "δεύτερη Ανάσταση", τον έσυραν —με τα άμφιά του— ώς το Σκυλόρεμα και τον θανάτωσαν. Κι όταν ο Καπουδάν πασάς συγκέντρωσε τους κατοίκους και ρώτησε ποιος σκότωσε τον παπά, το πλήθος απάντησε με μια φωνή "όλοι μας"*» [Κ. Σιμόπουλου, *Η Διαφθορά της Εξουσίας*, σ. 87].

14. Α. Βαζούρα, *Έθιμα και Κράτος εις την Νεωτέραν Ελλάδα*, σ.386.

15. Αρχείον της Κοινότητος Ύδρας 1775-1832, τ. α΄, σ. 122.

16. *Ό.π.* σ. 289.

17. Τ. Σταματόπουλου, *Ο Εσωτερικός Αγώνας*, τ. α΄, σ. 162.

18. Αλέξη Σεβαστάκη, *Ιστορικά Νέου Καρλοβασιού Σάμου*, σ. 56.

19. *Εβίβα στον Παγώνδα, εβίβα στο Βαθύ*
εβίβα στους Βουρλιώτες, με τους Μυτιληνοί
Πύργος και Νιχωράκι αιώνια να ζει.
Σκοτώσαν τον Καψάλη και το Λαγό μαζί
αυτούνοι οι Χωρίτες πεντ' έξι νοματοί.
Και ο Χατζή Γιαννάκης δεν τόκαμε καλά
δεν ελυπήθη χήρες με τ' ορφανά παιδιά.

(Λαϊκό τραγούδι της εποχής) [Γ. Κορδάτου, *Η Κοινωνική Σημασία της Ελληνικής Επαναστάσεως του 1821*, σ. 125].

ΚΕΡΑΤΕΑ: ΠΑΡΑΜΕΝΟΥΝ ΟΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΕΣ ΔΥΝΑΜΕΙΣ – ΣΥΝΕΧΙΖΟΝΤΑΙ ΤΑ ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΧΥΤΑ

Ύστερα λοιπόν από την συνεδρίαση της Διυπουργικής Επιτροπής για τη Διαχείριση των Στέρεων Αποβλήτων στην Αττική αποφασίστηκε η συνέχιση των εργασιών στην Κερατέα. Η συνεδρίαση πραγματοποιήθηκε στο «φιλόξενο» γραφείο τού «όλοι μαζί τα φάγαμε» αντιπροέδρου της κυβέρνησης, Θόδωρου Πάγκαλου, ο οποίος μάλιστα απαίτησε την «βελτίωση της επικοινωνιακής πολιτικής για το θέμα» και συμμετείχαν οι υπουργοί Υποδομών Μεταφορών και Δικτύων, Δημήτρης Ρέππας, και Προστασίας του Πολίτη, Χρήστος Παπουτσής, οι υφυπουργοί Εσωτερικών, Αποκέντρωσης και Ηλεκτρονικής Διακυβέρνησης, Θεοδώρα Τζάκρη και Περιφερειακής Ανάπτυξης και Ανταγωνιστικότητας, Παναγιώτης Ρήγας, ο περιφερειάρχης Αττικής, Γιάννης Σγουρός, ο ειδικός γραμματέας Κεντρικής Υπηρεσίας Υδάτων, Ανδρέας Ανδρεαδάκης, ο γενικός γραμματέας Αποκεντρωμένης Διοίκησης Αττικής, Ηλίας Λιακόπουλος, και η αντιπεριφερειάρχης Ανατολικής Αττικής, Χρυσάνθη Κισκήρα.

Παραμένουν, λοιπόν, οι αστυνομικές δυνάμεις στην περιοχή και ας ισχυρίζεται δήθεν ότι ανησυχεί ο Παπουτσής σε συνέντευξή του στο Ρ/Σ Βήμα FM: «Φυσικά ανησυχώ για την κατάσταση στην Κερατέα. Και ανησυχώ διότι είναι μία κατάσταση, η οποία είναι απαράδεκτη από όλες τις απόψεις. Πρώτα απ' όλα, επί δύο μήνες, υπάρχει μία ένταση χωρίς καμία απολύτως άλλου είδους εξέλιξη. Υπάρχει μια δικαστική εμπλοκή για ένα τμήμα του χώρου στο οποίο πρόκειται να γίνουν τα έργα. Από την άλλη πλευρά, υπάρχουν συνεχείς επιθέσεις κάθε βράδυ προς στις αστυνομικές δυνάμεις με μολότοφ και διάφορους άλλους τρόπους, ακόμα και με σφαίρες, υπήρχε και πυροβολισμός πριν από ένα μήνα.

Κάποιοι εκμεταλλεύονται τον αγώνα των κατοίκων της Κερατέας, δίκαιο ή άδικο αυτή τη στιγμή εγώ δεν το εξετάζω. Θεωρώ όμως ότι είναι ένας αγώνας, τον οποίο ο κάθε πολίτης έχει δικαίωμα να κάνει, αλλά μέσα σε ένα λογικό πλαίσιο.

Είναι προφανές ότι ορισμένες φορές και οι αστυνομικές δυνάμεις, οι οποίες είναι συνέχεια εκεί, επί δύο μήνες, παρεκτρέπονται. Τα επεισόδια είναι συνεχή, είναι διαρκή και γι' αυτό το λόγο ανησυχώ.

Η πολιτεία βεβαίως έχει δίκιο, οι νόμοι του κράτους είναι νόμοι του κράτους. Από την άλλη πλευρά υπάρχει και η υποχρέωση προς την Ευρωπαϊκή Ένωση, διότι όσο καθυστερούν να ολοκληρωθούν τα έργα, τόσο υπάρχει ο κίνδυνος των μεγάλων προστίμων προς τη χώρα μας. Υπάρχει επίσης ένα θέμα για ολόκληρη την Αττική, και η πολιτεία δια της Βουλής, δια των κυβερνήσεών της, δηλαδή δια των νόμιμων εκπροσώπων του λαού, έχει αποφασίσει ότι πρέπει να γίνουν τα έργα υγειονομικής ταφής.

Όμως οι κάτοικοι έχουν τις δικές τους ενστάσεις.

Ο νόμος δεν επιτρέπει στην αστυνομία να επεμβαίνει όταν υπάρχει πλήθος, όπου είναι κάτοικοι, απλοί πολίτες οι οποίοι απλώς διαμαρτύρονται, αναμεμειγμένοι με στοιχεία τα οποία εκδηλώνουν τις βίαιες πράξεις, τις μαζικές επιθέσεις. Η αστυνομία πρέπει

Ύστερα λοιπόν από την συνεδρίαση της Διυπουργικής Επιτροπής για τη Διαχείριση των Στέρεων Αποβλήτων στην Αττική αποφασίστηκε η συνέχιση των εργασιών στην Κερατέα. Η συνεδρίαση πραγματοποιήθηκε στο «φιλόξενο» γραφείο τού «όλοι μαζί τα φάγαμε» αντιπροέδρου της κυβέρνησης, Θόδωρου Πάγκαλου, ο οποίος μάλιστα απαίτησε την «βελτίωση της επικοινωνιακής πολιτικής για το θέμα» και συμμετείχαν οι υπουργοί Υποδομών Μεταφορών και Δικτύων, Δημήτρης Ρέππας, και Προστασίας του Πολίτη, Χρήστος Παπουτσής, οι υφυπουργοί Εσωτερικών, Αποκέντρωσης και Ηλεκτρονικής Διακυβέρνησης, Θεοδώρα Τζάκρη και Περιφερειακής Ανάπτυξης και Ανταγωνιστικότητας, Παναγιώτης Ρήγας, ο περιφερειάρχης Αττικής, Γιάννης Σγουρός, ο ειδικός γραμματέας Κεντρικής Υπηρεσίας Υδάτων, Ανδρέας Ανδρεαδάκης, ο γενικός γραμματέας Αποκεντρωμένης Διοίκησης Αττικής, Ηλίας Λιακόπουλος, και η αντιπεριφερειάρχης Ανατολικής Αττικής, Χρυσάνθη Κισκήρα.

Παραμένουν, λοιπόν, οι αστυνομικές δυνάμεις στην περιοχή και ας ισχυρίζεται δήθεν ότι ανησυχεί ο Παπουτσής σε συνέντευξή του στο Ρ/Σ Βήμα FM: «Φυσικά ανησυχώ για την κατάσταση στην Κερατέα. Και ανησυχώ διότι είναι μία κατάσταση, η οποία είναι απαράδεκτη από όλες τις απόψεις. Πρώτα απ' όλα, επί δύο μήνες, υπάρχει μία ένταση χωρίς καμία απολύτως άλλου είδους εξέλιξη. Υπάρχει μια δικαστική εμπλοκή για ένα τμήμα του χώρου στο οποίο πρόκειται να γίνουν τα έργα. Από την άλλη πλευρά, υπάρχουν συνεχείς επιθέσεις κάθε βράδυ προς στις αστυνομικές δυνάμεις με μολότοφ και διάφορους άλλους τρόπους, ακόμα και με σφαίρες, υπήρχε και πυροβολισμός πριν από ένα μήνα.

Κάποιοι εκμεταλλεύονται τον αγώνα των κατοίκων της Κερατέας, δίκαιο ή άδικο αυτή τη στιγμή εγώ δεν το εξετάζω. Θεωρώ όμως ότι είναι ένας αγώνας, τον οποίο ο κάθε πολίτης έχει δικαίωμα να κάνει, αλλά μέσα σε ένα λογικό πλαίσιο.

Είναι προφανές ότι ορισμένες φορές και οι αστυνομικές δυνάμεις, οι οποίες είναι συνέχεια εκεί, επί δύο μήνες, παρεκτρέπονται. Τα επεισόδια είναι συνεχή, είναι διαρκή και γι' αυτό το λόγο ανησυχώ.

Η πολιτεία βεβαίως έχει δίκιο, οι νόμοι του κράτους είναι νόμοι του κράτους. Από την άλλη πλευρά υπάρχει και η υποχρέωση προς την Ευρωπαϊκή Ένωση, διότι όσο καθυστερούν να ολοκληρωθούν τα έργα, τόσο υπάρχει ο κίνδυνος των μεγάλων προστίμων προς τη χώρα μας. Υπάρχει επίσης ένα θέμα για ολόκληρη την Αττική, και η πολιτεία δια της Βουλής, δια των κυβερνήσεών της, δηλαδή δια των νόμιμων εκπροσώπων του λαού, έχει αποφασίσει ότι πρέπει να γίνουν τα έργα υγειονομικής ταφής.

Όμως οι κάτοικοι έχουν τις δικές τους ενστάσεις.

Ο νόμος δεν επιτρέπει στην αστυνομία να επεμβαίνει όταν υπάρχει πλήθος, όπου είναι κάτοικοι, απλοί πολίτες οι οποίοι απλώς διαμαρτύρονται, αναμεμειγμένοι με στοιχεία τα οποία εκδηλώνουν τις βίαιες πράξεις, τις μαζικές επιθέσεις. Η αστυνομία πρέπει να προφυλάσσει τους κατοίκους. Γιατί το κύριο μέλημα της Αστυνομίας δεν είναι να παίζει κλεφτοπόλεμο με όσους επιλέγουν την βία. Το κύριο μέλημα είναι να προστατεύει τους κατοίκους, να προστατεύει την έννομη τάξη, να προστατεύει τη νομιμότητα στην περιοχή».

Ποιοι εκμεταλλεύονται βέβαια τον δίκαιο αγώνα των κατοίκων δεν μας το είπε ο κυρ-Παπουτσής, ούτε μας εξήγησε γιατί ούτε μια φορά δεν υπήρξε εκ μέρους των κατοίκων κάποια καταγγελία ενάντια σ' αυτά τα «ύποπτα στοιχεία» που προβοκάρουν.

Γελοιοποιείται ο Παπουτσής, μ' αυτά που λέει, και μάλιστα κατάφωρα.

Κατ' άλλα αργά το βράδυ της Κυριακής νέα επεισόδια και επιθέσεις με βόμβες μολότοφ σημειώθηκαν κοντά στο μπλόκο της ΒΙΟΠΑ, ενώ οι δυνάμεις των ΜΑΤ απάντησαν με ρίψη χημικών σε ευθεία βολή, όπως συνηθίζουν με αποτέλεσμα τον τραυματισμό δύο κατοίκων που μεταφέρθηκαν για τις πρώτες βοήθειες στο Νοσοκομείο.

Της τελευταίας στιγμής:

ριοχή και ας ισχυρίζεται δήθεν ότι ανησυχεί ο Παπουτσής σε συνέντευξή του στο Ρ/Σ Βήμα FM: «Φυσικά ανησυχώ για την κατάσταση στην Κερατέα. Και ανησυχώ

η υποχρέωση προς την Ευρωπαϊκή Ένωση, διότι όσο καθυστερούν να ολοκληρωθούν τα έργα, τόσο υπάρχει ο κίνδυνος των μεγάλων προστίμων προς τη χώρα μας. Υπάρχει επίσης ένα θέμα για ολόκληρη την Αττική, και η πολιτεία δια της Βουλής, δια των κυβερνήσεών της, δηλαδή δια των νόμιμων εκπροσώπων του λαού, έχει αποφασίσει ότι πρέπει να γίνουν τα έργα υγειονομικής ταφής.

Όμως οι κάτοικοι έχουν τις δικές τους ενστάσεις.

Ο νόμος δεν επιτρέπει στην αστυνομία να επεμβαίνει όταν υπάρχει πλήθος, όπου είναι κάτοικοι, απλοί πολίτες οι οποίοι απλώς διαμαρτύρονται, αναμεμειγμένοι με στοιχεία τα οποία εκδηλώνουν τις βίαιες πράξεις, τις μαζικές επιθέσεις. Η αστυνομία πρέπει να προφυλάσσει τους κατοίκους. Γιατί το κύριο μέλημα της Αστυνομίας δεν είναι να παίζει κλεφτοπόλεμο με όσους επιλέγουν την βία. Το κύριο μέλημα είναι να προστατεύει τους κατοίκους, να προστατεύει την ένομη τάξη, να προστατεύει τη νομιμότητα στην περιοχή».

Ποιοι εκμεταλλεύονται βέβαια τον δίκαιο αγώνα των κατοίκων δεν μας το είπε ο κυρ-Παπουτσής, ούτε μας εξήγησε γιατί ούτε μια φορά δεν υπήρξε εκ μέρους των κατοίκων κάποια καταγγελία ενάντια σ' αυτά τα «ύποπτα στοιχεία» που προβοκάρουν.

Γελοιοποιείται ο Παπουτσής, μ' αυτά που λέει, και μάλιστα κατάφωρα.

Κατ' άλλα αργά το βράδυ της Κυριακής νέα επεισόδια και επιθέσεις με βόμβες μολότοφ σημειώθηκαν κοντά στο μπλόκο της ΒΙΟΠΑ, ενώ οι δυνάμεις των ΜΑΤ απάντησαν με ρίψη χημικών σε ευθεία βολή, όπως συνηθίζουν με αποτέλεσμα τον τραυματισμό δύο κατοίκων που μεταφέρθηκαν για τις πρώτες βοήθειες στο Νοσοκομείο.

Της τελευταίας στιγμής:

Το Ειρηνοδικείο Λαυρίου με απόφασή του την 1η Μαρτίου 2011, απορρίπτει την αίτηση αναστολής εκτέλεσης, που είχε κατατεθεί από το ελληνικό Δημόσιο, κατά της πρωτόδικης (υπ. αριθμ. 199/2010) απόφασης του ίδιου δικαστηρίου, για την παύση εργασιών δημιουργίας Χ.Υ.Τ.Α. στην περιοχή.

